

Аби Глайнс

КНИГИ ЗА ЛЮБОВ.
БЕЗ ПРЕДРАЗСЪДЪЦИ.

Плъвърде
галец
НИКОТА

Love
and
Hate

Уо
ЕГМОНТ

Ади Тлайнс

Пвърде
далеч
НИКОТА

РЪШ

Преди тринадесет години...

На вратата се почука. Нечии мънички крачета пристъпваха притеснено пред прага. Гърдите ми вече се бяха стегнали и ме боляха. Майка ми се беше обадила на път за вкъщи да ми каже какво е направила и че сега имала нужда да излезе да пийне по няколко коктейла с приятелки. Аз трябваше да съм този, който да намери думи да успокоява Нан. Майка ми не можела да понесе стреса.

Или поне така ми каза.

— Ръш? – извика Нан. По хълцането разбрах, че е плакала.

— Тук съм, Нан – казах и станах от стола в ъгъла на стаята си.

Не беше точно стол, по-скоро бе голяма възглавница и си представях, че това е моето скривалище. В тази къща човек имаше нужда от място, на което да се скрие.

Трябваше да имаш къде да избягаш, когато се случваха лошите неща.

Червените къдрици на Нан бяха залепнали към мокрото ѝ лице. Долната ѝ устна трепереше. Гледаше ме с огромни очи, които почти никога не виждах щастливи.

Майка ми ѝ обръщаше внимание само когато трябваше да я облече и изкъпе, за да я покаже пред хората. През останалото време я пренебрегваше. Сякаш не съществуваше. Никой не обръщаше внимание на Нан. Никой, с изключение на мен.

Затова правех всичко по силите си, за да я накарам да се чувства желана и обичана.

— Не го видях. Не беше там – каза тихо тя и проплака.

Нямаше нужда да питам кой е „той“. На майка ми ѝ беше писнало да слуша въпросите на Нан за това кой е баща ѝ и беше решила да отиде и да ѝ го покаже.

Искаше ми се да ми беше казала. Щях да отида с тях.

Видях ужаса върху попареното ѝ от мъка лице и ръцете ми се свиха в юмруци. Ако някога видех този мъж, щях да му разбия носа. Искях да гледам как кръвта му тече.

— Ела тук — казах, протегнах ръка и я придърпах в прегръдките си. Тя уви ръчички около кръста ми и ме стисна.

В такива моменти ми беше трудно да дишам. Мразех живота, който съдбата ѝ бе отредила. Аз поне знаех кой е баща ми. Той ме вземаше винаги когато можеше и прекарваше толкова много време с мен.

— Той има други дъщери. Две. И те са... красиви. Косите им са като на ангелчета. И имат мама, която им позволява да играят навън на двора, в прахта и мръсното. Бяха по *кецове*.

Майка ни не ѝ позволяваше да се цапа. Винаги трябваше да изглежда чиста, спретната и перфектна във всяко едно отношение. За пред хората. Ето защо Нан дори нямаше *кецове*.

— Не може да са по-красиви от теб — казах, защото бях напълно убеден, че няма по-красиво същество от сестра ми.

Нан се измъкна от прегръдката ми. Наведе глава настрани и ме погледна с онези големи зелени очи.

— Но те наистина са по-красиви от мен. Видях ги. Видях и снимките по стените. Две момичета и един мъж. Той ги обича. Той обича *тях*, а не мен.

Не можех да я лъжа. Права беше. Той не я обичаше.

— Той е глупак. Но ти имаш мен, Нан.

БЛЕЪР

Сега

Двадесет и четири километра ми се сториха достатъчно отдалечено разстояние от Съмит. Никой от моя град не идваше чак тук да търси аптека. Имахме си. Освен ако не си на деветнадесет и не искаш да си купиш нещо, за което да не узнае целият град. Всяко твое движение, всяка твоя покупка са новина, която се разнася из Съмит със скоростта на светлината и до час всички знаят всичко за всеки. Особено ако не си омъжена и купуваш презервативи или... тест за бременност.

Оставих теста за бременност на плота пред аптекаря. Не го погледнах, не можех.

Не исках някой напълно непознат да види вината и страха в очите ми. Не бях казала дори на Кейн.

След като преди три седмици изгоних Ръш от живота си, започнах бавно да се връщам към старата рутина – да прекарвам времето си с Кейн. Беше толкова лесно.

Той не ме принуждаваше да говоря за нищо, но когато исках да говоря, той слушаше.

— Шестнадесет долара и петнадесет цента – каза дамата на касата.

Усещах тревогата в гласа ѝ. Нищо чудно. Това беше онази срамна покупка, от която се страхува всяко младо момиче без брак и дори без навършено пълнолетие.

Подадох ѝ банкнота от двадесет долара, без да вдигам поглед от малкия плик, който жената остави пред мен. В този плик беше отговорът, от който се ужасявах.

Беше много по-лесно да се преструвам, че не забелязвам закъснението на цикъла си, но не това беше решението. Трябваше да знам истината.

— Рестото ви е три долара и осемдесет и пет цента – каза тя.

Протегнах ръка и взех парите от шепата ѝ.

— Благодаря – промърморих и поех плика.

— Надявам се всичко да е наред – добави жената с нежен състрадателен глас.

Вдигнах поглед и видях загрижените ѝ очи. Никога не бях виждала тази жена, вероятно никога нямаше и да я видя отново, но в този миг беше толкова хубаво да знам, че не съм напълно сама.

— Аз също – отговорих, обърнах се и излязох навън на опустошителното лятно слънце.

Бях направила едва няколко крачи към паркинга, когато забелязах джипа на Кейн.

Паркиран до моя. Кейн се беше облегал на вратата със скръстени пред гърдите ръце, а козирката на сивата му бейзболна шапка със символа на Университета на Алабама падаше ниско над очите му и ги скриваше от мен.

Спрях и се загледах в него. Нямаше смисъл да го лъжа. Кейн знаеше много добре, че не съм дошла чак дотук, за да си купувам презервативи. Имаше само едно логично обяснение да отида в аптека в друг град. Макар че не можех да видя лицето му, знаех, че вече се е досетил.

Преглътнах буцата, заседнала в гърлото ми. Стоеше си там още от сутринта, когато се събудих и се качих в колата да търся аптека. Сега не само аз и жената в дрогерията знаехме. Имаше още един човек, който се досещаше за страховете ми – моят най-добър приятел.

Едва се насилих да продължа да вървя напред. Щеше да ми задава въпроси, а аз трябваше да отговарям. След тези три седмици Кейн заслужаваше обяснение.

Заслужаваше да знае истината. Но как да обясня?

Спрях на около метър от него. Сега изпитах благодарност, че е покрил лицето си с козирката – щеше да е много по-лесно да обясня, ако не виждах мислите, които бягат зад очите му.

Мълчахме. Надявах се да той да проговори пръв, но след като през следващите около... сториха ми се минути, той не каза нищо, разбрах, че чака *аз* да започна.

— Как разбра, че съм тук? – попитах накрая.

— Живееш при баба ми. Тя ми се обади в мига, в който си излязла от къщата.

Според нея си имала крайно странно изражение и си се държала много необичайно. Притесних се за теб.

Сълзи опариха очите ми. Нямах да плача. Плаках достатъчно. Повече от достатъчно.

Стиснах плика с теста за бременност и изправих рамене.

— Проследил си ме – казах и това не беше въпрос.

— Разбира се, че те проследих – отговори Кейн, поклати глава и се загледа в далечината. – Щеше ли да ми кажеш, Блеър?

Дали щях да му кажа? Не знаех. Не бях мислила толкова напред в бъдещето.

— Не съм сигурна, че има нещо за казване – отговорих честно.

Кейн поклати глава и се засмя гърлено, но в смеха му нямаше нищо весело.

— Не си сигурна, а? Дошла си чак тук, защото *не си сигурна*?

Беше ядосан. Или може би наранен? Нямахе причина да се ядосва и да се цупи.

— Докато не направя теста, не мога да съм сигурна. Закъснява ми. Това е всичко.

Няма причина да ти казвам каквото и да било. Не е твоя грижа.

Кейн бавно обърна глава към мен и повдигна козирката си нагоре. Вече нищо не скриваше очите му. И там видях недоверие и болка – нещо, за което не бях готова да

виждам точно сега. Ако ме бе погледнал с укор, бих се почувствала по-добре. Но сега ме караше да се чувствам виновна.

— Наистина? След всичко, което преживяхме заедно, сега ми казваш, че не можеш да ми

кажеш? Това ли съм аз за теб?

Това, което преживяхме заедно, беше в миналото. Кейн беше моето минало. Да, преминахме през много неща. Заедно и поотделно. Докато той се наслаждаваше на ученическите си години и на свободата си, аз се опитвах да задържа живота си цял, *аз самата* да се задържа цяла. И какво толкова беше преживял той? С какви мъки и страдания е трябвало да се бори? Гневът бавно се надигаше в гърдите ми, препускаше през вените ми.

Вдигнах очи и го изгледах с гняв.

— Да, Кейн, точно това си за мен. И това намирам за правилно. Бяхме приятели, после бяхме двойка. И след това мама се разболя, а ти искаше някой, който да ти духа. И при всяка възможност ми изневеряваше. Аз се грижех за мама *сама*. Нямах на кого да се облека. Нямах ничия подкрепа. После тя почина и аз продължих напред. Заминах, сърцето ми и целият ми свят бяха раздробени на парчета, а после се прибрах. Ти ми помогна. Не съм го искала, но ми помогна. Благодарна съм, но нищо от миналото ни не се е променило, не си е отишло. Това не е компенсация за факта, че ме изостави, когато се нуждаех от теб най-много. Така че ще ме прощаваш, но когато съм на ръба на поредната катастрофа, не ти ще си първият, който трябва да знае и към когото ще се затърча. Не си си го извоювал. Все още.

Дишах трудно, тежко. Сълзите, които исках да задържа с цената на всичко, вече се търкаляха по лицето ми. Не исках да плача, мамка му. Направих крачка напред.

Ударих го в гърдите, за да го накарам да се махне от вратата на джипа ми. Исках да си тръгна.

— Дръпни се – изкрещях и се опитах да отворя вратата, макар че тялото му все така я затискаше.

Очаквах да спори с мен. Очаквах да се възпротиви. Но той ме изненада, защото със сигурност не очаквах да направи, както му кажа.

Седнах зад волана, метнах плика на седалката до себе си, вкарах ключа в стартера и дадох на заден. Кейн стоеше на същото място. Беше се преместил едва няколко сантиметра, колкото да си влезе в колата. Не погледна към мен. Гледаше в земята, сякаш отговорите бяха написани там. Не можех точно сега да се притеснявам за него. Първо трябваше да се махна.

Може би не биваше да му казвам тези неща. Може би трябваше да ги оставя заровени в мен, където ги държах само за себе си, заключени от години. Но вече беше прекалено късно. Кейн успя да ме предизвика в най-неподходящия момент. И нямаше да си позволя да се чувствам виновна.

Не можех да се върна и в къщата на баба му. Вероятно и тя беше надушила нещо.

Кейн със сигурност щеше да й се обади да й каже... ако не истината, то поне нещо близо до истината.

Не ми оставаха много възможности. Налагаше се да си направя теста в тоалетната на някоя бензиностанция.

Колко по-зле можеше да стане?

РЪШ

Вълните се разбиваха в брега. Преди време това ме успокояваше. От малък идвах тук и гледах пенливата вода, и всеки път успявах да видя и хубавата страна на нещата.

Сега бях загубил и това.

Къщата беше празна. Майка ми и... онзи мъж, който трябваше да се пържи в ада за вечни времена, се бяха изнесли още преди три седмици, когато се прибрах от Алабама. Бях ядосан, изпочупен, подивял. Първо заплаших нищожеството, за което майка ми се беше омъжила, че ще го убия, и след това ги изгоних. Не исках да ги виждам. Трябваше да се обадя на майка ми да видя как е, но не можех да събера сили и желание. Винаги ми е било лесно да си обещавам, че ще ѝ простя, и почти винаги невъзможно да го направя.

Сестра ми бе минала няколко пъти да ме моли да поговорим. Нан не беше виновна, но не можех да говоря и с нея. Тя ми напомняше за това, което бях загубил. За това, което имах и успях да задържа за толкова кратко време. За това, което никога не бях очаквал, че ще намеря.

В един миг осъзнах, че дразнещият шум идва от входната врата на къщата. Някой блъскаше с все сила. После звънецът изкънтя и пак се заблъска. Кой, по дяволите, се бе раздрънkal точно сега?

Откакто Блеър си замина, никой освен Нан и Грант не беше припарвал към къщата.

Оставих бирата на масата и станах. Който и да беше решил да блъска по вратата ми, вероятно имаше причина да се появи и да рискува да ме вбеси.

Минах през къщата, която така и си остана съвсем чиста след последното идване на Хенриета. Лесно е да поддържаш чист дом, когато нямаш социален живот и когато не ти се изсипват стотици малоумници всяка седмица да трошат. Сега ми харесваше много повече.

Блъскането по вратата не спираше. Сега щях да му тегля една майна и да го разкарам. Но когато отворих, думите замръзнаха на езика ми. Никога не бях очаквал, че някога пак ще се срещна с този човек. Никога, за нищо на света. Бях го виждал само веднъж и на секундата го бях намразил. Сега ми беше дошъл на крака и веднага изпитах неистово желание да го хвана за раменете и да го блъскам, докато ми каже как е тя.

Дали беше добре? Къде живееше? Господи, надявах се да не живее с него. Ами ако той... не,

не, не, не, не беше възможно. Тя не би го направила. Не и моята Блеър.

Ръцете ми бавно се свиха в юмруци.

— Трябва да знам само едно – каза Кейн, момчето от миналото на Блеър, докато стоях и го гледах, и не вярвах на очите си. – Ти... – Млъкна и преглътна тежко. – Ти... и тя... *мамка му!*

Той свали бейзболната си шапка и прокара ръка през косата си. Под очите му имаше големи тъмни кръгове. Лицето му беше уморено, неспокойно. Сърцето ми буквално спря. Хванах го под мишниците и го разтърсих.

— Къде е Блеър? Добре ли е?

— Тя е... да... искам да кажа... да, добре е. Пусни ме, преди да си ми счупил ръцете – каза рязко и се изскубна от свитите ми около мускулите му ръце. – Блеър е здрава и е добре. В Съмит е. Но не съм дошъл затова.

Защо тогава бе дошъл? Имахме само една обща тема за разговор. *Блеър.*

— Когато напусна Съмит, тя беше невинна. Много невинна и чиста. Аз бях единственият ѝ приятел. Само *аз* знам колко невинна беше. Заедно сме от деца. Но тази Блеър, която се върна у дома преди три седмици, не е онази, която замина от Съмит. Не говори много за случилото се тук. Искam само да знам... добре, ще го кажа бързо... ти чука ли я?

Зрението ми се замъгли. Единствената ми мисъл беше как да го убия. Той нямаше право да говори за нея така, не и с тези думи. Нямаше право да задава такива въпроси или да подлага невинността ѝ на съмнение. Блеър беше невинна и чиста, по дяволите. Той нямаше никакво право.

— Мамка му! Ръш, пусни го! – гласът на Грант достигна до ушите ми като през тунел. Чух го, но юмрукът ми вече се стоварваше върху лицето на Кейн и кръвта бликна от носа му. Искah да кърви. Искah някой да прокърви заради всичко, което се случи. *Мамка им на всички!*

Две ръце се увиха около тялото ми и ме издърпаха. Кейн се запрепъва назад, ръцете му полетяха нагоре към носа. В очите му видях паника. Е... само в едното.

Другото вече се подуваше и затваряше.

— Какво, по дяволите, му каза? – попита Грант иззад гърба ми, без да ме пуска.

Стискаше ме да не го допребия.

— Да не си посмял да го кажеш пак, шибаняк! – изревах, когато Кейн отвори уста да обяснява.

Не можех да слушам как произнася същите думи за моята Блеър. Всичко между мен и нея беше чисто. Тя не беше мръсна тайна, не беше грешка, а той идва и се държи сякаш съм я

омърсил! Блеър беше невинна и чиста. Изумително чиста – думите му не можеха да я засегнат и омърсят.

Ръцете на Грант се затегнаха още повече. Притегли ме назад към гърдите си.

— Трябва да тръгваш. Не мога да го задържа много дълго. Има около десет кила мускули повече от мен и не е никак лесно, повярвай ми. Бягай, пич. Бягай и не се обръщай. Извади късмет, че се появих, само това ще ти кажа.

Кейн кимна и се запрепъва към колата си. Гневът се уталожваше във вените ми, но все още го усещах. Искях да го нараня, исках да го боли. Искях да му избия от главата, че Блеър не е същото съвършено момиче, което е познавал, преди тя да реши да напусне Алабама. Той не знаеше нищо за мъката й, за тревогите и изпитанията й. Не знаеше нищо за ада, на който я беше подложило моето семейство. Как бе възможно този човек да се погрижи за нея? Изключено! Тя имаше нужда от мен.

— Ако те пусна, ще го гониш ли по пътя? – попита Грант и леко отпусна захвата си.

— Не – казах, изскубнах се и тръгнах към парапета да се хвана. Поех дъх няколко пъти, за да се опитам да се успокоя.

Болката се бе върнала. С пълна унищожителна сила. Бях успял да я заровя и последните няколко дни само пулсираше като гнойна рана, но когато видях тоя пъзъл, си спомних за онази нощ. Онази нощ, от която никога нямаше да се съвзема, която щях да преболедувам пак и пак, докато умра. Онази нощ, която ме жигоса завинаги.

— Мога ли да попитам за какво става дума, или ще биеш и мен? – попита Грант, застанал на разумно разстояние от мен.

Грант беше като истински брат. Майка ми и баща му се ожениха, когато бяхме малки, и ние двамата бяхме успели да изградим тази братска връзка. Макар че майка ми мина през още два брака след бащата на Грант, ние останахме семейство.

Грант ме познаваше достатъчно добре. Разбира се, веднага се бе сетил, че става дума за Блеър.

— Бившето гадже на Блеър – отговорих, без да се обръщам към него.

Той се покашля и попита предпазливо:

— И е дошъл тука да злорадства или просто му направи лицето на кайма, защото преди години я е докосвал?

И двете.

Не, нито едното от двете.

— Не, дойде да ме пита за мен и Блеър. Пита за неща, които не му влизат в работата. И зададе въпроса си неправилно.

— Сега разбирам. Вижда ми се много логично – каза саркастично той. – И ти, разбира се, го накара да си плати за неправилно зададения въпрос. Сигурно си му счупил носа и трябва да кара със затворено око до Алабама.

Най-сетне обърнах глава и казах раздразнено:

— Благодаря, че ме дръпна от него.

Грант кимна, отвори вратата и каза:

— Хайде да влезем да изиграем няколко игри и да пием бира.

БЛЕЪР

Гробът на майка ми беше единственото място, където можех да отида. Нямах дом. Не можех да се върна при баба Кю. Тя беше баба на Кейн, а и той вероятно вече ме чакаше при нея. Или пък не. Може би и той щеше да ме отблъсне така, както го отблъснах аз.

Седнах до гроба, свих колене до брадичката си и увих ръце около коленете си. Бях дошла в Съмит, защото това беше единственото място, което познавах. А сега трябваше пак да тръгна. Не можех да остана повече тук. За пореден път пътеката на живота ми бе направила внезапен завой, за който не бях подготвена.

Когато бях малка, мама ме водеше на неделно училище в Баптистката църква.

Спомням си, когато ни обясняваха, че Бог не слага на раменете ни повече, отколкото можем да носим. Започвах да се питам дали това важи само за хората, които ходят редовно на църква и се молят всяка нощ, преди да заспят. Защото в моя случай Бог не броеше чувалите с камъни, които стоварваше на гърба ми.

Самосъжалението не ми помагаше и никога нямаше да ми помогне. Не биваше да си го позволявам. Трябваше да измисля начин да изляза и от тази ситуация.

Престоят ми в дома на баба Кю беше временен, както и решението ми да позволя на Кейн да ми помага да се справям в ежедневието. Още когато се настаних в стаята ѝ за гости, знаех, че няма да остана завинаги. Между мен и Кейн имаше прекалено дълго и обременено минало. Минало, което няхах никакво намерение да преживявам отново. Време беше да тръгвам, но все още няхах абсолютно никаква идея накъде. Бях в същото положение, в което се оказах преди три седмици.

— Искане ми се да си до мен, мамо. Не знам какво да правя и нямам кого да попитам –

прошепнах. Тишината беше оглушителна, като във всяко гробище. Искаше ми се да вярвам, че ме чува. Не исках да си я представям заровена под пръстта. Когато Валери почина, с мама идвахме на гроба ѝ и говорехме с нея с часове. На същото това място, където сега лежеше мама. Тя ми казваше, че духът ѝ е край нас, гледа ни и ни чува. Ето, в това исках да вярвам.

— Сама съм. Липсваш ми. Не искам да съм сама... но така се случи. И се страхувам — единственият звук идваше от короните на дърветата, когато вятърът си играеше с листата им. — Веднъж ти ми каза, че ако се заслушам, ще мога да чуя гласа на сърцето си. Слушам, мамо, опитвам се да чуя, но съм така объркана. Може би ти можеш да ми помогнеш, някак да ми посочиш правилния път. — Облегнах глава на коленете си. Не, нямаше да плача. — Спомняш ли си, когато ми каза, че трябва да се обадя на Кейн и да му кажа всичко, което мисля за нас? И ми каза, че никога няма да се почувствам добре, докато не му кажа истината в очите. Е, днес го направих. Дори и някога да ми прости, нещата няма да са същите. Никога. Не мога и да продължавам за всичко да разчитам на него. Трябва да се опитам да се справя сама, но не знам как.

Изведнъж се почувствах по-добре. Знаех, че няма да получа отговор, но все пак ми стана по-хубаво.

Някъде се блъсна врата на кола и разцепи тишината. Ръцете ми се развиха от коленете и се отпуснаха до тялото ми. Обърнах се да погледна към паркинга. Колата беше прекалено скъпа за този малък град. Когато вратата се отвори, извиках от изненада и скочих.

Беше Бети. Беше дошла при мен. В Съмит. На гробището... С много, много скъпа кола.

Дългата ѝ кестенява коса беше прибрана на опашка. Погледна ме в очите и лека усмивка разтегна устните ѝ. И да исках, не можех да мръдна. Бях убедена, че сънувам. Какво правеше Бети на толкова километри от дома си?

— Как може да нямаш телефон? И как, по дяволите, мога да се обадя да ти кажа, че идвам да ти прибера задника, ако няма как да те предупредя?

В думите ѝ нямаше никаква логика, нищо не разбирах, но успокоението, което изпитах, когато чух гласа ѝ, ме накара да хукна към нея. Бети се засмя и разтвори ръце.

— Не мога да повярвам, че си тук — казах след дългата прегръдка.

— Да, и аз не мога да повярвам. Много дълго пътуване. Но заради теб си струваше, а и след като си си оставила телефона в Розмари, нямаше друг начин да говоря с теб.

Исках да ѝ кажа всичко, но не можех. Все още не. Имах нужда от време. Тя вече знаеше за баща ми, знаеше за Нан, но за останалото не знаеше.

— Толкова се радвам, че си тук. Как ме намери?

Бети се усмихна и посочи с глава към колата ми.

— Не беше кой знае колко трудно. Просто карах из града и се оглеждах за колата ти. Градът ви има един светофар. Ако се бях разсеяла за секунда, можеше и да го пропусна.

— Обзалагам се, че си привлякла вниманието на всички с тази красива кола.

— На Джейс е. Истинска мечта – толкова лесно се управлява.

Бети все още беше с Джейс. И това беше хубаво, но гърдите ми се свиха от болка.

Джейс ми напомняше за Розмари, а Розмари за Ръш.

— Щях да те попитам как си, но изглеждаш като ходеща пръчка. Яла ли си изобщо нещо, откакто напусна Розмари?

Дрехите ми бяха станали широки, падаха ми. Беше много трудно да се храня с тази буца в гърлото, която не искаше да се махне. Болката в гърдите ми също не спомагаше за апетита.

— Бяха няколко трудни седмици, но сега съм малко по-добре. Опитвам се да си стъпя на краката.

Бети погледна към двата гроба зад гърба ми. Очите ѝ се напълниха с тъга, когато прочете надписите на двата камъка.

— Никой не може да те спаси от спомените ти. Това имаш – каза тя и стисна ръката ми.

— Знам. Не вярвам на никого от онези хора. Баща ми е лъжец. Не, не им вярвам.

Тя... майка ми не би направила тези ужасни неща, в които я обвиняват. Ако има виновен, това е баща ми. Не и мама. За нищо на света.

Бети кимна и стисна здраво ръцете ми. Колко беше хубаво най-сетне някой да ме изслуша и да ми повярва, че мама е невинна.

— Сестра ти много ли приличаше на теб?

Последният ми спомен бе от усмивката ѝ. Нейната широка, блестяща усмивка. Толкова красива от моята. Зъбите ѝ бяха равни, свършени и нямаше нужда да ѝ слагат скоби. Очите ѝ бяха по-ярки и чисти от моите. Но всички казваха, че сме като две капки вода. Просто не виждаха разликата между нас. Винаги се бях питала защо. А аз виждах колко сме различни.

— Не мога да си представя две Блеър Уин. Трябва да сте разбили сърцата на всички момчета в града – каза Бети, опитвайки се да разведри настроението, за което ѝ бях безкрайно благодарна.

— Само Валери. Аз бях с Кейн, откакто се помня. Не съм разбила ничие сърце.

Очите ѝ се разшириха, сякаш казвах някаква абсурдна шега. После погледна встрани и се

покашля.

— Много е хубаво да те видя и съм сигурна, че можем да разтресем града за една нощ, но истината е, че имам конкретна причина да мина цялото това разстояние.

Така и бях предположила, но не можех да разбера каква цел има това посещение.

— Добре... – зачаках да ми обясни.

— Може ли да седнем някъде да пием кафе и да поговорим? – попита тя и погледна към улицата. – Или в „Деъри К“? Май това беше единственото заведение, което видях, докато минавах през града.

Бети не се чувстваше достатъчно добре да си приказва с мен, заобиколена от гробове. Аз? Аз бях свикнала.

— Да, добре – кимнах и си взех чантата.

„Ето, това е отговорът ти“. Мекият глас беше толкова тих, че за секунда ми се стори, че ми се е причуло. Обърнах се към Бети. Тя ми се усмихваше с ръце, пъхнати в предните джобове.

— Каза ли нещо? – попитах объркана.

— След като предложих да отидем в „Деъри К“?

— Да, след това... каза ли нещо?

Тя сбърчи носле, огледа се нервно и поклати глава.

— Не... Да... тръгваме, ако искаш? – каза и ме задърпа за ръката към колата на Джейс.

Погледнах през рамо към гроба на мама и изведнъж ме обзе истинско спокойствие.

Това може би беше...?

Не. Със сигурност не. Поклатих глава и се качих на седалката до Бети, преди да ме е набутала насила.

РЪШ

Беше рожденият ден на майка ми. Нан вече се беше обадила два пъти да ми напомни да ѝ честитя. Не можех. Тя беше на Бахамите. С онзи. Нищо от случилото се не бе повлияло на начина ѝ на живот и на мисленето ѝ. За пореден път си бе взела багажа, за да се наслаждава на живота си, и бе изоставила децата си да се оправят, което както може.

— Нан пак се обажда. Искаш ли да вдигна и да ѝ кажа да те остави на мира? – попита Грант, който точно влизаше в хола и държеше в ръка звънящия телефон.

Тези двамата се караха точно като истински брат и сестра, а нямаха никаква кръвна връзка.

— Не, дай ми я – казах и той ми метна телефона.

— Нан – казах вместо поздрав.

— Ще се обадиш ли на майка, или не? Вече два пъти ми звъни да пита дали съм говорила с теб и дали помниш, че днес има рожден ден. Мама те обича. Не допускай това момиче да развали семейството ни, Ръш. Тя ми извади пистолет, за бога! *Пистолет*, Ръш! Тя е луда, откачена. Тя...

— Престани. Не казвай и дума повече. Ти не я познаваш. Дори не искаш да я опознаеш, така че спри. Няма да се обадя на майка. Ако ти звънне пак, ѝ го кажи. Кажи ѝ, че не давам пукната пара за поредното ѝ пътешествие или там където е решила да празнува.

— Грубичко – каза тихо Грант, настани се на дивана до мен и вдигна крака на табуретката.

— Не мога да повярвам, че точно ти го казваш. Не те разбирам. Не може да е била чак толкова добра в лег...

— Нанет, престани. Този разговор приключи. Обади ми се само ако *ти* имаш нужда от мен.

Натиснах червеното копче, метнах телефона на дивана до себе си и облегнах глава на възглавницата.

— Хайде да излезем. Да пием, да потанцуваме с момичета, да забравим за тези глупости – каза Грант.

Мисля, че го предлагаше за милионен път през последните няколко седмици.

Всъщност... започна около два дни, след като спрях да троша всичко из къщата и му се стори безопасно да проговори.

— Не – отговорих, без да го поглеждам.

Нямаше нужда да се преструвам, че съм добре. Докато не се уверях, че Блеър е добре, нямаше да се почувствам спокоен. Може би никога нямаше да ми прости.

Мамка му, може би никога нямаше да ме погледне. Но исках да знам, че се чувства малко по-добре, че раната, която отворихме, заздравява. Исках да знам нещо... каквото и да е... исках да знам какво става.

— Мисля, че се държах наистина на разстояние и не попитах нищо. Не съм си връл носа в работите ви, но мисля, че е време да ми кажеш какво стана, когато отиде в Алабама. Нещо се

е случило, защото ти се върна напълно променен.

Обичах Грант. Той ми беше брат, но никога нямаше да му разкажа за онази нощ в хотела. За нейната болка и моето отчаяние.

— Не искам да говоря за това, но искам да изляза. Искам да спра да гледам тези стени и да си спомням за нея – казах и станах. Грант подскокна като пружина.

Гледаше ме с такова облекчение.

— Какво ти се прави? Бира или момичета? Или и двете?

— Музика. Шумна музика – не, не исках бира, не исках и момичета. Не бях готов за това.

— Ще се наложи да излезем от града. Да отидем до Дестин?

Метнах му ключовете от колата и казах:

— Ти караш.

И точно тогава на вратата се позвъни. Последния път, когато в къщата ми се появи неканен гост, нещата не завършиха добре. Имаше голяма вероятност този път да са ченгетата. Да идват да ме арестуват, че размазах мутрата на Кейн. Колкото и странно да звучи, не ми пукаше. Бях напълно безчувствен.

— Аз ще отворя – каза Грант и ме погледна загрижено. Май и на него му минаваха същите мисли.

Седнах на дивана и си вдигнах краката на масата. Майка ми ненавиждаше навика ми да си вдигам краката на тази маса. Беше я купила по време на някое от своите пътешествия и ѝ я бяха докарали със специална пратка. За секунда изпитах чувство на вина, че не ѝ се обадох, но веднага го задуших. През целия си живот се бях старал да я правя щастлива и да се грижа за Нан. Не, нямаше да го правя повече.

Край. Дотук. Приключих с тези глупости.

— Джейс, какво става, човече? Точно се канехме да излезем. Искаш ли да дойдеш с нас? – попита Грант и направи крачка назад, за да пусне Джейс да влезе.

Не станах. Исках да си иде. Джейс ми напомняше за Бети, а Бети за Блеър. Исках да се махне. Веднага.

— Ами... не... всъщност исках да поговоря с двама ви... за нещо – каза сконфузено той. Не знам защо ми се стори изплашен. Имах чувството, че всеки миг ще хукне към вратата.

— Добре – отвърнах.

— Май днес не е най-подходящият ден да говориш с него — каза Грант и заста на пред Джейс. Очите му бяха напрегнати, фокусирани изцяло върху мен. — Щяхме да излизаме. Да вървим, Ръш. Джейс може да си разголи душата и по-късно.

Сега вече започна да ми става любопитно.

— Не съм отвързано бясно куче, Грант. Седни и остави момчето да говори.

Грант въздъхна и поклати глава.

— Добре. Ако искаш да му кажеш сега, давай. Рискът си е твой.

Джейс погледна притеснено към Грант и ме изгледа още по-уплашено. Пристъпи към масата и седна на най-далечния стол. Прибра косата си зад ушите. Вече сериозно се питах какво, за бога, имаше да казва. Какво толкова важно и страшно се случваше?

— Нещата с Бети стават доста сериозни — започна той.

Това вече го знаех. И не ми пукаше. Или ми пукаше? Защо гърдите ми пак се разцепиха на две и болката се върна с непоносима сила. Свих юмруци. Трябваше да положа огромни усилия, за да принудя организма си да поеме дъх. Бети беше приятелка на Блеър. Тя със сигурност знаеше какво става край нея.

— И... и... на Бети й вдигнаха наема. То и мястото беше отвратително. Не ми беше спокойно да я оставя да живее там. Говорих с Уудс и той ми каза, че баща му има двустаен апартамент за отдаване под наем и че Бети може да го наеме. И аз... аз го взех за Бети и платих депозита и всичко. Но когато я заведох да го види, тя побесня. Направо откачи. Не искаше да й плащам наема. Каза, че така я карам да се чувства евтина — той спря и въздъхна. В очите му имаше разкаяние. Честно казано, не ми пукаше за кавгите му с Бети. — Двойно по-скъп е... или поне според Бети е двойно по-скъп от стария й апартамент. Всъщност истината е, че е четири пъти по-скъп, но тя не знае. Накарах Уудс да се закълне, че няма да й каже. Плащам останалата част. Не е нужно тя да разбира. Както й да е... днес Бети замина за Алабама. Апартаментът й харесва, понеже е на територията на клуба и е безопасно и близо. Но единственият човек, когото би се съгласила да взема за съквартирантка, е... Блеър.

Станах. Не можех да седя повече.

— Успокой се, човече, моля те — скокна и Грант.

— Не съм ядосан. Просто не мога да дишам — казах и обърнах поглед към разбиващите се вълни и зелената трева навън. Бети бе заминала да вземе Блеър.

Сърцето ми щеше да се пръсне. Дали Блеър щеше да се върне?

— Знам, че нещата при вас се развиха зле, и помолих Бети да не го прави, но тя се развика, а аз не искам да я ядосвам, човече. Каза, че Блеър й липсва и че се нуждае от нечия подкрепа. Дори говори с Уудс да й върне работата, ако успее да я накара да дойде.

Блеър. Да се върне.

Не, не би го направила. Тя ме мрази. Мрази и Нан. Мрази майка ми. Мрази баща си. Не, не би се върнала тук, но... господи, колко исках това да стане!

Обърнах се към Джейс.

— Няма да се върне — казах.

Не можех да прикрия болката в гласа си. И не исках и да я крия. Защо да го правя?

Джейс сви рамене.

— Може би е имала достатъчно време да размисли и да прецени за себе си. А ако се върне? Какво ще правиш? — попита Грант.

Какво щях да правя ли?

Щях да я моля.

На колене.

Отчаяно.

БЛЕЪР

Бети спря на паркинга на „Деъри К“. Забелязах малкия син фолксваген на Кали и реших да не излизам от колата. Откакто се върнах, се бяхме засекли само два пъти и тя едва не ми издра очите. Беше се вкопчила в Кейн още от гимназията и сега бе решила, че съм дошла да им опропастя връзката, която бе извоювала с такива огромни напъни и усилия.

Не съм искала нищо подобно. Можеше да си го задържи.

Бети отвори вратата да излиза, но аз я хванах за ръката.

— Нека говорим тук.

— Но аз искам сладолед с „Орео“ — отговори недоволно тя.

— Не мога да говоря там. Прекалено много хора ме познават — обясних.

Бети въздъхна и се облегна на седалката.

— Добре де. Така или иначе задникът ми няма нужда от още сладолед и бисквитки.

Усмихнах се и се отпуснах. Прозорците бяха матирани и никой не можеше да ни види вътре, макар че хората минаваха и оглеждаха красивата кола на Джейс. Никой по тези места не караше кола дори и на една четвърт от цената на неговата.

— Ще карам направо, Блеър. Липсваш ми. Никога преди не съм имала близка приятелка. *Никога*. После ти се появи и... изчезна. Никак не ми е хубаво без теб. Нямам на кого да разказвам за сексуалния си живот с Джейс и колко е сладък и мил напоследък, което никога нямаше да постигна, ако не беше ти, ако не те бях послушала. Просто ми липсваш.

Сълзи опариха очите ми. Беше толкова хубаво някой да ти каже, че му липсваш. И тя ми беше липсвала. Липсваха ми много неща.

— И ти ми липсваше – отговорих. Надявах се да успея да задържа сълзите си.

Бети кимна и се усмихна.

— Добре. Това е добре, защото искам да се върнеш с мен и да живееш при мен. Джейс ми взе апартамент на брега. На територията на клуба е. Отказах да ми плаща наема, затова ми трябва съквартирантка. Моля те, върни се. Имам нужда от теб. И Уудс каза, че можеш веднага да се върнеш на работа.

Да се върна в Розмари? Та Ръш беше там! И Нан... И баща ми. Не, не можех да се

върна, не можех да се изправя лице в лице с тях. Те щяха да идват в клуба. Дали баща ми щеше да води Нан на голф? Имах ли сили да ги гледам заедно? Не, не можех. Колкото и да исках, не можех. Това беше много повече, отколкото можех да понеса.

— Не мога – казах задавено.

Искаше ми се да можех, но не, това беше невъзможно. Не знаех къде да отида сега, при положение че бях бременна, но със сигурност не можех да се върна в Розмари.

— Моля те, Блеър. Той много страда за теб. Не е излизал от къщата. Джейс каза, че бил за окайване.

Гневната рана в гърдите ми пак пламна. Не исках да чувам точно това, не исках да го боли. Честно казано, бях си представяла, че е продължил с купоните, с жените, с нормалния си живот, че просто се е разделил със спомена за мен. Не исках да тъгува, не исках да го боли, просто исках всеки да продължи с живота си. Но може би аз никога нямаше да успея да продължа. Винаги щеше да има нещо, което да ми напомня за Ръш.

— Не мога да се видя с тях. С никого от тях. Ще е прекалено трудно...

Не, не можех да кажа на Бети, че съм бременна. Та аз самата не бях имала време да го осъзная. Не бях готова да кажа на когото и да е. Може би никога нямаше да кажа на никого. Скоро щях да замина оттук, да отида някъде, където никой не ме познава. Да започна нов живот.

— Твоят... баща ти де... и Джорджиана не са там. Напуснаха къщата, дори не са в града. Нан е там, но сега е по-кратка. Мисля, че се тревожи за Ръш. В началото може и да ти е трудно, но после трябва да махнеш лейкопласта рязко и всичко ще е наред. Освен това, когато казах на Уудс, че се връщаш, направо грейна. Момчето е повече от заинтересовано.

Не исках Уудс. И нищо нямаше да премахне болката. Никога. Бети не знаеше всичко. Не можех да ѝ кажа, не и днес.

— Колкото и да ми се иска... просто не мога. Съжалявам.

Наистина съжалявах. Да се преместя при Бети и да ме вземат обратно на работа? Да, това беше решението на всички мои проблеми. *Почти* на всички.

Бети въздъхна ядно, облегна глава назад и затвори очи.

— Добре, разбирам. Не ми харесва, но разбирам.

Пресегнах се и я хванах за ръката. Така ми се искаше нещата да се бяха развили по друг начин. Ако Ръш беше просто някакво обикновено момче, с което съм скъсала ей така, щеше да е лесно. Но Ръш не беше обикновен и никога нямаше да бъде. Той беше много повече. Много повече, отколкото Бети би разбрала.

— Засега ще спра да те притискам, но няма да си взема друга съквартирантка – каза и стисна ръката ми. – Ще ти дам седмица да си помислиш. Но после трябва да намеря някого, който да ми помага за сметките. И на теб ще ти е необходим човек, който да ти помогне. Помисли за това.

Разбрах какво иска от мен, но бях повече от сигурна, че чакането ѝ ще е напразно.

— Добре, разбрахме се – каза тя. – Ще се прибера и ще се моля на Бог, ако изобщо си спомня коя съм. – Тя ми смигна и ме прегърна силно. – И ми обещавай, че ще започнеш да се храниш. Станала си кожа и кости.

— Добре – съгласих се и за пръв път се запитах дали това изобщо е възможно.

— Ако ще тръгвам към Розмари без теб, защо не излезем някъде? Така или иначе

трябва да пренощувам, преди да тръгна. Пътят е много дълъг. Може да отидем да се позабавляваме и после да отседнем в хотел.

Кимнах.

— Звучи супер. Но никакви кънтри барове повече.

Не можех да се насиля да вляза в такова нещо, не и толкова скоро след Ръш. Бети се замисли.

— Добре, но има ли нещо друго в този град?

Права беше.

— Може да отидем до Бирмингам. Това е най-близкият голям град.

— Идеално. Да вървим да се забавляваме.

Когато спряхме пред къщата на баба Кю, веднага я забелязах на верандата.

Седеше на масата и чистеше грах. Не исках да се изправам лице в лице с нея, но тя ми бе дала подслон, без да ми поиска нищо в замяна. Заслужаваше да ѝ се обясни, ако изобщо искаше някакво обяснение. Не бях сигурна, че Кейн ѝ е казал нещо. За мое огромно облекчение, никъде не виждах джипа му.

— Искаш ли да остана в колата? – попита Бети.

Да, би било много по-лесно, ако останеше да ме чака в колата, но баба Кю щеше да я види и да ми се скара, че съм нелюбезна, и щеше да ме принуди да я покана да влезе.

— Ела с мен – казах и отворих вратата на колата.

Бети излезе и тръгна на крачка след мен. Баба Кю не беше вдигнала поглед от граха в скута си, но знаех, че ни е чула. Знам, че мислеше какво да ми каже и как да ми го каже. Кейн със сигурност ѝ бе разказал за случилото се. *Мамка му!*

Погледнах я. Тя продължаваше да чисти граха си, без да проронва и дума. Късата ѝ, подстригана на черта побеляла коса почти скриваше очите ѝ. Не ме поглеждаше и явно не искаше и аз да я гледам в очите. Би било толкова лесно да вляза направо и да се възползвам от факта, че отказва да ми говори, но това беше нейният дом. И ако не ме искаше тук, трябваше да вляза и да си опаковам нещата. И да замина.

— Здравсти, бабо Кю – казах и застанах до нея, чакайки да вдигне поглед към мен.

Мълчеше. Със сигурност ми беше сърдита. Разочарована или ядосана – не бях сигурна кое от двете. В момента наистина мразех Кейн заради това, че ѝ е казал. Не можеше ли поне веднъж да си държи устата затворена?

— Това е най-добрата ми приятелка, Бети. Дойде да ме види.

Баба Кю най-накрая вдигна поглед към нея, усмихна ѝ се и каза:

— Покани я и ѝ направи голяма чаша студен чай. И ѝ дай едно от кексчетата, които изстиват на масата. После се върни тук. Искам да поговорим за минутка.

Това не беше молба, а заповед. Кимнах и поведох Бети навътре в къщата.

— Да не би да си я ядосала? – прошепна Бети, когато се отдалечихме на безопасно разстояние от баба Кю. Не знаех как да ѝ отговоря. Не бях сигурна дали съм

я ядосала.

— Още не знам – отговорих.

Отидох до шкафа, извадих голяма чаша и се захванах със студения чай на Бети.

Дори не я попитах дали иска. Просто се опитвах да изпълня всичко, което баба Кю ми каза.

— Ето, пий и си яж кексчето. Връщам се след минутка – казах и забързах да се върна на верандата.

Да се почва, че да се свършва.

Дървените дъски пукаха под нозете ми, докато вървах към масата, където седеше баба Кю. Забравих, че мрежата против комари беше стара и винаги трябваше да се придържа, когато се затваря. Сега се блъсна зад гърба ми и ръждясалите пружини изскърцаха като с писък. Спомних си детството си, когато прекарвах цели следобеди тук и чистех грах с нея. Не исках да ми се сърди. Стомахът ми се сви от притеснение.

— Седни и престани да гледаш така уплашено. Имам чувството, че всеки момент ще се разплачеш. Добрата новина е, че те обичам като мое собствено дете. И мислех, че един ден ще станеш едно от моите деца – спря и поклати глава. – Това глупаво момче не може да си събере акъла. Надявах се да се събуди, преди да е станало прекалено късно. Е, не се събуди, не прогледна, нали? Ти замина и си намери друг.

Не очаквах такъв разговор. Седнах на стола срещу нея и започнах да беля грах, за да не се налага да я поглеждам в очите.

— С Кейн приключихме преди три години. Нищо от събитията, които се случват сега, не може да промени нещата. Той е мой приятел и това е всичко.

Баба Кю измънка нещо изпод носа си и се размърда на люлката, на която се бе настанила.

— Това не го вярвам. Като деца бяхте неразделни. Когато Кейн беше момче, не можеше да откъсне очи от теб. Беше толкова забавно да го гледа човек. Обожаваше те, а самият той не го осъзнаваше. Но когато момчетата влязат в тези побъркани тийнейджърски години, си изгубват ума и не знаят как да обичат. Не ми харесва, че той загуби ума си по други глупости и в крайна сметка загуби теб. Защото за Кейн няма да има друга Блеър. Ти беше неговата Блеър, ти беше неговото момиче.

Не казваше нищо за теста ми за бременност. Дали Кейн й беше изтропал, че съм го купила? Не исках да правя разбор на миналото си с Кейн. Имахме прекалено дълга история, но в тази история имаше тъга и огорчение. Не исках да се загубвам там, не сега. По онова време живеех в лъжата, изфабрикувана от баща ми. Всичко, което ми напомняше за онези години, ми причиняваше болка.

— Кейн минавал ли е насам днес? – попитах.

— Да, дойде тази сутрин да те търси. Казах му, че си излязла рано и няма да се върнеш скоро. Правилно бях предположила. Той изглеждаше разтревожен и объркан и тръгна след теб. Не ми каза нищо друго. Но беше плакал. Не си спомням да съм го виждала разплакан, откакто беше бебе.

Плакал? Затворих очи и пуснах граха в голямата пластмасова купа, която баба Кю винаги използваше за събиране на зърната. Не, Кейн не може да е бил разстроен, не е възможно да е плакал. Защо му беше толкова трудно да приеме нещата такива, каквито са сега.

— Кога беше това? – попитах и се опитах да пресметна преди колко време се бяхме видели на паркинга пред аптеката, когато му казах всичко, което мисля за връзката ни.

— А, рано сутринта беше. Преди около девет часа. Не беше на себе си, момиче. Поне се опитай да го намериш и да поговориш с него. Независимо какво изпитваш към него, той трябва да чуе от твоята уста, че всичко е наред.

Кимнах и станах.

— Мога ли да ползвам телефона ти?

— Разбира се, че можеш. И изяж едно кексче, докато си вътре. След като Кейн избяга тази сутрин, направих достатъчно за цяла армия. Те са му любимите.

— С черешки – допълних и тя ми се усмихна.

В очите ѝ можех да видя толкова много истини. Познавах Кейн. Нищо в поведението му не ме учудваше, нищо в характера му не ме изненадваше. Разбирах го. Имахме минало. Обичах семейството му. И те ме обичаха. Това беше сигурното място, *безопасното* място за мен.

Бети ме чакаше до вратата и вече ми подаваше телефона си. Очевидно бе слушала.

Отпи от сладкия чай и каза:

— Обади се на момчето, не го отлагай повече.

Взех телефона и влязох в хола да остана насаме, докато говоря с Кейн. Набрах номера, който знаех наизуст. Не си го беше сменял, откакто получи първия си мобилен телефон, когато стана на шестнадесет.

— Ало? – усетих колебанието в гласа му. Нещо не беше наред. Звучеше сякаш носът му е запушен.

— Кейн? Добре ли си? – попитах разтревожено и дори с лека паника.

Той не отговори веднага. Въздъхна дълбоко и чак тогава отвърна:

— Блеър. Да... добре съм.

— Къде си?

Той се покашля и след това отговори:

— Аз... ами... аз съм в Розмари Бийч.

„В Розмари? Моля? Как така?“

Паднах на дивана – краката ми буквално отказаха да ме държат. Дали бе отишъл да каже на Ръш за теста за бременност? Сърцето ми силно заблъска в гърдите. Затворих очи да се преборя с болката и най-сетне се опитах да задам въпроса:

— Защо си в Розмари? Моля те, кажи ми, че не си се опитал...

Не можех да продължа. Знаех, че Бети е в другата стая и най-вероятно слуша.

— Трябваше да видя лицето му. Трябваше да се убедя, че те обича. Исках да знам... защото... просто исках да знам.

Нямаше никаква логика.

— Какво му каза? Как го намери? Намери ли го?

Може би не бе успял да го намери? Може би все още можех да спра това.

Кейн се изсмя в слушалката.

— О, да, намерих го. И още как. Не беше трудно. Градът е малък и всеки знае къде живее синът на рок звездата.

„О, боже! О, боже! О, боже!“

— Какво му каза? – попитах бавно и усетих как ужасът ме стиска за гърлото.

— Не съм му казал. Моля те, не ме мисли за чак толкова подъл. Не бих ти причинил такова нещо. Дай ми шанс, моля те. Изневерях ти, защото бях побъркан от

хормони тийнейджър. По дяволите, Блеър, кога ще ми простиш? Дали цял живот трябва да изкупувам една грешка? Съжалявам. Господи! Толкова много съжалявам. Ако можех да върна времето назад, бих поправил всичко. Но не мога – млъкна и издаде някакъв странен звук, сякаш нещо го болеше.

— Кейн, какво става? Какво ти има? Добре ли си? – попитах.

Не исках да мисля за думите му сега, исках да се правя, че не съм ги чула. Знаех, че съжалява. Аз също съжалявах. Но не, никога нямаше да забравя. Никога нямаше да ми мине. Едно е да

простиш, друго е да забравиш.

— Добре съм. Леко съм пребит. Да го кажа с други думи, момчето не ме харесва особено.

„Момчето? Ръш? Ръш го е наранил? Набил?“

Не, това не беше в негов стил.

— Кое момче?

Кейн въздъхна.

— Ръш.

Ченето ми буквално увисна, не разбихах. „Ръш е ударил Кейн?“

— Не, не, не разбирам.

— Всичко е наред. Взех си хотел за една вечер. Ще остана да спя тук и се прибирам на сутринта. Трябва да поговорим за някои неща.

— Кейн, защо Ръш те удари?

Още една дълга пауза и тежка въздишка.

— Защото исках да знам нещо, което той очевидно не считаше, че ми влиза в работата. Ще се видим утре.

„Задавал е въпроси? Какво го е питал?“

— Блеър, не е нужно да му казваш. Аз ще се грижа за теб. Просто... трябва да поговорим.

Той да се грижи за мен? За какво говореше? Нямаше да му позволя да се грижи за мен.

— Къде точно си отседнал?

— Някакъв хотел извън Розмари. В тоя град всеки си мисли, че лайното му не мирише. Всичко е пет пъти по-скъпо.

— Добре, легни си. Ще се видим утре – казах и затворих.

Бети влезе в стаята. Погледна ме въпросително и зачака да ѝ разкажа. Знаех, че е подслушвала. Това беше Бети все пак.

— Искам да отида до Розмари – казах и се изправих.

Не можех да оставя Кейн пребит в някаква хотелска стая. Не можех и да рискувам

— можеше да му скимне да се върне и да се опита да говори с Ръш. Ако Бети се съгласеше да ме закара дотам, щях да видя как е и да се върна с него на сутринта.

Бети кимна и на устните ѝ се появи мъничка лукава усмивка. Знаех, че е безкрайно щастлива от развоя на събитията, но аз нямах никакво намерение да оставам там, не разбирах защо се вълнува толкова много. Нямах смисъл да се надява.

— Отивам заради Кейн. Няма да... *не мога* да остана.

— Да, разбира се. Знам – отвърна тя, но бях наясно, че не ми вярва.

Не бях в настроение да я разубеждавам.

Подадох ѝ телефона и отидох до стаята си, за да си опаковам някои неща.

РЪШ

Грант най-накрая се отказа да прави опити да ми повдигне настроението и отиде да танцува с едно от момичетата, които ни налязиха в мига, в който се появихме в клуба. Брат ми искаше да се забавлява, аз също имах нужда да забравя поне за малко и бях дошъл с желание, но сега единственото, което исках, бе да се махна.

Пиех си бирата и се опитвах да не гледам никого в очите. Не вдигах дори глава.

Лицето ми беше смръщено. Не беше трудно да избегна всякакви нежелани разговори.

Не можех да спра да мисля над думите на Джейс. Бях изплашен. Не изплашен, а изпитвах истински ужас, че може да се подхлъзна и да започна да се надявам, че има някаква, макар и малка вероятност Блеър да се върне. Видях лицето ѝ онази нощ в хотела. Тя беше празна. Очите ѝ бяха празни. Нямах и следа от емоцията, която бях свикнал да виждам там. Тя беше напълно приключила с мен, с баща си, с всичко.

Любовта беше жестока, мамка му, много жестока.

Столът до мен изскърца. Някой го дърпаше назад и вече се настаняваше. Не погледнах. Не исках никой да говори с мен.

— Моля те, кажи ми, че тази грозна, намусена гримаса на красивото ти лице не е заради някое момиче.

Мекият женски глас ми беше познат. Вдигнах леко глава, колкото да видя лицето. Беше се променила, поостаряла може би, но веднага я познах. Има неща в живота на мъжа, които никога не се забравят. Едно от тези неща е момичето, с което си спал за пръв път. Мег Картър. Беше с три години по-голяма от мен и беше дошла на гости на баба си за лятото.

Току-що бях станал на четиринадесет. Не беше влюбване, не беше и връзка, а нещо като житейски урок.

— Мег? – бях така облекчен, че не е поредната жена, която се опитва да се хвърли на врата ми.

— И си спомня името ми? Впечатлена съм – усмихна се тя, погледна бармана и си поръча „Джак Даниелс“ и кока-кола.

— Един мъж никога не забравя първото си момиче.

Тя се размърда на стола си, кръстоса крака и ме огледа. Дългата ѝ тъмна коса падна напред през едното ѝ рамо. Винаги бе имала много дълга коса. Когато бях малък, това беше едно от нещата, които харесвах най-много у нея.

— Да, повечето мъже не забравят, но ти не си „повечето мъже“. Животът ти е по-различен. Не може славата да не те е променила.

— Баща ми е известният, *не аз* – казах рязко.

Мразя, когато жените искат да говорят за неща, от които или не разбират, или не знаят нищо за тях. С Мег се бяхме чукали няколко пъти, но по онова време тя не знаеше нищо за мен.

— Хм. Както и да е. Та защо си тъжен?

Не беше точно така. Не бях тъжен, а изпотрошен. Но нямах намерение да разголям душата си пред нея и да плача на рамото ѝ.

— Добре съм – отговорих и погледнах към дансинга с надеждата да уловя погледа на

Грант. Исках да си тръгвам.

— Изглеждаш сякаш някоя ти е разбила сърцето или го е изгорила в ада и сега не знам какво да те правя – каза и вдигна чашата с напитката си.

— Мег, няма да говоря с теб за личния си живот – предупреждението в гласа ми изкънтя кристално чисто и ясно.

— Спокойно, красавецо. Не исках да те ядосвам. Просто се опитвах да те запrikaзвам.

Личният ми живот не беше „запrikaзване“.

— Ако си искала да ме запrikaзваш, да ме беше питала за шибаното време – почти изкрещях.

Тя не отговори, за което бях повече от благодарен.

Може би Блеър бе продължила с живота си. Без мен. Може би напълно ме бе изоставила и

забравила.

— Върнах се тук, за да се грижа за баба. Много е болна. А и исках да направя нещо ново с живота си. Неотдавна се разведох. Беше доста неприятно и драматично. Исах да се махна от Чикаго. Ще остана тук поне шест месеца. Въпросът ми е дали през цялото време ще се държиш така, или ще бъдеш малко по-мил с мен в близко бъдеще?

Искаше да се виждаме? Не, не бях готов за това. И точно се канех да ѝ отговоря, когато телефонът ми започна да вибрира. Извадих го и се загледах в съобщението.

Бях доволен, че имам малко време да обмисля отговора си към Мег.

Номерът беше непознат, но първото изречение веднага прикова вниманието ми.

„Здрасти, аз съм Бети“.

Дъхът ми буквално спря, сякаш дробовете ми се парализираха. Едва успях да натисна бутона и да прочета останалата част от съобщението.

„Здрасти, аз съм Бети. Ако не си напълно задръстен глупак и идиот, ще се събудиш и ще запретиш ръкави за изпълнението на програмата“.

Какво означаваше това? Какво пропусках? Дали Блеър беше в Розмари? Това ли искаше да ми каже? Станах и оставих на бара достатъчно пари, за да платя за бирата си и за питието на Мег.

— Трябва да тръгвам. Радвам се, че се видяхме. Пази се – казах след кратък размисъл. Може би беше редно някак да се извиня за поведението си.

Тръгнах към дансинга, където Грант се опитваше да чука на сухо някаква червенокоса. Погледнах го в очите, кимнах и казах:

— Сега.

След което тръгнах към изхода. Ако не побързаше, щях да го оставя тук. Давах му време, докато стигна до рейндж роувъра.

„Трябва да е пристигнала“. Само това беше. И сега ми предстоеше да разбера. Като попитам Бети. Доброто възпитание изискваше да отговоря и да разбера какво иска да каже с това неразбираемо съобщение.

БЛЕЪР

Пресегнах се и леко побутнах Бети. Спеше от два часа. Бяхме точно пред Розмари Бийч и

исках тя да кара, докато аз се оглеждам за джипа на Кейн по паркингите на всички евтини хотели.

— Стигнахме ли? – попита уморено и се надигна в седалката.

— Почти. Искам да те помоля да караш. Трябва да се оглеждам за джипа на Кейн.

Бети въздъхна уморено. Знам, че го правеше само защото се надяваше да ме закара до Розмари и да ме задържи при себе си. Изобщо не й пукаше за Кейн, но имах нужда от транспорт. Щях да се прибера с колата на Кейн и щяхме да поговорим. В никакъв случай не е трябвало да идва тук и да търси Ръш. Надявах се да не му е казал как ме е хванал да си купувам тест за бременност от аптеката. Не че имах намерение да го пазя в тайна от Ръш. Просто ми трябваше време самата аз да разбера какво се случва, да приема факта, да свикна с мисълта и да реша какво да правя. Чак след това щях да потърся Ръш. Последното нещо, което съм искала и очаквала, бе Кейн да идва чак дотук да го преследва. Това беше пълна лудост. Все още не можех да повярвам, че си бе позволил да го направи без мое знание.

— Спри тук. Искам да вляза и да си взема едно лате – каза Бети, сочейки паркинга на „Старбъкс“. – Ти искаш ли нещо?

Не бях сигурна дали кофеинът действа добре на... на... на бебето. Поклатих глава и изчаках Бети да затвори вратата след себе си. Едва тогава си позволих да проплача.

Сега разбрах колко дълго съм задържала този стон в гърдите си. *Сега* започнах да осъзнавам какво означават двете червени линии върху теста. Бебе. Бебето на Ръш.

„О, боже!“

Излязох от колата и минах от другата страна да седна на пътническата седалка.

Едва закопчах колана си, а Бети вече излизаше от кафенето. Крачеше към колата и изглеждаше напълно разбудена. Избутах всички лоши мисли от главата си и се фокусирах върху издирването на колата на Кейн. Имаше време да мисля за моето бъдеще. И за бъдещето на бебето си.

— Добре, вече имам кофеин и съм готова да намеря това момче.

Не я поправих. Бети знаеше как се казва. Бях споменавала името му много пъти, но тя просто отказваше да го нарича по име. Това беше нейният протест. За нея Кейн символизираше Съмит, а тя не искаше да се връщам там. Не знам защо, но вместо да се ядосам, изведнъж ми стана някак топло. Тя ме искаше до себе си. Усещането да си желан е хубаво нещо.

— Не е останал в Розмари заради цената на хотелите. Отседнал е някъде на прилична цена. Може ли да минем през някои от по-евтините хотели?

Тя кимна, но не ме погледна. Пишеше съобщение. Браво! Искях да се концентрира върху пътя, а не да пуска съобщения на Джейс, че вече сме тук. Не ми се щеше Джейс да знае

всичко, което се случва.

Карахме около тридесет минути и проверихме паркинга на всеки един хотел извън града. Започвах да се ядосвам. Къде се беше заврял? Къде бе отишъл?

— Мога ли да ползвам телефона ти? Ще му се обадя и ще му кажа, че сме тук и го търсим. Той ще ме упъти къде е и ще го намерим лесно.

Бети ми подаде телефона си. Набрах ноера му. Звънна два пъти.

— Ало?

— Кейн, аз съм. Къде си? В Розмари сме и никъде не виждам джипа ти.

Настана мълчание, последвано от тиха ругатня.

— Моля те, не се ядосвай. Искях да видя дали си добре. Дойдох да те прибера у дома.

Знаех, че ще побеснее, че съм дошла толкова близо до Розмари и Ръш.

— Блеър, казах ти, че ще се прибера на сутринта, като преспя и ми мине. Защо не си остана у дома на сигурно? Защо си тръгнала? – не звучеше притеснен, а гневен, което силно ме подразни. Защо не можеше просто да се зарадва, че съм дошла заради него?

— Къде си, Кейн? – попитах пак.

И тогава чух. Женски глас в стаята му? Не беше нужно да съм гений, за да се сетя, че Кейн е с жена и се опитва да скрие този факт от мен. Ето, това ме вбеси. Не защото съм си мислила, че имаме някакви шансове, а защото му бях позволила да ме заблуди, че е в беда, че го боли и е съвсем сам в непознат град. *Задник.*

— Слушай, Кейн! Нямам време за тъпите ти игрички. Не падам от луната. Следващия път, когато ми се обадиш, ако нямаш нужда от мен, би ли си спестил драмата да не преиграваш, сякаш без мен ще загинеш?

— Блеър, не. Изслушай ме. Не е това, което си мислиш. Не можах да заспя, след като ти ми се обади, върнах се в джипа и карах до нас. Искях да те видя.

Момичето до него изпищя ядно. Явно и тя не беше особено щастлива, която и да бе решил да прибере за нощта. Момчето беше идиот. Какво да кажа повече.

— Отиди се извини на момичето, което ти прави компания. Не искам никакво обяснение от теб. Не искам нищо, никога не съм искала.

— БЛЕЪР! НЕ! Обичам те. Толкова много те обичам. Моля те, изслушай ме – умоляваше той, а момичето до него изпадаше в истинска истерия. – Млъквай, Кали! – изрева в слушалката.

Да, наистина се беше върнал в Съмит и беше с Кали.

— Отишъл си при Кали? Прибрал си се, за да не се тревожа, но си отишъл да прекараш нощта с Кали? Честно, Кейн, ти си жалък и смешен. Това не може да ме нарани. *Ти* не можеш да ме нараниш. Никога повече. Но е време да се спреш и да се замислиш за чувствата на другите. Не е правилно да си играеш и с чувствата на Кали. Така че престани да мислиш с пениса си и порасни.

Затворих телефона и го подадох на Бети. Очите ѝ бяха разширени от изумление.

— Върнал се е в Съмит – казах с гняв.

— Да, това го разбрах – отвърна бавно тя, но знаех, че чака още.

Заслужаваше да ѝ дам обяснение. Все пак тя си беше направила труда да ме докара чак дотук. И тя беше единственият ми приятел. Кейн *не беше* приятел. Не съвсем. Един истински приятел не те засипва с лъжи през цялото време.

— Мога ли да остана при теб тази вечер. Мисля, че няма да се върна повече в Съмит. Така или иначе щях да си тръгна оттам, и то съвсем скоро. Утре ще реша къде да замина и ще помоля баба Кю да ми изпрати нещата. Не че имам кой знае какво. Джипът ми и той е за старо желязо. Никога не би издържал много път.

Бети кимна и зави към шосето.

— Можеш да останеш при мен колкото пожелаеш. Можеш просто да останеш.

— Благодаря ти – облекнах глава назад и въздъхнах.

Сега накъде?

* * *

Ароматът на бекон ставаше все по-силен. Сякаш поразяваше сетивата ми. Гърлото ми се сви. Стомахът ми изръмжа. Чувах как мазнината пука и съска някъде в далечината. Преди да успея да си отворя очите, краката ми вече бяха на пода и тичах към банята. За мой късмет апартаментът беше малък и не се наложи да бягам кой знае колко.

— Блеър? – извика Бети от кухнята, но не можех да спра.

Паднах на колене пред тоалетната, стиснах белия порцелан с две ръце и повърнах всичко, което беше в стомаха ми, но тялото ми продължи да се свива и гърчи в сухи болезнени спазми. Всеки път, когато си мислех, че това е край, че няма повече, миризмата на бекон и повръщано ме удряше в ноздрите и предизвикваше поредния спазъм. Бях толкова изтощена, тялото ми трепереше като лист, вече нищо не излизаше, но гаденето не отслабваше. Усетих

мократа кърпа на лицето си. Бети беше до мен. Изправи ме до стената и пусна водата в тоалетната. Притисках кърпата към носа си, за да блокирам миризмата. Бети забеляза. Затвори вратата на банята, пусна вентилатора, сложи ръце на кръста си и ме огледа от главата до петите. Удивлението на лицето ѝ ме обърка. Добре, повърнах. Какво толкова странно има в едно повръщане?

— Бекон? Миризмата на бекон те накара да повърнеш? – тя поклати глава, без да откъсва очи от мен, сякаш не можеше да повярва. Не я разбирах. – И нямаше да ми кажеш, нали? Щеше да си вдигнеш лудия задник, да се качиш на някой автобус и никога да не ми кажеш? Съвсем сама? Не мога да повярвам, Блеър. Какво стана с онова умно момиче, което ме учеше как да не позволявам на никого да ме използва? А? Къде отиде? Защото този план не е добър, откъдето и да го погледнеш. Вони до небесата тази твоя лудост. Не можеш просто да избягаш. Ще имаш нужда от приятели и... искрено се надявам да не си решила да го пазиш в тайна от Ръш. Познавам те добре – със сигурност осъзнаваш, че бебето е и негово.

Как е разбрала? Просто повърнах. Много хора хващат разни летни вируси.

— Вирус е – промърморих.

— Не ме лъжи. Не е вирус, а бекон, Блеър. Спеше си като ангелче на дивана и в мига, в който се захванал да готвя и усети миризмата, започна да се въртиш и да издаваш странни звуци. И после се изстреля като куршум към банята да повръщаш. Не е нужно да съм завършила ядрена физика. И не ме гледай така изненадано.

Не можех да я лъжа. Тя ми беше приятелка. Вероятно единствената ми приятелка.

Свих колене към брадичката си и увих ръце около коленете си. Това беше моят начин да се задържа цяла. Когато светът край мен се разпадаше и не можех да контролирам събитията, това беше начинът, по който се опитвах да се запазя цяла.

— Затова Кейн дойде тук вчера. Хвана ме да си купувам тест за бременност в една аптека. Дошъл е да пита... да пита Ръш за връзката ни. Аз никога не съм говорила за това с Кейн. Не исках да говоря за Ръш. И после ми закъсня. Две седмици. Реших да си купя два теста. Вярвах, че ще са отрицателни и че всичко ще е наред – млъкнах и опрях брадичка на коленете си.

— И тестовете... бяха положителни? – попита тя. Кимнах, но не я погледнах. – Щеше ли да кажеш на Ръш? Или наистина щеше да избягаш?

Какво би могъл да направи Ръш? Сестра му ме мрази. Майка му ме мрази. Всички мразят майка ми. А аз мразя баща си. Ако Ръш иска да бъде част от живота на бебето, трябва да се откаже от тях. Не мога да искам от него да се откаже от майка си и сестра си, колкото и да са зли. А и Ръш никога няма да се откаже от Нан. Вече бях разбрала, че когато станеше дума за избор между мен и Нан, той винаги би избрал нея. Винаги би бил на нейна страна. Беше пазил всичко в тайна, беше я защитавал до самия край, до мига, в който разбрах истината. И той бе избрал нея.

— Не мога да му кажа – прошепнах.

— И защо по-точно? Защото трябва да се научи да бъде мъж и да застане до теб и да те подкрепя? Тази идея с бягството е глупава.

Бети не знаеше всичко. Знаеше само по малко оттук, по малко оттам. Тя вероятно знаеше историята на Нан през очите на Ръш, но аз не бях съгласна. Аз също имах история за разказване. Нан имаше и двамата си родители и брат си. Аз нямах никого. Мама беше починала. Сестра ми беше починала. А баща ми бе престанал да съществува в моите очи. Така че моята история беше точно толкова моя, колкото и нейна. Може би повече нейна.

Вдигнах поглед. Бети беше единственият ми близък човек на света. Ако исках да разкажа на някого историята си, това беше тя.

РЪШ

Бяха изминали три седмици, четири дни и дванадесет часа, откакто я видях за последен път. Откакто разпори гърдите ми и изтръгна сърцето ми. Ако пиех, бих обвинил алкохола. Бих си казал, че всичко това е една илюзия, отчаяна и грозна илюзия. Но не пиех. Нито капка. Нямаше никаква грешка, не беше никаква илюзия.

Тя беше тук. Блеър беше в Розмари.

В моята къща.

Пет часа карах из града с надеждата да видя колата на Бети, която щеше да ме отведе при нея. Но не видях нито Бети, нито Блеър. Беше ужасно болезнено да се прибера у дома и да призная поражението си. Бях успял дори да се убедя, че Блеър си е в Съмит и никога не е тръгвала за насам. Дори се убедих, че Бети се е напила и ми е пуснала това глупаво съобщение на майтап. Нищо повече.

Но тя беше тук. Стоеше пред мен, а аз я поглъщах с очи. Беше много отслабнала. Не се ли хранеше? Дали е била болна?

— Здравей, Ръш – каза, нарушавайки мълчанието. Гласът ѝ почти ме накара да падна на колене пред нея. Господи, колко ми липсваше този глас.

— Блеър – успях да кажа.

Бях ужасен, че само да отворя уста да проговоря и ще я изплаша.

Тя вдигна ръка, уви един кичур около пръста си, обтегна го надолу. Беше притеснена, нервна. Не исках да я карам да се чувства така. Какво можех да направя, за да я накарам да се почувства по-спокойна?

— Може ли да поговорим? – попита меко.

— Да – направих крачка назад, за да я пусна да мине. – Влез.

Тя се поколеба, погледна вътре, огледа къщата. Видях болката в очите ѝ. Тук беше мястото, където я сразихме и почти унищожихме. Мамка му! Не исках да се чувства така в дома ми. Не и когато тук имахме такива красиви спомени.

— Сам ли си? – попита и пак ме погледна.

Не искаше да вижда майка ми и баща си. Сега разбрах. Не е било страх от къщата.

— Изгоних ги в деня, в който ти си тръгна – отговорих и внимателно наблюдавах изражението ѝ.

Очите ѝ се разшириха от изненада. Защо? Защо се изненадваше? Не разбираше ли? Тя беше преди всички. Казах ѝ тези неща още в хотелската стая.

— О, не знаех...

Да, и двамата знаехме защо не е наясно със събитията – защото ме бе изритала от живота си.

— Само аз съм, ако не броим посещенията на Грант, който минава от време на време – трябваше да е наясно, че не съм я предал, че не съм я оставил в миналото си.

Блеър влезе в къщата. Усетих познатия ѝ сладък аромат. Ръцете ми се свиха в юмруци. Толкова дни и нощи бях копнял да я видя. Да влезе обратно в живота ми. В МОЯ живот.

— Искаш ли нещо за пиене? – попитах.

Исках, бях готов да падна на колене и да я моля да говори с мен. Да остане при мен. Да ми прости.

Блеър поклати глава.

— Не... благодаря. Просто... минавах през града и... – тя сбръчка носле и едва се сдържах да не протегна ръка да я докосна. – Ти ли удари Кейн?

Кейн. Мамка му. Разбрала беше за Кейн. Беше ли дошла да говори за него?

— Той пита за неща, които не му влизат в работата. И каза неща, които не биваше да казва – отговорих през зъби.

Блеър въздъхна.

— Мога да си представя – каза тихо и поклати глава. – Съжалявам, че е идвал тук. Той не

премисля нещата. Действа импулсивно.

Тя не го защитаваше, а се извиняваше заради него? Не, не биваше да го прави, не ѝ влизаше в задълженията да се извинява заради тоя шибаняк. Тя не беше отговорна за действията и приказките му.

— Не се извинявай заради него, Блеър. Караш ме да запаля колата и да го намеря и да го допребия – извиках. Не можех да контролирам реакцията си.

— Ръш, аз съм виновна за това, че Кейн дойде тук. Това е причината да се извинявам. Аз го разстроих и той е предположил, че всичко това е заради теб, и е хукнал насам, преди да говори с мен.

Да говори с нея? За какво е трябвало да говори с нея?

— Той трябва да се откаже, това трябва да направи...

— Ръш, успокой се. Ние сме стари приятели. Нищо повече. Казах му някои неща, които отдавна трябваше да кажа. Не го прие добре. Бях жестока, но трябваше да му кажа истината. И ми беше писнало да щадя чувствата му, да не би случайно да ги нараня. Но той просто ме предизвика. Това е.

Поех дъх, но сърцето ми не искаше да се успокои. Блъскаше с все сила.

— И ти дойде да го видиш?

Трябваше да знам дали е дошла заради него. Ако случаят беше такъв, сърцето ми трябваше да намери начин да се справи с истината. Блеър тръгна към стълбите, а не към хола. Разбихах. Беше дошла в дома ми, но не можеше да се изправи лице в лице с последните си спомени. Все още не. И може би никога нямаше да може.

— Той... вероятно беше моето извинение да се кача в колата с Бети – млъкна и въздъхна. — Но останах по други причини. Аз... аз трябва да говоря с теб.

Бе дошла да говори с мен? Дали времето, прекарано далеч от мен, ѝ бе достатъчно да промени решението си? Наложих се да застана напълно неподвижно и да си наложих да не мърдам, за да не я сграбча в ръцете си. Не знам какво искаше да ми каже, но може би нямаше значение. Беше дошла да говори. Стигаше ми и това, че иска да ме види.

— Радвам се, че дойде – казах простичко.

Лицето ѝ пак помръкна и погледна встрани, а не в мен.

— Нещата са все още същите. Не успях да простя. Никога няма да мога да ти имам доверие. Дори... дори и да искам да ти имам доверие, няма да мога.

Какво означаваше това? Чувах пулса си в ушите. Като чук.

— Напускам Съмит. Не мога да остана там. Трябва да се справя някак сама.

„Моля?“

— При Бети ли ще живееш? — попитах и за малко да се ощипя, че това не е сън.

— Нямах такова намерение, но тази сутрин говорих с нея и си помислих, че ако се видя с теб и успея да се изправя лице в лице с... това, ще мога да остана за няколко месеца. Трябва ми малко време да реша какво да правя след това.

Тя все още планираше да замине. Трябваше да променя това. Имах на разположение няколко месеца. За пръв път, откакто ме изгони от хотелската стая, имах надежда.

— Мисля, че това е разумно. Няма смисъл да вземаш прибързани решения, при положение че тук имаш добри възможности.

Можеше да остане в дома ми, без да дава пари. В моето легло. С мен.

Но не можех да ѝ предложа това, защото никога нямаше да се съгласи.

БЛЕЪР

— Ще работя в клуба. И... ще се виждаме от време на време. Бих започнала работа на друго място, но няма да вземам такава добра заплата.

Мисля, че обяснявах повече на себе си, отколкото на него. Когато тръгнах насам, дори не бях сигурна какво да му кажа и как да се изправя лице в лице с него. В началото Бети ме умоляваше да му кажа, че съм бременна, но след като ѝ разказах с подробности какво се случи с баща ми, с Нан и майка ѝ, тя спря да вика в подкрепа на неговия отбор и ми каза, че може и да изчакам, преди да му кажа.

Беше много трудно да събера сили да се появя пред къщата, която напуснах преди три седмици и половина. Надеждата, че сърцето ми ще остане безчувствено, когато го видя, се оказа напълно безплодна. Гърдите ми се свиваха от вълнение и болка. Беше истинско чудо, че можех да дишам, какво оставаше да говоря. Бях бременна... с нашето бебе. *Но лъжете?* И той е от семейство, което враждува с мен. Именно затова не му казах думите, които заслужаваше да чуе. Не можех. Грешно бе от моя страна и много егоистично. Знаех го. Но това не променяше нищо. Бебето можеше никога да не познава баща си. Не можех да позволя на чувствата си към Ръш да определят бъдещето ми. И бъдещето на бебето ми. Баща ми, майка му, сестра му никога нямаше да бъдат част от живота на това дете. Нямаше да го позволя. Не можех.

— Да, разбира се. В клуба ще получаваш добри пари – млъкна и прокара ръка през косата си.

— Блеър, нищо не се е променило и за мен. Нямам нужда от разрешението ми. Това е всичко, което искам. Да си тук. Да виждам лицето ти. Господи, не мога да се преструвам — развълнуван съм до полуда, задето си тук.

Не можех да го погледна в очите. Не сега. Не бях очаквала да каже тези неща. Този напрегнат разговор с недоизречени думи беше повече от това, което бях очаквала. И точно така исках да си остане — недоизречено. Сърцето ми нямаше да понесе друг развой.

— Трябва да тръгвам, Ръш. Не мога... Исках само да се убедя, че нямаш нищо против, че съм в града. Ще се опитам да стоя настрана.

Ръш се придвижи толкова бързо, че дори не видях кога успя да застане между мен и вратата.

— Съжалявам, опитах се да се държа добре и да внимавам, но се пречупих. Обещавам да се постарая повече. Наистина обещавам. Върни се при Бети. Забрави какво казах. Аз... ще бъда добре. Ще бъда добър. Само... моля те, не тръгвай. Моля те.

Какво трябваше да кажа? Беше успял да ме накара да се чувствам виновна. Искаше ми се да го утешавам. Искаше ми се да му се извинявам. Този човек беше смъртоносно опасен за емоциите ми и за здравия ми разум.

Разстояние. Имахме нужда от разстояние.

Кимнах и го заобиколих.

— Да... Аз... Вероятно ще се видим — успях да кажа през свито гърло и излязох от къщата.

Не погледнах назад, но знаех, че той ме наблюдава как се отдалечавам. И това беше единствената причина да не хукна да бягам.

Пространство. Имахме нужда от време и пространство.

А аз имах нужда да се наплача.

Реших да отида направо в ресторанта и да потърся Джими. Той щеше да ми каже къде да намеря Уудс. Но Уудс сякаш знаеше, че ще се появя, защото когато се запътих към задната врата на клуба, той вече ме чакаше.

— Ето я. Завръща се. Честно казано, не вярвах, че ще го доживея — каза той, когато вратата се затвори зад гърба ми.

— Може би за кратко — отговорих.

Уудс ми смигна, кимна и ме поведе към офиса си.

— Да вървим да поговорим.

— Добре – последвах го.

— Бети ми се обади два пъти днес. Искаше да знае дали вече съм говорил с теб и да се увери, че съм те назначил обратно на работа. Това, което не очаквах, беше едно друго телефонно обаждане. Преди няколко минутки. И не мога да кажа, че не съм особено изненадан. От начина, по който се изстреля от този град преди три седмици и го остави на сухо и с празни ръце, не очаквах, че Ръш някога ще ми се обади от твое име. Не че беше нужно – вече се бях съгласил да те назнача.

Заковах се на място и го погледнах. Дали го бях чула правилно?

— Ръш? – попитах с опасението, че имам халюцинации.

Уудс затвори вратата на офиса си и застана пред бюрото. Облегна се върху лъскавото черно дърво и скръсти ръце пред гърдите си. Усмивката, която допреди секунди грееше на лицето му, изчезна и сега ме гледаше загрижено.

— Да, за Ръш говоря. Знам, че истината е излязла наяве. Джейс ми разказа това, което знае. Но пък аз вече знаех коя си. Или поне знаех за каква те мислят Нан и Ръш. Предупредих те, че винаги би избрал нея. И когато ти казвах тези неща, той *вече* избираше нея. Наистина ли искаш да се върнеш във всичко това? Толкова ли е зле в Алабама?

Да си самотно бременно деветнадесетгодишно момиче без никакво семейство не изглежда като добра перспектива, където и да си. Това обаче няха никакво намерение да споделям. Засега. Не и с Уудс.

— Не беше лесно да се върна тук. Няма да е лесно и да се виждам с тях. Но ми трябва време да реша какво да правя и къде да замина след това. В Алабама нямам нищо и никого. Не мога да остана там и да си внушавам, че за мен ще има някакъв живот, че има нещо останало. Време е да започна наново, а изборът ми в момента е малко ограничен. Бети е единствената ми приятелка.

Веждите му подскочиха от изумление.

— Това заболя. А аз какво съм? Мислех си, че сме приятели.

Пристъпих към него, застанах зад стола и казах с усмивка:

— Да, приятели сме, но не много близки.

— Така е, защото не се постарях достатъчно. Постарях се, но явно е трябвало повече.

Засмях се.

— Хубаво е да чуя смеха ти. Липсваше ми.

Може би все пак нямаше да е чак толкова трудно да се завърна? Може би опасенията ми бяха

напразни?

— Можеш да се върнеш на работа. Мястото си е твое. Имах няколко ужасни момичета на количката, а Джими все още ми е сърдит, че съм те изпуснал. Липсваше му. И не е много търпелив с останалите сервитьори.

— Благодаря. Много съм ти задължена. Но искам да съм честна с теб. След четири месеца имам намерение да напусна града. Не мога да остана тук завинаги. Аз...

— Имаш живот, към който да се върнеш или да започнеш. Да, чух те добре. Розмари не е мястото, където искаш да пускаш корени. Това вече ми е ясно. Имаш работата за периода, за който решиш да останеш тук.

РЪШ

Почуках веднъж и без да дочакам да ми се отговори, отворих вратата и влязох в апартамента на Нан. Колата ѝ беше паркирана отпред – нямаше начин да не е тук. Искях просто да знае, че съм аз. Веднъж направих грешката да вляза, без да почукам, и заварих сестра си възседнала някакъв. После исках да изсипя белина в очите и мозъка си, за да забравя.

— Нан, аз съм. Трябва да поговорим – извиках и затворих вратата зад гърба си.

Влязох в хола и тогава чух приглушени гласове от спалнята. За малко да се обърна и да си тръгна, но това, за което бях дошъл, беше по-важно. Гостенинът, който очевидно бе останал през нощта, трябваше да си тръгне. Минаваше единадесет.

Вратата на спалнята ѝ се отвори и Нан излезе, но веднага затвори зад гърба си. Който и да се криеше зад вратата, явно нямаше намерение да си тръгва. Интересно. Вероятно го познавах. Нямаше друга причина да го крие там.

— Някога да си чувал, че нормалните хора чукат или се обаждат, преди да отидат някъде на гости? – изсъска тя и направи няколко крачки в хола, облечена само с някаква копринена туника. Колкото повече порастваше, толкова повече заприличваше на майка ни.

— Обяд е, Нан. Не можеш да го държиш в леглото цял ден – казах и отворих вратата, която водеше към балкона с изглед към морето. – Искам да говорим и не в хола, където приятелчето ти може да ни подслушва.

Нан завъртя очи и излезе на балкона.

— Струва ми се доста странно, че от седмици се опитвам да говоря с теб, но ти ми отказваш. Но когато *ТИ* решиш, че ти се говори, си мислиш, че можеш да нахлуеш ей така в апартамента ми, сякаш аз нямам никакъв живот. Аз поне се обаждам, преди да дойда –

започваше и да звучи като майка ни.

— Нан, този апартамент е *мой*. Мога да идвам, когато си поискам – напомних ѝ.

Трябваше да заmine в средата на август за огромната къща, в която живееха и други момичета от колежа, и да си седне на задника да си избере специалност. Колежът беше нещо като развиване на социална дейност. Знаеше, че ще платя сметките и образованието ѝ, и не се напъваше. Винаги се грижех за всичко в живота ѝ.

— Много се зъбиш. За какво става дума? Още не съм пила кафе.

Освен това изобщо не се страхуваше от мен. Не исках да се страхува, но ѝ беше време да порасне. Нямах да допусна да прогони Блеър.

След месец Нан нямаше да е тук. Обикновено и аз заминавах по това време. Но не и тази година. Тази година щях да остана в Розмари. Майка ми трябваше да започне да се оглежда за място, където да живее през зимата, или да си седи в *нейния* апартамент. Нямах да ѝ дам да ползва къщата ми през останалата част от годината.

— Блеър се върна – казах директно.

Бях имал време да размишлявам и да погледна на нещата от друг ъгъл. Нан не беше жертвата. Вече не. Като дете, да, но Блеър също е била жертва на обстоятелствата.

Нан застина, очите ѝ се наляха с омраза. Истината е, че Нан би трябвало да мрази баща си, а не Блеър.

— Не казвай нищо. Остави ме да говоря или ще накарам приятелчето ти в спалнята да напусне апартамента ми. Не забравяй в кого е силата, Нан. Майка ми няма нищо. Издържам и двете ви. Никога не съм ти искал нищо. Никога. Но сега ще искам. Не, няма да искам, а ще *изискам* да ме изслушаш и да изпълниш условията, които ти поставя.

Гневът ѝ започна да се уталожва. Гледаше ме като разглезено до безобразие дете.

Не, Нан не обичаше да ѝ се казва какво да прави. И майка ми не беше единствената виновна за това. Аз също имах огромен принос – винаги се стараех да компенсираме лишеното ѝ от баща детство. Ето защо беше такава.

— Мразя я – каза през зъби.

— Казах да ме слушаш. Не си мисли, че блъфирам, Нан. Защото този път се издъни, и то с човек, за когото ме е грижа. Това ме засяга и ми се отразява по начин, който дори не можеш да си представиш. Затова млъкни, по дяволите.

Очите ѝ щяха да изскочат от шок. Никога не бях ѝ говорил така. Дори самият аз се учудвах на себе си. Но когато я чух да говори за Блеър, буквално гръмнах.

— Блеър живее при Бети. Уудс ѝ е дал работата. В Алабама няма нищо и никого. Общият ви баща не струва и пет пари. За нея все едно го няма. И да е умрял, и да е жив – все тая. Тук е, за да използва времето, докато работи, да помисли какво иска да прави и как и къде ще продължи живота си. Това правеше и когато дойде първия път, но когато разбра истината, целият ѝ свят замина по дяволите и тя побягна. Истинско чудо е, че се върна. Искам да е тук, Нан. Може и да не искаш да го чуеш, но аз я обичам. Няма да се спра пред нищо, за да осигуря спокойствието и сигурността ѝ. Никой, повтарям *никой*, дори и сестра ми, няма правото да я кара да се чувства нежелана. Така или иначе ти заминаваш скоро. Може да си вземеш омразата със себе си, но се надявам един ден да пораснеш и да осъзнаеш, че в случая не е тя човекът, когото трябва да мразиш.

Нан седна на един от столовете, където обикновено четеше или се печеше на слънце. Обичах сестра си. През целия си живот не бях правил друго освен да я защитавам и пазя. Беше ми много трудно да ѝ кажа тези неща и да я заплаша, но не можех да допусна Нан да продължава да наранява Блеър. Трябваше да сложа край на това. Блеър никога нямаше да ми даде втори шанс, ако Нан не спираше да я тормози.

— Значи, избираш нея пред мен? – прошепна тя.

— Това не е състезание, Нан. И престани да се държиш така, сякаш става дума за надпревара. Имаш си бащата. Само за теб. Тя го загуби. Ти спечели. Сега пусни вече.

Нан вдигна глава. Очите ѝ се пълнеха със сълзи.

— Накарала те е да ме намразиш.

„Мамка му, каква кралица на драмата!“ Нан живееше в своя собствена сапунена опера.

— Нан, изслушай ме. Обичам те, ти си моята малка сестра. Но съм влюбен в Блеър. И никой не може да промени това. Може да се окаже огромна спънка в плана ти да завладяваш и унищожаваш, но е време да се справиш с проблемите, които имаш заради баща си. Вече е тук от три години. Време е да оставиш това зад гърба си.

— Какво стана с обещанието ти, че семейството е преди всичко?

— Дори не се опитвай да ме манипулираш с това. И ти, и аз знаем, че винаги съм те поставял на първо място. Имаше нужда от мен и аз бях там. Но сега сме големи хора, Нан.

Тя избърса сълзите си и стана. Никога не можех да разбера дали наистина плаче, или се преструва. Всеки път си мислех, че има някакво кранче, с което автоматично ги пуска и спира.

— Добре. Може би ще се върна в колежа по-рано. Така или иначе не ме искаш тук. Избрал си нея.

— Винаги искам да си тук, но този път искам да се държиш добре. Помисли за някой друг, ей

така, за разнообразие направи някаква промяна. Имаш сърце, виждал съм го. Време е да го използваш.

Гръбнакът ѝ се вцепени.

— Ако си приключил, би ли напуснал апартамента *си*.

— Да, приключих – отговорих и влязох вътре. Без да кажа и дума повече, тръгнах към входната врата. Само времето щеше да покаже дали ще се наложи да изпълня заканата си и да дам на сестра си един урок по маниери.

Надявах се да не се налага.

БЛЕЪР

Трябваше да си взема багажа и да продам джипа. Никога нямаше да издържи още едно пътуване дотук. Кейн го беше проверил миналата седмица и каза, че може да се оправи, но временно. Ако трябваше да поправя всичко, което не работеше, щях да се разоря. Не ми се струваше редно да се обаждам на баба Кю или на Кейн да ми изпратят нещата. Трябваше да им обясня. Баба Кю заслужаваше обяснение. Жената ме бе подслонила, беше ми дала легло и храна. Май щеше да се наложи да отида до Съмит, за да си взема багажа и да се сбогувам с нея. Уудс ми беше отпуснал няколко дни да се настаня, преди да започна работа.

Бети си беше взела още един ден, за да ме заведе да си уредя застраховката.

Време беше да отида на лекар, но не можех без застраховка. Днес я бях чула да казва на Джейс с какво нетърпение очаква срещата им тази вечер. Очевидно окупирах цялото ѝ време и започвах да тежа. Мразех да се чувствам като бременна. Можех да хвана автобуса и да не занимавам Бети. Отворих лаптопа ѝ да проверя разписанието на автобусите.

Някой почука на вратата. Станах да отворя. Не очаквах да видя Ръш. Беше пъхнал ръце в предните джобове на дънките. Носеше тясна тениска. Вдигна ръка и махна слънчевите си очила. Искаше ми се да не ги беше свалял. Сребристият цвят на очите му изглеждаше още по-изумителен на слънчевата светлина.

— Здравсти. Видях Бети в клуба. Спомена, че си тук – каза притеснено той. Никога не го бях виждала така нервен, сякаш не знаеше какво да прави.

— Да... Уудс ми даде два дни да си прибера нещата от Съмит и да се настаня, преди да започна работа.

— Трябва да си вземаш багажа?

— Да. Оставих всичко там. Взех само една чанта с дрехи за един ден. Не планирах да

оставам.

— Как мислиш да стигнеш дотам? — попита замислено. — Не виждам и колата ти.

— Точно се канех да търся в Гугъл разписанието на автобусите. Не знам и къде има автобусна спирка.

— На четиридесет минути с кола. Чак във Форт Уилтън Бийч.

Май не беше толкова зле.

— Автобусите не са надеждни, Блеър. Не ми се иска да мисля, че ще пропътуваш цялото това разстояние с автобус. Нека те закарам. Моля те. И можеш да спестиш пари от билета.

Да тръгна с него? Чак до Съмит? Дали идеята беше добра?

— Не знам... — наистина не знаех. Сърцето ми не беше готово за толкова много време с Ръш.

— Не се налага да ми говориш. Или ако искаш... говори ми. Ще те оставя ти да избереш музиката и няма да се оплаквам.

Ако се върнех с Ръш, Кейн нямаше да ми прави скандали. Или пък щеше? Дали щеше да направи такова нещо? Имаше ли вероятност да му каже за теста за бременност? Но аз така и не казах на Кейн резултата от теста. Той знаеше само, че го купих.

— Знам, че не можеш да ми простиш лъжата и болката, която ти причиних. Ти знаеш колко съжалявам. Не те моля да ми прощаваш. Но те моля, Блеър. Позволи ми като приятел да те закарам. Не може да се возиш по автобусите. Пълни са с луди мъже, няма да си в безопасност. Нека те закарам.

Нямаше никаква логика в това някой да ми направи нещо в автобуса, но после се замислих, че вече не пазя само себе си. Трябваше да защитавам и друг живот.

— Добре. Закарай ме.

* * *

Джейс се бе разположил на големия син стол в хола на Бети. Краката му бяха вдигнати върху табуретката, а Бети се бе сгушила в него. Аз бях седнала на дивана и се чувствах като експериментално лабораторно животно, докато и двамата ме гледаха с изумление и объркване.

— Значи, нямаш нищо против да заминеш утре за Съмит с Ръш? Искам да кажа... няма да е странно или... — попита Бети.

Да, щеше да е странно. И щеше да ме боли да съм така близо до него, но някой трябваше да ме закара. Бети беше на работа и не можех да искам от нея да вземе още един ден заради мен.

— Той предложи, аз се съгласих. Все някой трябва да ме закара.

— И беше толкова лесно? Защо ли не ми се вярва? – каза Бети.

— Защото Блеър не ти разказва онази част, където е молил и е падал на колене – засмя се Джейс.

Придърпах едно плетено одеяло върху раменете си. Беше ми студено. Напоследък ми ставаше доста студено, което беше странно за средата на лятото във Флорида.

— Не е молил – отговорих. Не знам откъде се взе това желание да го защитавам. Дори и да беше така, не му влизаше в работата.

— Да бе, да. Щом казваш – каза и отпи от сладкия чай, който Бети му беше приготвила.

— Не ни влиза в работата. Остави я, Джейс. Трябва да решим какво ще правим с наема на това място, който трябва да платим след седмица.

Нямаше да остана дълго. Вече й казах. Не беше добра идея да се местим в по-скъп апартамент. След няколко месеца моята част от наема нямаше да е покрита и Бети щеше да трябва да плаща всичко сама.

Джейс я целуна и й се усмихна широко.

— Вече ти казах, че аз ще се погрижа за нещата. Ако ми позволиш – намигна ми той, а аз извърнах глава.

Не исках да ги гледам. С Ръш никога не се гушкахме така. Нашата връзка беше интензивна и кратка. Питам се какво ли е усещането да мога свободно да се сгуша в ръцете му всеки път, когато ми се прииска. Да знам, че съм на сигурно място и че ме обича. Така и няхаме време да изживеем такава близост.

— А аз ти казах, че няма да ти позволя да ми плащаш наема. Извинявай. Нов план. Блеър, какво ще кажеш утре да отидем да потърсим апартамент?

На вратата се почука, преди да успея да се съглася. Грант отвори, без да чака някой да му позволи, и влезе.

— Току-що нахълта в апартамента на момичето ми, без дори да са ти разрешили. Можеше да е гола – извика ядно Джейс.

Грант завъртя очи, погледна ме и се усмихна широко.

— Нали ти видях колата бе, задник. Дойдох да убедя Блеър да се поразходи с мен.

— Тук си, за да ти нарита гъза? – намеси се пак Джейс.

Грант се засмя, поклати глава и пак ме погледна.

— Хайде, Блеър, ела да се поразходим и да ми разкажеш какво стана, докато те нямаше край нас.

Дали Грант е бил забъркан в лъжата? Със сигурност е знаел, но не можех да му откажа. Какъвто и да беше случаят, той беше първият мил човек, с когото се запознах тук. И ми беше заредил колата с бензин. Беше се тревожил за мен, когато спях под стълбите.

Кимнах и станах.

— Тези двамата май имат нужда от малко време насаме – отговорих и погледнах Бети. Тя ме наблюдаваше много внимателно. Усмихнах ѝ се окуражително и май я успокоих.

— Не излизайте заради нас. И без това трябва да решим къде ще живеем след седмица – каза Бети, когато тръгнах към вратата.

— Може да говорите за това и по-късно, Бет Ан. Не съм виждал Блеър от един месец. Трябва да я пуснеш малко и ние да ѝ се порадваме – отвърна Грант, отвори вратата и ми направи път да мина.

— Ръш ще откачи – извика Джейс точно преди Грант да затвори вратата и не чух последните думи на Бети.

Слязохме по стълбите в пълно мълчание. Когато тръгнахме по тротоара, го погледнах и попитах:

— Наистина ли ти липсвах, или имаш да ми казваш нещо?

— Липсваше ми – усмихна се той. – Много ми липсваше. Трябваше да търпя киселата физиономия на Ръш и постоянните му гневни изблици. Така че, вярвай ми, ужасно ми липсваше.

От тона му разбихах, че се опитва да се шегува, но мисълта, че Ръш е страдал през тези три седмици, не ме накара да се усмихна. Не знаех и как да отговоря.

— Радвам се, че се върна – заключи той.

Чаках. Знаех, че има какво още да ми казва. Очевидно обмисляше как да ми го каже и не му беше лесно да започне.

— Съжалявам за това, което се случи. И за начина, по който се случи. И за Нан. Тя е най-разглезената кучка на света, но е имала ненормално детство. Това ѝ е изкривило мозъка.

Знам, че не разбираш, но ако Джорджиана ти беше майка, щеше да разбереш. Ръш е момче и не успя да го повреди толкова много. Но Нан... тя живееше в един напълно извратен и ненормален свят. Това не е извинение, а обяснение.

Не отговорих. Нямах какво да кажа. Не изпитвах абсолютно никакво съчувствие към Нан. Очевидно мъжете в живота й й го даваха в изобилие. Вероятно усещането бе много хубаво.

— Въпреки всичко, което казах, това, което Нан направи, беше грешно. Съжалявам, че не ти казах, но не знаех, че между теб и Ръш има нещо. Не и до онази нощ в клуба, когато той побесня заради охлювите. Не биваше да крием от теб, това беше най-голямата глупост. Забелязах, че Ръш те харесва, но това беше нормално – няма мъж в града, който да не те харесва. Но никога не съм очаквал, че ще направи крачка към теб поради лоялността му към Нан и заради... това, което виждах в твое лице – Грант спря и аз се обърнах да го погледна. – Никога не съм го виждал такъв. *Никога*. Сякаш се е превърнал в кухня, съвсем празен. Дори не си дава труда да се преструва, че му се живее. Откакто замина, това не е същият човек. Не мога да пробия до съзнанието му, не ме чува. Не се усмихва. Макар че не беше честен с теб и макар отстрани да изглежда, че е защитавал Нан, истината е, че вие просто нямате достатъчно време. Нан е негова отговорност от дете. Това е единственото, което знаеше до мига, в който ти се появи и обърна света му. Ако имате повече време, той щеше да ти каже – знам, че щеше да ти каже – истината. Но нямаше време. Той толкова бързо се влюбваше в момичето, за което винаги е мислил, че е причината Нан да няма баща. Всичко, в което бе вярвал, се променяше, изплъзваше се от контрола му, а за самия него беше трудно да преживее факта, че много голяма част от живота му е била изградена върху лъжа. Лъжата за теб.

Гледах го и мълчах. Не защото не бях съгласна. Напротив: това вече го бях разбрала. Разбрах какво искаше да ми каже. Проблемът беше, че... това не променяше нищо. Знаех какво иска да ми каже, но това не отменяше факта кой е Ръш и коя е Нан и какво символизираха те за мен. Последните три години от живота на майка ми бяха ад, докато те са си живеели в огромните къщи и са се чудели на кое социално събитие да отидат по-напред. И вярата им в лъжите, които ми казаха... ето, това никога нямаше да преживея.

— Мамка му, сигурно обърках всичко, но исках да знаеш, че Ръш... той има нужда от теб. И съжалява. И не мисля, че някога ще те преживее, няма да намери сили да продължи с живота си. Ако се опита да говори утре с теб, поне го изслушай.

— Аз съм му простила, Грант. Просто не мога да забравя. Това, което бяхме, и мястото, за което се бяхме запътили... това вече го няма. Никога няма да е същото, никога няма да бъде като тогава. Няма да го позволя. Сърцето ми няма да го позволи. Но ще го изслушам. Безпокоя се за него, грижа ме е какво става в живота му.

— Може би това е по-добре от нищо – въздъхна отчаяно той.

Да, това беше всичко, което можех да предложа.

РЪШ

Блеър излезе от апартамента на Бети с две чаши кафе. Още не бях успял да паркирам колата. Отворих вратата и слязох от джипа. Косата ѝ беше пусната и покриваше гърба ѝ. Харесвах я с пусната коса. Късите шорти едва покриваха краката ѝ. Щеше да е ад да се концентрирам да карам, когато седне в колата ми. И тогава щяха да се вдигнат още по-нагоре. Откъснах поглед от краката ѝ и я погледнах в сериозните очи, но усетих как се опитва да се пребори с усмивката.

— Направих ти кафе. Знам, че е трябвало да станеш много рано заради мен.

Гласът ѝ беше несигурен и мек. Моята мисия по време на пътуването беше да променя тази несигурност. Искях пак да се чувства удобно в моето присъствие. Не исках да се притеснява от мен.

— Благодаря – отговорих с усмивка. Надявах се ведрото ми настроение да я успокои.

Отворих ѝ вратата и тя се качи.

През нощта се събудих в три часа и после не можах да мигна. Нямах търпение да я видя. Със сигурност бях изпил повече от литър кафе, но нямах намерение да ѝ го казвам, защото си беше направила труда да ми направи кафе, което означаваше, че се бе замислила за мен. Докато затварях вратата ѝ, на лицето ми цъфна истинска усмивка.

Седнах зад волана и я погледнах. Тя бе вдигнала чашата до устните си и отпиваше от кафето.

— Ако ти се слуша музика, избери си станция. Обещах да не пускам моята музика – напомних ѝ.

Тя не помръдна, но още една мъничка усмивка изви ъгълчетата на устните ѝ.

— Благодаря. Не съм забравила, повярвай ми, но засега няма проблем. Пусни си, каквото ти се слуша. Аз ще се опитам първо да се събудя.

Не ме интересуваеше никакво радио. Искях да говоря с нея. Нямах значение за какво, просто да говорим. Единствено това беше важно – да общуваме.

— Какъв е планът? Кейн знае ли, че отиваме да ти вземем нещата? – попитах.

Тя се размърда на седалката си, а аз трябваше да положа огромни усилия да гледам в пътя, а не в краката ѝ.

— Не. Искам да говоря лично с него и с баба му. Освен това трябва да го убедя да продаде колата ми и да ми изпрати парите. Няма да може да издържи такова дълго пътуване. Знаеш,

че е в окаяно състояние.

Да, джипът ѝ беше много стар. Беше истинско облекчение да чуя, че никога повече няма да се качи в него. От друга страна, не исках да остава без кола. Как, по дяволите, можех да разреша проблема, без да я ядосвам? Никога не би приела кола от мен. Може пък и да успея да го поправа? Един основен ремонт?

— Мога да го закарам да го видят, докато си опаковаш нещата. Може да се окаже, че няма кой знае какво за оправяне.

— Благодаря, но няма нужда да си правиш труда — въздъхна тя. — Кейн го закара и го поправиха временно, колкото да се движа из града. Налага се основен ремонт, който не мога да си позволя.

Неусетно бях започнал да стискам волана с все сила. Ръцете ми побеляха. Мисълта, че Кейн се е грижил за нея, ме влудяваше. И защо точно той е трябвало да кара колата ѝ на преглед? Защо той и неговото семейство бяха удостоени с честта да се грижат за нея в най-трудните дни? Защото *мое* семейство беше прецакало живота ѝ. Вероятно с непоправими последици. Когато е имала нужда от помощ, аз не съм бил там. Аз не съм бил този, на когото се е обаждала.

— Ти и Кейн... — „Какво, по дяволите, я питах? Дали се чукат? Мамка му! Не исках дори да го чувам.“

— Ръш, ние сме приятели. От деца. Чувствата ми към него не са се променили.

Ръцете ми леко отпуснаха волана и прокарах изпотената си длан по джинсите.

Мамка му, това момиче ме побъркваше. Ако исках да я накарам да се чувства удобно с мен, трябваше да се успокоя. Както за начало да не пребивам Кейн, когато му видя мутрата.

Преди да успея да кажа каквото и да било по въпроса, тя се наведе и пусна радиото. Намери някаква станция с кънтри музика, облегна се и затвори очи. Бях задал прекалено много въпроси и нагазвах в личната ѝ територия, а това беше любезният ѝ начин да ми каже да си затварям устата. Разбирах от намеци.

След тридесет минути пълна тишина телефонът ми звънна. На екрана видях името на Нан. Шибаният айфон беше програмиран да изписва кой се обажда дори на таблото на колата ми. Обикновено тази функция беше много полезна във всяка ситуация и можех да говоря, без да вдигам телефона, но не мисля, че Блеър подскочи от щастие, когато видя името на сестра ми, изписано на таблото. Не исках да ѝ се напомня. Този ден трябваше да е лишен от лоши спомени. Натиснах червения бутон, директно игнорирах Нан и радиото продължи да свири.

Не погледнах към Блеър, но усещах как тайно ме наблюдава. Беше страшно трудно да не я погледна в очите.

— Можеше да говориш с нея. Тя ти е сестра – гласът ѝ беше толкова нежен и тих, едва я чух.

— Така е, но тя е едно от нещата, за които не искам да мислиш днес.

Блеър не спираше да ме гледа. Бях изцяло концентриран да поддържам нормален, обикновен и лек разговор. Искях да отбия колата, да сложа длани около лицето ѝ и да ѝ кажа колко е важна за мен и колко много я обичам. Но това бяха неща, които едва ли би искала да чуе.

— Ръш, вече съм по-добре. Имах време да помисля, да се опитам да разбера и да се преборя със себе си. Ще виждам Нан в клуба, подготвена съм. Ти ми помагаш днес. Можеше да правиш нещо друго, нещо, което *ти се иска* да правиш, но ти предпочете да ме закараш. Ето защо не е редно да не говориш с хората, които имат значение в живота ти, само защото *аз* съм в колата. Няма да се строша, не съм от стъкло.

Мамка му. Дотук с лекия неангажиращ разговор. Отбих джипа. Не я докоснах, но обърнах цялото си тяло към нея.

— Предпочетох да те закарам, защото единственото, което искам, е да съм край теб. Реших това, защото съм един отчаян мъж. Готов съм да взема каквото ми се предложи, каквото ми подхвърлиш – и тук вече не можех да се сдържа да не я докосна. Прокарах палец по скулата ѝ и зарових ръка в копринената ѝ коса, в която се влюбих още в мига, в който я видях за пръв път. – Бих направил всичко. *Абсолютно* всичко, Блеър, само за да съм близо до теб. Не мога да мисля за нищо, не мога да се фокусирам върху нищо. Така че никога не си мисли, че ми създаваш някакви неудобства. Ако имаш нужда от мен, аз съм тук.

Млъкнах. Звучах толкова жалко дори в собствените си уши.

Извадих ръката си от косата ѝ, смених скоростта и потеглих.

Блеър не каза нищо. Можех ли да я виня? Вероятно звучах като луд. И сега вероятно се страхуваше от мен.

По дяволите, та аз самият бих се страхувал от себе си.

БЛЕЪР

Сърцето ми биеше ужасно силно – бях сигурна, че го чувам. Това пътуване беше много лоша идея. Тази близост с него ме объркваше. Беше толкова лесно да забравя кой е. И когато ме докосна, макар и само по лицето, едва не се разплаках. Искях повече от това. Липсваше ми. Всичко в него ми липсваше и ще излъжа, ако кажа, че мисълта да съм така близо до него не ме бе държала будна цялата нощ.

Когато не казах нищо, Ръш увеличи звука на радиото. Може би трябваше да му отговоря по

някакъв начин, но какво можех да кажа? Как можех да му отговоря, без да причинявам още повече болка и на двама ни. Ако му кажех, че ми е липсвал, нямаше да направя нещата по-лесни. Напротив.

Телефонът пак звънна и екранът изписа името на Грант. Ръш натисна някакво копче и вдигна мобилния си.

— Зараста — каза в слушалката. Погледнах го скришом, защото знаех, че сега е концентриран върху разговора и можех да си позволя един поглед. Суровото му нерадостно лице ме натъжи. Не исках да виждам дълбоко врязаните в челото му тревожни бръчки.

— Да, пътуваме... Не, идеята не ми харесва. Ще се обадя, когато се върна — и тогава стисна зъби. Разбрах, че това, което Грант му казваше, никак не му харесва. Всеки момент щеше да пощурее. — Казах не — изрева в слушалката, затвори телефона и го метна в поставката за чашата за кафе.

— Добре ли си? — попитах, преди да помисля дали е редно да задавам такива въпроси.

Думите ми сякаш го стреснаха — очевидно мислеше за друго. Ръш рязко обърна глава към мен, бързо събра мислите си и каза:

— Ам... да, добре съм.

Сега тонът му беше много по-спокоен.

Изчаках няколко минути и накрая реших да отговоря на това, което бе казал преди малко. Ако *сега* не започнех някакъв разговор по темата, никога нямаше да се реша и между нас винаги щеше да има тишина. Неловка, задушаваша тишина. Дори и ако заминех след четири месеца и никога не го видех... Не, щеше да се наложи да го видя пак, нали? Реално не можех да не му кажа за бебето. Не, не биваше да мисля за това. Та аз още не бях ходила на лекар. Реших, че ще прекося този мост, когато стигна до него. Тази сутрин пак повърнах, когато отворих кофата за боклук и усетих миризмата на недоядената риба, която Джейс бе изхвърлил предната вечер.

Обикновено не бях така чувствителна към миризми. Горещият чай от джинджифил, който изпих, преди Ръш да дойде, малко успокои стомаха ми. Можех или да продължавам да си внушавам, че тестът не е отчел правилно, или да се изправя лице в лице с истината.

— За това, което каза... Аз... настина не знам какво да кажа и как да ти отговоря. Знам какво изпитвам, знам как се чувствам, знам, че ми се иска нещата да се бяха развили по друг начин, но не стана така. Искам ние... да намерим начин... да бъдем приятели... може би. Не знам. И знам, че след всичко, което се случи, това предложение звучи ужасно тъпо.

Млъкнах, защото опитът ми да говоря се оказа една ужасна каша от недовършени мисли. Как можехме да си останем приятели? Така започнахме, нали? Само приятели. И ето ме, влюбена и бременна от човека, с когото няхах никакво бъдеще.

— Ще бъда това, което искаш да бъда, Блеър. Само не ме оставяй, не се затваряй за мен. Моля те.

Кимнах. Добре, щях да дам шанс на това приятелство. И после... после щях да му кажа за бебето. И тогава или щеше да побегне, или щеше да поиска да бъде част от живота му. И в двата случая трябваше да съм готова. Защото никога нямаше да позволя детето ми да има нещо общо със семейството му. НИКОГА. Изключено!

Мразех лъжите, но за известно време щеше да се наложи да лъжа и него. Сега беше мой ред да пазя тайни от него.

— Добре – отговорих и не казах нищо повече.

Очите ми натежаваха и липсата на сън през нощта си казваше думата, а не можех да си позволя повече кафе.

Затворих очи.

— Спокойно, сладка Блеър. Главата ти се е килнала настрани и после ще те боли вратът. Само пускам седалката назад.

Дълбокият му нежен шепот погали ухото ми. Потръпнах. Обърнах лице да го погледна, но толкова ми се спеше, че не успях да отворя очи. Нещо меко докосна устните ми и веднага заспах.

* * *

— Трябва да се събудиш, сънчо. Пристигнахме, но не знам накъде да карам.

Гласът на Ръш и ръката му, която нежно стискаше моята, най-сетне ме събудиха. Отворих очи и ги разтърках. Седалката беше в легнало положение. Погледнах го и той ми се усмихна широко.

— Не можех да позволя да си счупиш врата. Освен това спеше много дълбоко и исках да ти е удобно.

Той разкопча колана си и се пресегна да натисне някакво копче встрани до седалката, която бавно започна да се вдига нагоре.

Съмит, Алабама? Бяхме стигнали?

— Съжалявам, че проспях целия път. Сигурно ти е било скучно без компания.

— Няма проблем. Все пак радиото мина в мое владение и не беше кой знае колко зле – засмя се той и се загледа в светофара. – Накъде да карам?

— Все направо, докато видиш червена дървена табела с надпис „Дърва за огрев и пресни продукти“. Там ще завиеш вляво. Пада се третата къща вдясно, но след като завиеш, няма асфалт, а чакъл, и до къщата има почти два километра.

Ръш тръгна по указания от мен път, но не каза нищо повече. Все още се разбуждах и започваше да ми се гади. Още не бях яла – определено беше от това, нищо друго. Имах солени бисквити, които Бети беше напъхала в чантата ми. Каза, че облекчават гаденето. Уви, не можех да си позволя да ям солени бисквити точно сега пред него – Ръш със сигурност щеше да се досети, че има нещо нередно.

Докато стигнем до къщата на баба Кю, вече ме обливаше студена пот. Ако не хапнех нещо, щях да повърна. Отворих вратата и изскочих навън, преди Ръш да види лицето ми. Вероятно бях станала зелена или в най-добрия случай много бледа.

— Искаш ли да вляза с теб, или да остана да те чакам тук?

— О... може би е най-добре да ме изчакаш тук – отговорих.

Джипът на Кейн беше тук, което означаваше, че и той е в къщата. Не исках двамата да се бият повече. Освен това няхах доверие на Кейн, че ще си държи устата затворена за теста за бременност.

Затворих вратата на колата и тръгнах към къщата.

Преди да стигна до стълбището, Кейн вече беше отворил входната врата и излизаше навън. Гняв и тревога се бореха на лицето му.

— Защо *и той* е тук? Е, добре, докарал те е, сега може да си ходи – викна, без да прикрива омразата в гласа си и без да откъсва поглед от Ръш.

Да, постъпих разумно, като го накарах да чака в колата. Стомахът ми се обърна и започнах да преглъщам, за да се преборя с гаденето.

— Защото той ще ме върне обратно. Успокой се, Кейн. Няма да се биеш с него. Той ми е приятел. Ти си ми приятел. Хайде да влизаме вътре. Трябва да си събера багажа.

Кейн направи крачка назад и тръгна след мен. Вратата се блъсна зад гърба му.

— Какво значи това? Как така ще те връща обратно? Положителен ли е тестът? И сега се връщаш при него, след като ти разби сърцето и те смаза така, че се принуди да се върнеш чак тук, за да си го лекуваш? Аз ще се грижа за теб, Блеър, знаеш го много добре.

Вдигнах ръка да го спра.

— Не става дума за това, че съм бременна, Кейн. Той е приятел, който просто ме докара дотук. Да, преди бяхме повече от приятели, но сега нещата не стоят така. И не бягам обратно при него. Връщам се за няколко месеца на работа в Розмари и после ще замина някъде,

където да започна отначало. Но не мога да остана тук.

— Защо да не останеш тук? Ще се оженим още днес, повярвай ми. Обичам те. Повече от живота. Да, направих много грешки, когато бяхме по-малки, и това с Кали... тя не означава нищо за мен. Тя е просто... нещо, което ми помага да забравя. Ти си всичко, което искам. Казвам ти го от години. Моля те, изслушай ме.

— Престани, Кейн. Ти си ми приятел. Всичко друго, което е имало между нас, загина преди години. Видях те с друго момиче, правеше неща, които не биваше да правиш, защото тогава бяхме все още заедно. Точно тогава всички мои чувства към теб умряха. Обичам те, но това не е тази любов, която изпитвах преди, не съм влюбена в теб. Обичам те като човек. Никога няма да бъде като преди. Трябва да си приготвя нещата и да взема живота си в ръце.

Кейн удари стената с все сила.

— Не говори така! Нищо не е свършило. Не можеш просто да загърбиш родния си град — млъкна за секунда да поеме дъх. — Бременна ли си?

Не отговорих. Тръгнах към стаята, която ми бяха дали, и започнах да си събирам дрехите.

— Бременна си! — продължи да говори и да ме следва навсякъде из стаята.

Не отговорих.

— Той знае ли? Дали синът на рок легендата ще поеме отговорността си? Лъже те, Би. Когато бебето се роди, той ще те напусне. Няма да може да се справи с такава отговорност. В живота му няма място за бебета. Кой знае, може да е решил и той да става рок звезда някой ден. Много добре знаеш, че съм прав. Това не е мъж, който би останал, когато е трудно. Такива мъже не остават. А аз винаги ще бъда тук.

Обърнах се рязко и извиках:

— Той не знае. Не съм сигурна дали изобщо ще му кажа. Не искам никой да ме спасява. Мога да се оправя и сама. Не съм чак толкова беззащитна.

Кейн отвори уста да каже нещо, но тогава чух гласа на баба Кю. Дори не бях разбрала, че е влязла в стаята.

— Престани да се молиш, Кейн. Каквото посееш, това и ще пожънеш, момче. Тя продължава живота си. Сърцето ѝ продължава *само*. От момента, в който започна да се грижи за болната си майка и за себе си и да се опитва да завърши училище, всички разбрахме, че може да се справи с всичко.

После премести поглед от Кейн към мен и в очите ѝ видях тъга.

— Сърцето ми се свива, като те гледам как ме напускаш така млада. Тази стая е твоя винаги, когато пожелаеш, но ако си решила да заминеш, нека пътят ти е благословен — тръгна към

мен и ме дръпна в прегръдката си. – Обичам те като свое дете. Винаги съм те обичала като свое дете – прошепна в косата ми. Очите ми се напълниха със сълзи.

— И аз те обичам.

Баба Кю се отдръпна, подсмъркна и тръгна към вратата. После изведнъж спря и се обърна към мен.

— Всеки мъж заслужава да знае, че ще има дете. Дори ако не иска да бъде част от живота му, трябва да знае. Не го забравяй. И не забравяй да се обаждаш!

С Кейн пак останахме сами. Сложих последните неща в куфара си и го затворих.

Хванах дръжката и се опитах да го вдигна. Гаденето ми се засилваше. Покрих уста с ръка.

— Мамка му, Би, не можеш да носиш това. Дай ми го. Не бива да вдигаш нищо тежко. Кой ще се грижи за теб, кой ще ти напомня да се грижиш за себе си?

Най-сетне пред себе си видях най-добрия си приятел, а не лудото момче, което беснееше допреди минути и дори беше готово да предлага брак и да жертва живота си заради бебето ми.

— Казах на Бети. Ето, тя знае, а и аз внимавам. Не помислих за куфара. Всичко е съвсем ново за мен. И ми се струва, че всеки миг ще повърна.

— Какво да направя, кажи ми – попита изплашено, дори с паника.

— Няколко солени бисквити ще ми помогнат.

Той остави куфара и след няма и минута се върна с пакет крекери и чаша с някаква течност.

— Баба те беше чула и вече беше приготвила бисквитите и чаша безалкохолна бира от джинджифил. Каза, че бирата ще ти успокои стомаха.

— Благодаря – отговорих и седнах на дивана да изям един крекер и да пийна от джинджифила.

Мълчахме. Гаденето започна да отминава и вече от опит знаех кога да спра да ям. Ако хапнех повече, след малко щях да го повърна. Станах и подадох на Кейн чашата и пакета с бисквитите.

— Остави ги някъде, ще ги прибера после – каза и вдигна куфара. – Дай ми и тази кутия. Не бива да носиш.

Това беше кутията с нещата, които така и не разопаковах след преместването си в Розмари. Метнах малката чанта на рамото си и тръгнахме към вратата. Молах се Кейн да не направи някоя глупост, когато види Ръш.

Стигнахме до мрежата за комари и той спря. Остави куфара на пода и ме погледна.

— Не е нужно да заминаваш с него. Казах ти, че мога да се грижа за теб. Имаш мен, Би. Винаги си ме имала.

Кейн наистина си вярваше на всяка дума. Виждах го в очите му. Но аз вече имах горчивия опит да не вярвам. Да, той щеше да е до мен, но никога нямаше да бъде мой... спасител. А и аз няхах нужда от такъв. Имах себе си.

Придърпах чантата още по-високо на рамо и внимателно обмислих как да му го обясня още веднъж. Бях опитала всичко. Не искаше да разбере и да приеме истината. Ако му припомнех как ме бе изоставил съвсем сама, когато мама беше болна, щях само да го нараня.

— Трябва да го направя – казах.

Той въздъхна гневно и отчаяно зарови пръсти в косата си.

— Нямах ми доверие, че мога да го направя. Това боли, дяволски боли – въздъхна и сякаш най-накрая се предаде. – Но си права. Защо да ми имаш доверие? Предавал съм те и преди. Разочаровал съм те. А когато майка ти... Аз бях дете, Би. Колко пъти да ти казвам, че сега нещата са различни? Знаеш какво искам... За бога, искам теб, Би. Само теб. Никога никоя друга.

На гърлото ми заседна буца. Не защото го обичах, а защото ме беше грижа за него. Кейн беше огромна част от живота ми. Откакто се помнех, той беше там, край мен. Направих крачка към него и го хванах за ръката.

— Моля те, разбери ме. Трябва да го направя. Трябва да се изправя лице в лице с всичко, което предстои. Пусни ме да си ида.

— Винаги те пускам да си идеш, Би. Това правя, само това. И преди си искала да те пусна, и аз го правех. Аз се опитвам да те пусна, но това бавно ме убива.

Един ден щеше да ми е благодарен за това сбогуване.

— Съжалявам, Кейн. Трябва да тръгвам. Чакат ме.

Кейн вдигна куфара и отвори вратата с рамо. Ръш ни видя и веднага излезе от роувъра.

— Не му казвай нищо – прошепнах тихо.

Кейн кимна и тръгнах след него по стълбите. Ръш ни чакаше пред най-долното стъпало.

— Това ли е багажът ти?

— Да – отвърнах.

Кейн го гледаше и сякаш нямаше никакво намерение да му даде куфара ми. Един мускул заигра по лицето на Ръш. Знаех, че полага огромни усилия да бъде добър.

— Дай му багажа, Кейн – побутнах го по гърба.

Кейн въздъхна и му подаде куфара и кутията. Ръш ги пое и тръгна към джипа.

— Трябва да му кажеш – каза тихо Кейн.

— Да, ще се наложи да му кажа, но първо искам да обмисля нещата.

Кейн погледна към джипа ми.

— Оставяш ли го?

— Надявах се да го позакърпиш леко или да го продадеш на части. Сложи му една табелка, че се продава. Задръж половината пари и ми прати останалите.

Кейн се намръщи.

— Ще го продам, но не искам пари. Ще ти изпратя всичко.

Не започнах да споря. Знаех колко много означаваше за Кейн да го направи. За мен и за себе си.

— Добре, но поне дай някакви пари на баба Кю. Да ѝ се отблагодаря, че ми позволи да остана тук и за храната и всичко...

Кейн ме погледна с изумление.

— Искаш баба ми да се качи на автобуса до Розмари и да те напердаши ли?

Усмихнах се, пристъпих към него и го целунах по бузата.

— Благодаря за всичко – прошепнах.

— Ако имаш нужда от мен, винаги можеш да се върнеш.

Гласът му се скърши. Трябваше да тръгна веднага. Кимнах и закрачих към джипа на Ръш.

Той ми отвори вратата, седнах и после бавно я затвори след мен. Мина от другата страна и седна зад волана.

Наистина ли го вършех? Наистина ли напусках нещо познато и сигурно и правех първата крача в търсене на моето собствено място в този живот?

РЪШ

Имах чувството, че всеки миг ще заплаче, а се страхувах да я попитам дали е добре. Страхът ми, че може да промени решението си и да реши да остане в Съмит, успя да задържи устата ми затворена, докато не се отдалечихме на прилично разстояние.

Тревожех се. Беше тъжна. Ръцете ѝ бяха здраво стиснати в скута. Искаше ми се да каже нещо. Каквото ѝ да е.

— Добре ли си? – претраших се най-накрая. Искях да я браня, да я предпазя и това беше най-важното сега.

— Да. Малко ме е страх... може би. Този път вече знам, че няма да се върна. И знам, че нямам баща, който да ме чака и който би ми помогнал. Този път заминаването беше трудно.

— Имаш мен – отговорих.

Тя наклони глава настрани и каза:

— Благодаря. Мисля, че имам нужда да чуя точно това.

Мамка му, бях готов да го запиша на диск и да ѝ го пускам през цялото време, стига да помогнеш.

— Не искам никога да си мислиш, че си сама.

Тя ми се усмихна немошно и погледна напред.

— Мога да карам на връщане, а ти да подремнеш – предложи.

Изкушавах се да се съглася само защото щях да имам пълната свобода да я гледам, докато кара, но тя щеше да очаква да спя, а аз нямах никакво намерение да пропилявам времето си с нея в спане.

— Добре съм. Благодаря за предложението, наистина, но няма смисъл.

На идване бях минал през един ресторант за бързо хранене и си бях взел нещо за ядене. Тя спеше дълбоко и не исках да я будя, но бях сигурен, че вече е много гладна. *Трябваше* да е гладна.

— Умирам от глад. Какво ти се хапва? – попитах и излязох на магистралата към Флорида.

— Ами... не знам. Супа може би.

Супа? Странно. Но ако искаше супа, щях да намеря супа.

— Супа да е. Ще се оглеждам за някой ресторант, в който предлагат супа.

— Ако си гладен, спри където и да е. Все ще намеря нещо за ядене – отново звучеше много напрегната.

— Блеър, ще ти намеря супа – казах и я погледнах. Усмихнах се. Исках да знае, че съм готов да намеря не само супа. Бях готов да ѝ намеря всичко, което пожелае.

— Благодаря – каза и пак се загледа в ръцете си, които лежаха отпуснати в скута ѝ.

Мълчахме, но не беше неловко. Беше хубаво да я усещам до себе си в колата. Не исках да се чувства задължена да говори.

След малко видях табела за отбивка, на която имаше заведения за хранене.

— Май тук има доста голям избор. Избери къде искаш да се нахраним.

— Няма значение. Ако не ти се слиза от колата, мога да ям и нещо в кутия.

Исках да разтегна този ден, да го направя, ако може, безкраен.

— Отиваме за супа – отговорих. Нежният ѝ, едва доловим смях ме изненада.

Да, тя наистина се усмихваше.

Новата ми цел в живота – да я карам да се усмихва, колкото е възможно по-често.

* * *

Когато спрях пред апартамента на Бети, Блеър спеше. По пътя много внимавах да не утежнявам разговора, говорехме за обикновени неща и тя постепенно се умълча, отпусна се и заспа.

Паркирах джипа и се обърнах да я погледам. Бях я поглеждал поне милион пъти, докато спеше. Исках да имам свободата да я гледам как спи, без да се страхува от мен. Тъмните кръгове под очите ѝ ме притесняваха. Не се ли напиваше? Вероятно Бети знаеше какво става. Можех да поговоря с нея по този въпрос, защото вероятно не беше много мъдро да питам Блеър такива неща. Все още не.

Някой тихо почука на прозореца ми. Беше Джейс, който ме гледаше с открито веселие в очите. Отворих вратата съвсем тихо и излязох от колата, защото тоя идиот можеше да я събуди. Исках сам да си я събудя и когато това се случеше, не исках публика.

— Възнамеряваш ли да я събудиш, или направо ще я отвлечеш?

— Млъквай, задник.

Джейс се засмя.

— Бети няма търпение да чуе за пътешествието. Ще ти помогна с багажа ѝ, а ти я събуди и я доведи вътре.

— Уморена е. Бети може да почака до утре.

Не исках първото нещо, което Блеър чуе, да е лавината от въпроси на Бети. Освен това ѝ се спеше. Вероятно беше и гладна. Почти не яде от супата си. Трябваше да се храни повече. Опитах се да я нахраня след няколко часа, но тя каза, че не е гладна.

Това трябваше да се промени. Имах чувството, че пак ще се караме с това ядене.

Както беше с проклетите сандвичи с фъстъчено масло.

— *Ти* ѝ го кажи на Бети – каза Джейс.

— Ще взема куфара. Занеси само тази кутия, а аз ще я събудя.

— Миг насаме? – засмя се Джейс, а аз набутах кутията в ръцете му малко по-грубо от нужното. Той се запрепъва назад и вече се давеше от смях.

Не му обърнах никакво внимание. Минах от другата страна. Налагаше се да ѝ позволя да ми каже довиждане. И това ме изплаши. Ами ако това беше всичко? Ако никога повече не ми позволеше да се доближа до нея? Не, не можех да допусна това да се случи. Нямах да бързам, но със сигурност нямаше да позволя това да е край ни. На този етап дори и да я имах до себе си по цял ден, пак щеше да е трудно да върна нещата там, където бяха, преди да разбере за лъжата ми.

Разкопчах колана ѝ. Почти не помръдна. Един кичур коса бе паднал над очите ѝ. Пресегнах се и го прибрах зад ухото. Дяволски красива. Ако пак ме напуснеше, никога нямаше да оживея. Трябваше да намеря начин да си я върна. Да ѝ помогна да се излекува от раните, които ѝ нанесохме.

Клепачите ѝ се размърдаха, отвори очи и погледна в моите.

— Пристигнахме – прошепнах. Не исках да я стряскам.

Тя седна и се усмихна някак глуповато.

— Извинявай, пак съм заспала и те оставих сам.

— Била си изморена. Не се притеснявай.

Исках да остане тук, да я задържа в колата си, но не можех да направя такова нещо.

Направих крачка назад, за да излезе. Толкова много исках да я попитам дали може да я видя утре, но не знаех как ще го изтълкува. Не беше готова. Трябваше да ѝ дам пространство и време.

— Ще се виждаме, нали? – попитах. Усмивката ѝ се разколеба.

— Добре... да... Ще се виждаме. Пак благодаря за помощта. Ще ти платя бензина.

Да бе, да.

— Нищо такова няма да правиш. Не искам пари. Бях щастлив да ти помогна.

Тя отвори уста да каже нещо, но се отказа. Кимна кратко и закричи към апартамента.

БЛЕЪР

Първи ден на работа и Уудс ме сложи в ресторанта – смяната за закуска и обяд.

Никак не беше добре.

Стоях пред кухнята и психически се подготвях за миризмите. Не трябваше да мисля за тях. *Не трябваше да мисля.* Събудих се с гадене и успях да се насиля да изям два крекера с малко джинджифилова бира. Не успях да хапна нищо повече.

В мига, в който влязох в кухнята, миризмата щеше да ме събори. Беконът... *О... боже... беконът...*

— Сладка моя, нека ти кажа една тайна. Ще трябва да се пристрашиш да влезеш вътре, ако днес ти се работи – каза весело Джими зад гърба ми. Обърнах се. На лицето му грееше огромна топла усмивка. – Готвачите не са чак толкова зле, бързо ще свикнеш с врясъците им. Освен това последния път, когато беше тук, ги въртеше на малкия си красив пръст.

Насилих се да се усмихна.

— Прав си. Мога да го направя. Просто не съм готова да ми задават милиони въпроси.

Това не беше истината, но пък не беше и съвсем невярно.

Джими отвори вратата и миризмата буквално ме връхлетя. Яйца, бекон, наденички, мазнина. *О, не!* Тялото ми се разтрепери, обля ме ледена пот, стомахът ми се преобърна.

— Трябва да отида до тоалетната – казах и бързо тръгнах към банята за персонала.

Едва се сдържах да не побягна, защото не исках всички да се усъмнят. Затворих вратата зад гърба си, заключих и паднах на колене върху студените плочки. Стиснах тоалетната чиния и всичко, което бях яла тази сутрин и вчера, излезе. След няколко сухи конвулсии, събрах сили и станах. Все още ми беше лошо. Взех мокра кърпичка и изчистих лицето си. Бялата ми тениска се бе залепила за потното ми тяло. Трябваше и да се преоблека.

Изплакнах си устата с освежителя, който винаги стоеше на плота, и пригладих тениската си. Може би все пак никой нямаше да забележи? Нямаше да дишам в лицата на хората и това е. Всеки път, преди да вляза, щях да поемам дълбоко дъх и да не вдишвам от миризмата. Трябваше да има някакъв начин да се справя.

Когато отворих вратата на тоалетната, очите ми срещнаха погледа на Уудс. Той стоеше облегнат на стената, със скръстени ръце и ме оглеждаше изпитателно.

Закъснявах за работа!

— Съжалявам, знам, че къснявам. Искан да отида до тоалетната, преди да започна. Обещавам, че никога няма да се повтори. Ще остана повече, за да компенсирам за времето...

— В моя офис. Веднага – каза рязко той, завъртя се на пети и тръгна с едри крачки пред мен.

Сърцето ми щеше да изскочи. Бягах след него да го настигна. Не исках Уудс да ми е ядосан. Тази работа беше единственото ми спасение за следващите няколко месеца. Сега, след като бях успяла да убедя себе си, че трябва да остана, наистина не исках да заминавам. Все още не.

Уудс отвори вратата на кабинета си и влезе.

— Наистина съжалявам. Моля те, не ме уволнявай. Просто...

— Не те уволнявам.

„О...“

— Беше ли вече на лекар? Предполагам, че е от Ръш. Той знае ли? И ако знае и те е оставил да работиш тук, лично ще му ступя шибания врат.

„Уудс знаеше. О, не, не, не, не.“

Клатех глава като малоумна. Не, трябваше да се сложи край на този разговор. Уудс не биваше да знае. *Никой* не биваше да знае. Само Бети.

— Не разбирам за какво говориш.

Уудс повдигна вежда с недоверие.

— Наистина? – тонът му беше крайно притеснителен. Никога нямаше да се хване на такава лъжа, но аз бях длъжна да защитавам бебето си.

— Не знае – истината се изплъзна от устните ми, преди да успея да я спра. – И не искам да знае. Все още. Трябва да намеря начин да се справя сама. И двамата сме наясно, че Ръш няма да го иска. И семейството му ще мрази детето ми. Не мога да допусна някой да мрази бебето ми. Умолявам те, разбери ме.

Уудс изпсува тихо и прокара пръсти през косата си.

— Блеър, той *заслужава* да знае.

Да, заслужаваше, но когато това бебе беше заченато, аз не знаех колко опетнени са световите ни и колко невъзможно би било да имаме каквато и да е връзка.

— Те ме мразят. Мразят майка ми. Не мога. Моля те, дай ми време и ще ти докажа, че мога да се справя сама, без помощ. Ще му кажа... но няма да е скоро. Трябва да съм стабилна и уверена. Ще му кажа, преди да замина. Този път не е важно какво иска той или какво искам аз. Ще направя най-доброто за бебето си.

Уудс се намръщи още повече.

— Не съм съгласен, но решението е твое. Иди се преоблечи и излез при Дарла. Можеш да си на количката. Кажи ми, когато миризмата от кухнята спре да те притеснява.

Исках да се метна на врата му и да го прегърна. Не ме принуди да кажа на Ръш и ме освободи от бремето на кухненската миризма и сервирането на закуската. А като си помислиш, че имаше време, когато обичах бекон. А сега... не можех нито да го погледна, нито да го помириша.

— Благодаря. Вечер не е толкова зле. Само сутрин докъм обед. Понякога следобед, но е по-леко.

— Ще го имам предвид. В ресторанта ще работиш само вечер. Тази седмица остани навън, на въздух. Но се пази от слънцето. Вземи си повече лед, за да се охлаждаш. Мога ли да кажа на Дарла?

— Не, моля те, не бива да знае. Никой не бива да знае.

Уудс въздъхна и кимна много бавно.

— Добре. Ще пазя тайната ти, но искам да ми обещаеш, че ако имаш нужда от нещо, веднага ще ми кажеш... в случай че все още не възнамеряваш да казваш на Ръш.

— Добре. Благодаря.

— Ще се видим по-късно – отвърна и се усмихна някак сковано.

Това означаваше, че трябваше да се връщам на работа.

По програма цялата седмица щях да съм на количката. От събота започваше турнир и трябваше да работя по цял ден. Бях много щастлива – щях да изкарам добри пари. Макар че жегата беше ужасна, пак беше по-добре от климатизираното вонящо на бекон и друго готвено в мазнина месо помещение. Така поне не се налагаше да бягам да повръщам през пет минути.

* * *

Игрището бе станало по-натоварено през времето, в което не бях в града. Според Дарла много от хората идвали само през лятото да прекарат тук почивката си и сега всички били във вилите си, които по принцип оставали необитаеми през зимата.

С Бети бяхме на отделни колички, за да можем да разнасяме напитките навреме. Уудс рядко идваше на игрището и не се налагаше да се притеснявам от любопитния му поглед. Имаше прекалено много работа. Джейс беше казал на Бети, че се опитвал да докаже на баща си, че е готов за повишение.

След като заредих количката за трети път днес, тръгнах към първа дупка. Веднага разпознах Грант. Беше застанал с гръб към мен. Играеше с... Нан. Знаех, че и този ден ще дойде, но не бях подготвена. Можех да подмина тази дупка и да кажа на Бети да отиде да ги обслужи, но така само отлагах неизбежното.

Спрях количката и Грант се обърна към мен. Очевидно с Нан водеха някакъв много сериозен разговор. Намръщеното му лице никак не ме успокои. Усмихна се, но едва ли някога бях виждала по-насилена усмивка.

— Няма проблем, Блеър, май не сме жадни. Иди направо на следващата дупка – извика Грант.

Главата на Нан се извърна за части от секундата. Омразата сгърчваше лицето ѝ. Идеше ми да обърна количката и да побягна. Може би първият ми инстинкт все пак е бил правилен – трябваше да оставя тази дупка за Бети.

— Изчакай, аз съм жаден.

Гласът на Ръш караше сърцето ми да прави онова малко пърхащо движение... само той можеше да го предизвика да се преобръща така нежно и с грация, сякаш танцуваше.

Обърнах глава по посока на гласа му. Видях го да бяга към нас по светлосини къси шорти и бяла тениска с яка. Винаги се изумявах колко добре изглежда в такива дрехи. Толкова добре, че чак беше нелепо. Момчетата в Бама не се обличаха така. Играеха голф, но по джинси, с

бейзболни шапки и с онази тениска, която са намерили изпрана и суха.

Но Ръш караше голфа да изглежда като нещо изумително вкусно и секси.

— Искам да пийна нещо – каза с ослепителна усмивка, когато доближи до количката ми и застана точно пред мен. Не го бях виждала от два дни. От пътешествието до Съмит.

— Обичайното? – попитах и слязох от количката.

Телата ни бяха на сантиметри едно от друго. Той не отстъпи назад, когато гърдите ми опряха в неговите. Вдигнах поглед към очите му.

— Да, би било страхотно – отговори, но не се помръдна. Не откъсваше очи от моите.

Един от двамата ни трябваше да отстъпи и да прекрати тази надпревара кой ще издържи по-дълго на погледа на другия. И това очевидно трябваше да съм аз. Не можех да допусна Ръш да остане с впечатлението, че нещо се е променило.

Промуших се между тялото му и количката, за да извадя „Короната“ му. Наведох се за лед и го усетих зад себе си. По дяволите, не правеше нещата по-лесни.

Изправих се, не се обърнах, не го погледнах. Беше прекалено близо.

— Какво правиш? – попитах тихичко. Не исках Нан или Грант да ни чуят.

— Липсваш ми – отговори простичко той.

Затворих очи и поех дъх, за да се успокоя и да накарам сърцето си да престане да се мята като обезумяло. И той ми липсваше, но не беше разумно да му го казвам. Не исках да вярва, че нещата могат да се върнат към това, което беше преди.

— Вземай си бирата и идвай вече – извика ядно Нан зад гърба му.

Това ми стигаше, за да се размърдам. Не бях в състояние да поема словесната атака на Нан. Не и днес.

— Престани, Нан – извика Ръш, докато тиках „Короната“ в ръцете му и бързах да се кача в количката.

— Блеър, чакай – провикна се Ръш и тръгна след мен.

— Не го прави, моля те. Не мога да се справя с нападките й.

Той примигна няколко пъти, кимна и направи крачка назад. Откъснах очи от него и подкарах количката към следващата дупка.

РЪШ

— Нан, спомняш ли си какво те помолих онзи ден? — извиках, когато Блеър се отдалечи на достатъчно голямо разстояние и не можеше да ни чуе.

— Изглеждаше жалък. Опитвах се да те спася да не приличаш на влюбен глупак и неудачник.

Обърнах се и тръгнах към нея. Това момиче започваше сериозно да си играе с нервите ми. Когато бяхме по-малки, никога не бях имал необходимост да тормозя сестра си, както е при повечето момчета. Някои изпитват истинско желание да

нараняват сестрите си, дори физически. Сега за пръв път ги разбирах.

Грант застана пред мен като бариера между нас.

— Хей, я се укроти малко!

Преместих поглед от Нан към Грант. „Какво, за бога, правеше? Та той я мразеше!“

— Отдръпни се, това касае мен и сестра ми — припомних му.

Никога преди не я беше признавал за своя сестра. Дори когато баща му беше женен за майка ни, той открито демонстрираше колко много мрази Нан. Между тях двамата нямаше абсолютно никаква... топлина, никакво усещане, че принадлежат към едно семейство.

— И за да стигнеш до сестра си, ще се наложи да минеш през мен — отвърна той. —

Защото точно сега не мислиш за чувствата на никого друго, а само за тези на Блеър. Спомни си как присъствието на Блеър се отрази на Нан. Тогава ти пукаше за сестра ти.

Какво, по дяволите! Халюцинирам ли? Откога Грант е станал пръв защитник на Нан?

— Много добре знам как Блеър действа на Нан. Но искам да внуша на сестра си, че това, което се е случило, не е по вина на Блеър. Нан мрази това момиче от толкова много време, че просто не може да се откаже от омразата си, сякаш от това зависи животът ѝ. А на теб какво ти става? Ти ги знаеш тези неща. *Ти* беше този, който защитаваше Блеър от секундата, в която се появи тук. *Ти* беше този, който непоклонливо вярваше в нейната невинност. Още от самото начало.

Грант започна да пристъпва от крак на крак. Изглеждаше много неспокоен.

Обърна се и погледна към Нан, чиито очи бяха станали като палачинки.

— Ти я направи слаба, Ръш. Защищавал си я цял живот. За всичко е разчитала на теб. После я

зарязваш и цялото ти внимание отива към Блеър. Нан е станала напълно зависима от теб. Как очакваш да реагира? Тя не познава друг начин да оцелява. Ако не беше толкова фокусиран да си върнеш Блеър, щеше да го разбереш.

Избутах Грант от пътя си и погледнах Нан в очите. Нямах нужда да ми изнася лекции, макар че някои от нещата бяха истина. Дълбоко в себе си бях доволен, че тези двамата най-сетне започват да се разбират и че имат някакви общи теми за разговор. Може би на Грант му пукаше за нея. Все пак години наред живеехме под един покрив и години наред страдахме от пренебрежението на майка ни.

— Нан, обичам те, но не можеш да ме караш да избирам между нея и теб. Не е честно.

Нан сложи ръце на кръста си – това беше позата, с която предизвикваше хората да се борят с нея.

— Не можеш да обичаш и двете ни. Никога няма да я приема. Тя ми извади пистолет, Ръш. Тя е луда. Ти видя с очите си. Щеше да ме застреля. Как можеш да обичаш нея и мен едновременно? Няма никаква логика.

— Никога не би те застреляла. Тя и на Грант извади пистолет, но той го преживя. И мога да обичам и двете ви, но по различен начин.

Нан погледна Грант и му се усмихна тъжно. Ставаше все по-странно.

— Не иска да ме чуе, Грант, предавам се. Той избира нея пред мен и чувствата ми.

— Нан, послушай го. В това, което Ръш ти говори, има логика – каза ѝ Грант с обезпокоително нежен глас.

Какво, за бога, се случваше? Това беше „Зоната на здрача“. Никога не беше говорил с нея така.

Нан тропна с крак.

— Не. Мразя я. Не мога да я гледам. Тя продължава да го наранява и я мразя още повече – пищеше тя и започнах да се оглеждам дали някой не ни е чул.

Да, Уудс вече вървеше към нас.

Мамка му.

— По дяволите! – измърмори Грант, който очевидно бе проследил погледа ми.

Уудс спря пред нас и ни огледа, като започна от Нан, мина през Грант и накрая погледна мен.

— Чух достатъчно, за да се сетя за какво става дума в този оживен диспут – каза, без да

откъсва очи от мен. — Искам да бъда разбран много ясно. Приятели сме от много години, откакто се помним. Добре познавам проблемите на семейството. — Погледна Нан с абсолютно отвращение и пак върна погледа си върху мен. — Ако някой има проблем с присъствието на Блеър тук, ще се наложи да се разправя първо с мен. Блеър работи тук и ще работи, докато иска и колкото иска. На вас тримата може и да не ви харесва, но лично аз не давам и грам сухо лайно за предпочитанията ви. Така че, примирете се. Блеър не се нуждае от това точно сега. Надалеч от нея! Разбрано ли е?

Изгледах го с неверие. Как така Уудс изведнъж се бе превърнал в защитник на Блеър? Не ми харесваше, никак не ми харесваше. Кръвта ми кипна, ръцете ми се свиха в юмруци. Дали е решил, че сега му е времето да се намърда в живота й? Да се появи на бял кон и с доспехи, когато тя е най-слаба, и да й покаже кой е спасителят й? По дяволите, не, това нямаше да се случи. Блеър беше *моя*.

Уудс не изчака да му отговорим, обърна се и тръгна с бърза гневна крачка.

— Май имаш конкуренция — каза злорадо Нан.

Грант застана пред нея и прошепна:

— Стига толкова, Нан.

Край с това. Не можех да се занимавам с тези двамата сега. Взех стика си и тръгнах след Уудс.

Уудс или ме чу, или усети гнева ми, защото когато стигна до стълбите на клуба, се спря и се обърна към мен. Едната от веждите му беше повдигната нагоре — знак, че ситуацията определено го забавлява, а това ме издразни още повече.

— И двамата искаме едно и също. Защо не подишаш малко и не се успокоиш — каза той и скръсти ръце пред гърдите си.

— Стой настрана от нея! Чу ли ме? Дори не се опитвай да припарваш. Блеър ме обича, просто е наранена и объркана. И е много крехка. Господ да ми е на помощ, но ако се опиташ да се възползваш от състоянието й, ще те смеля от бой.

Уудс наклони глава настрана и ме изгледа. Очевидно закана ми не му направи никакво впечатление.

— Знам, че я обичаш. Никога не съм те виждал да се държиш като побъркан. Ако обичаш Блеър, тогава трябва да я защитиш от отровата, която капе от змийската уста на сестра ти. Ако не го направиш ти, ще го направя аз.

Сякаш ме удари през лицето.

Преди да успея да отговоря, той отвори вратата и се прибра.

Гледах затворената врата. Минаха минути.

Щях да загубя една от двете. Обичах сестра си, но с времето тя щеше да ми прости.

А Блеър... можех да я загубя завинаги. Не, никога нямаше да допусна това да се случи.

БЛЕЪР

Бети се пресегна и леко стисна ръката ми. Стоеше права до мен, докато аз седях на болничното легло и чаках да дойде лекарят. Бях дала урина за проба и сега чакахме официалните резултати.

Сърцето ми щеше да се пръсне. Имаше някаква, макар и малка вероятност да не съм бременна. Предната нощ разглеждах и четох в Гугъл. Винаги е възможно тестът да не отчете правилно и може би си въобразявах, че ми се гади, защото бях решила, че съм бременна.

Вратата се отвори. Медицинската сестра влезе с огромна усмивка на лицето.

Погледна Бети, после мен и каза:

— Поздравления. Бременна сте.

Ръката на Бети ме стисна още по-силно. Знаех, че съм бременна, но когато го чух от устата ѝ, изведнъж ми се стори съвсем реално. Не, нямаше да плача. Не исках един ден бебето ми да разбере, че съм плакала, когато съм разбрала, че съм бременна. Исках детето ми да знае, че е било чакано с любов, че е било желано на този свят. Бебето не е нещо лошо. Никога не е било нещо лошо. Имах нужда от семейство и скоро щях да го имам. Щях да имам до себе си някой, който да ме обича безусловно.

— Лекарят ще дойде да ви прегледа след няколко минутки. Трябва да направим и кръвни изследвания. Имали ли сте кървене или спазми от началото на бременността?

— Не. Само гадене. Не мога да понасям никакви миризми – обясних.

Сестрата кимна и си го записа.

— Може и да не ви се вярва, но гаденето е хубаво нещо. Хубаво е, че ви се гади.

— Не сте я виждали как се напъва, без да може да повърне нищо – каза раздразнено Бети. — Няма нищо хубаво в това.

Сестрата се усмихна.

— Да спомням си тези дни. Не е много забавно – после погледна встрани и попита: –

Бащата ще участва ли... в проследяването на бременността ви?

Дали щеше да участва? Как можех да му кажа? Поклатих глава.

— Не, не мисля.

Тъжната усмивка на лицето на медицинската сестра ми подсказа, че е виждала много случаи като моя.

— Използвахте ли някаква форма на превенция? Хапчета против забременяване? – попита тя.

Не погледнах към Бети. Може би не трябваше да влиза с мен. Поклатих глава.

Сестрата ме изглежда изумено.

— Нищо?

— Не, нищо. Искам да кажа... няколко пъти използвахме презерватив, но един път не използвахме и един път той... излезе навреме.

Бети застина зад мен. Знаех вече какво си мисли. Защо бях такава глупачка? Защо не се бях сетила за този един-единствен път? И сега Бети се питаше защо не съм й казала.

Сестрата кимна, напомни, че лекарят ще дойде след няколко минути, и излезе.

И Бети скочи.

— Не е използвал презерватив? Тоя луд ли е? Мамка му! Вече трябваше да се е сетил да те пита дали не си бременна. И аз да го съжалявам, че не знае, че ще става татко, а той изобщо не е сложил презерватив! Досега трябваше да те е питал дали има проблем, или не. Какъв *идиот*!

Бети крачеше като луда из стаята, а аз само я гледах. Какво можех да й кажа? Че аз съм виновна за онзи случай без презерватив? Че се бях съблякла гола пред него и го бях яхнала, без да му дам шанс да мръдне, че го бях яздила като луда. Кой нормален мъж спира по средата, за да сложи презерватив? Но и ноктите ми да изтръгне, пак нямаше да й разказвам подробности за сексуалния си живот. Това никога нямаше да се случи. Ето защо си държах устата затворена.

— Заслужава всички мизерии, които му се случват. Трябваше да се обади да пита дали няма проблем. Не му кавай на тоя задник. Кой е той да си мисли, че може да си развява оная работа без презерватив и после да живее ей така, спокойно и в блажена неизвестност! *Аз* ще се грижа за теб. *Аз* и ти ще отгледаме това дете.

Бети изглеждаше готова да превземе света. Почти се усмихнах. А аз дори нямаше да съм в Розмари, когато дойдеше време бебето да се роди. Искаше ми се да остана тук, исках бебето

ми да има повече любов освен майчинската. От Бети щеше да излезе страхотна леля. Мисълта ме натъжи. Усмивката ми повехна.

— Съжалявам, не исках да те разстройвам – каза тя и отпусна безпомощно ръце до тялото си. Очите ѝ бяха загрижени.

— Не, не си ме разстроила. Просто ми се иска... да не се налага да заминавам. Искам бебето ми да те познава.

Бети се приближи до мен, прегърна ме през раменете и ме стисна силно.

— Ще ми кажеш къде живееш и ще идвам да ви виждам. Или просото можеш да останеш да живееш с мен. Когато бебето се роди, Ръш няма да го има така или иначе. Той не стои тук след лятото. Преди да се върне, ще си си подредила живота. Помисли за това. Не вземай никакви окончателни решения сега.

Дали Ръш щеше наистина да замине? Дали щеше да се откаже от мен и да напусне Розмари? Или щеше да остане? Сърцето ме болеше само при мисълта, че може да ме напусне. Колкото и да бях убедена, че нищо няма да се получи, исках да се бори за мен. Исках да намери начин да бъдем заедно, макар че бях сигурна, че това е напълно невъзможно.

* * *

След два часа бяхме вече в апартамента на Бети. Бях си купила пренаталните витамини и носех няколко брошури за безпроблемна бременност. Прибрах ги в куфара си. Имах нужда от вана и сън.

Бети почука на вратата на банята и влезе. Държеше телефона си и се усмихваше като идиот.

— Няма да повярваш! – каза и поклати главата с недоумение. – Уудс се обади току-що и каза, че можем да вземем апартамента му на цената, която плащам тук. Каза, че било много полезно за него двама от най-добрите му служители да бъдат близо до клуба – помагало и за работоспособността на колектива му. Освен това каза, че и двете оставаме без работа, ако откажем.

Едва не паднах в тоалетната чиния. Погледнах я. Много добре знаех защо Уудс прави това – правеше го заради мен. Това беше неговият начин да ми помогне.

Очите ми се напълниха със сълзи.

— Още ли е на телефона? – попитах, когато видях, че Бети пак го е опрела до ухото си.

— Не, това е Джейс. Той казва, че имало нещо общо с теб. Ти... не... не се виждаш с него или... нещо такова? – попита много бавно.

Предположих, че това е въпросът на Джейс, а тя повтаря, но сякаш не можеше сама да повярва, че пита такова нещо.

— Би ли заглушила слушалката? – помолих тихо.

Очите ѝ се разшириха и бавно кимна с глава. Сложи ръка на слушалката и ме погледна така, сякаш не ме познава, сякаш ме виждаше за пръв път. Какво си бе помислила? Че подвеждам Уудс, докато чакам дете от Ръш? Не, не можеше да си е помислила такова нещо.

— Бети, той знае. Уудс знае.

Тя бавно започна да осъзнава, устата ѝ оформи едно беззвучно „О“.

— Как така? – попита, след като се окопих.

— Сложи ме първа смяна в ресторанта. Кухнята... миришеше на бекон.

— Няма нищо между Блеър и Уудс. Той просто ѝ е приятел и се опитва да ѝ помогне. Това е.

Джейс очевидно каза нещо, което не ѝ хареса, защото започна да върти очи с досада. Каза му, че е луд, и му затвори.

— Добре, значи, той знае, че си бременна от Ръш, и ни дава апартамента за без пари. Това е най-хубавото нещо, което можеше да ни се случи. Само чакай да видиш каква красота е там. Стаята ти е огромна и ако ни остави там и след като бебето се роди, ще имаш място за детско креватче.

Не исках да мисля толкова напред в бъдещето. Точно сега исках само да говоря с Уудс. Не исках, когато си тръгна след четири месеца, изведнъж наемът на Бети да стане безбожен. Исках да се уверя, че всичко ще е наред, преди да се радва толкова на новото луксозно място.

РЪШ

Джейс ми се обади да ми каже, че момичетата се местят в новия апартамент. Не я бях виждал от неприятната случка на игрището за голф. Не че не се опитвах, напротив. Използвах всяка възможност да се засечем, но все нямах късмет. Вчера пак минах, но тя вече си беше тръгнала. Дарла ми каза, че и Бети не е на работа, затова предположих, че са отишли някъде заедно.

Спрях пред апартамента и веднага забелязах Уудс, облегат на колата си. Какво, за бога, правеше тук? Блеър стоеше пред него и му обясняваше нещо. Уудс си бе сложил онази огромна усмивка, която всеки миг щях да размажа на лицето му.

— Ако си сигурен, че така е редно, значи, трябва да ти благодаря – каза Блеър тихо, сякаш не

искаше никой да я чуе.

— Абсолютно съм сигурен, че така е редно – отговори той и тогава ме видя.

Усмивката му веднага изчезна.

Блеър се обърна да види какво е предизвикало киселата му гримаса. Изненадата на лицето ѝ ме нарани повече от всяка една нейна дума, казана досега. Страхувах се да не я загубя, да не я нараня, но този път не знаех дали ще мога да контролирам заслепяващия ме гняв.

Защо си говореха насаме? За какво беше сигурен?

— Ръш? – каза учудено тя и тръгна към мен. – Какво правиш тук?

Уудс се засмя, поклати глава и отвори вратата на колата си.

— Сигурен съм, че е дошъл да помогне. Ще тръгвам, преди да си е изкарал беса на мен.

Много мъдро решение.

— Наистина ли си дошъл да ни помогнеш да се преместим? – попита тя и ме огледа предпазливо.

— Да – отговорих и усетих как напрежението ми спада, когато чух, че беемвето на Уудс изръмжа и се отдалечи с бясна скорост.

— Откъде знаеш, че се местим?

— Джейс ми се обади.

Тя започна да пристъпва нервно от крак на крак. Не исках да я карам да се чувства неспокойна, ненавиждах се, че не мога да я предразположа.

— Искам да помогна, Блеър. Съжалявам за това, което се случи с Нан онзи ден. Говорил съм с нея. Тя няма да...

— Не се притеснявай. Няма защо да се извиняваш заради нея. Не считам, че имаш вина. Разбирам те.

Не, не разбираше. Виждах го в очите ѝ. Не разбираше нищо.

Пресегнах се и я хванах за ръката. Изпитвах такава силна потребност да я докосна. Когато пръстите ми опряха в дланта ѝ, тялото ѝ потрепери, зъбите ѝ се впиха в долната устна – точно този ефект исках да постигна.

— Блеър... – не знаех как да продължа. Точно в този момент истината щеше да ѝ дойде твърде много.

Тя вдигна очи от ръцете ни и видях желанието. *Наистина?* Дали си въобразявах, дали сънувах? Или наистина беше... Плъзнах ръка в дланта ѝ и с палец погалих вътрешната страна на китката ѝ. Тя пак потрепери. *Мили боже!* Моето докосване ѝ действаше! Пристъпих бавно към нея и прокарах длан по цялата ѝ ръка. Очаквах да ме избута, да се отдръпне. Когато ръката ми стигна достатъчно високо и пръстите ми леко минаха по гърдите ѝ, тя сграбчи свободната ми ръка. Трепереше. Какво, за бога?

— Блеър – прошепнах и я притиснах към тухлената стена на сградата. Гърдите ми бяха на милиметри от нейните.

Тя не ме отблъсна. Клепачите ѝ натежаха, гледаше гърдите ми с полузатворени очи. Отворът на деколтето на лятната ѝ рокля беше точно под носа ми. И гърдите ѝ се надигаха и спадаха, сякаш ме канеха и подмамваха. Не, това не беше възможно.

Нещо не беше наред.

Сложих ръка на кръста ѝ и бавно я плъзнах по тялото към гърдите. Не носеше сутиен. Зърната ѝ бяха като камъчета – опъваха тънката материя на роклята. Не можех да се спра. Дланта ми обгърна гърдата ѝ и леко стиснах. Тя пак изскимтя и коленете ѝ затрепериха и се огънаха. Облегна глава на стената и затвори очи. Сложих коляно между краката ѝ, за да я задържа да не падне. Другата ми длан покри лявата ѝ гърда и прокарах палец по твърдите зърна.

— О, господи, Ръш... – простена, отвори очи и ме погледна през мигли.

Исусе! Бях в някакъв рай, в който осигурявах и стабилна доза изтезания. Това беше сън и когато се събудех, щях да съм бесен. Как може един сън да е толкова... реален?

— Така хубаво ли е, бебо? – прошепнах в ухото ѝ.

— Да – едва пророни думата и продължи да се свлича надолу. Когато топлината на най-чувствителната ѝ точка опря в крака ми, тя стисна ръцете ми и извика от възбуда и желание.

Щях да свърша в джинсите. Никога не съм бил по-възбуден през целия си живот. Нещо се бе променило. Не беше като преди. Тя беше почти отчаяна. Усещах и страха ѝ, но потребността ѝ беше по-силна.

— Блеър, кажи ми какво искаш да направя. Ще сторя всичко, което искаш, всичко, от което се нуждаеш – обещах ѝ и нежно целунах ухото ѝ.

Ухаеше толкова хубаво. Обхванах гърдите ѝ и тя заскимтя от желание. Моята сладка Блеър беше гладна за секс. И това наистина се случваше. Не беше никакъв сън.

Господи.

— Блеър – писъкът на Бети действа като кофа ледена вода върху главата ѝ. Тя застина, отпусна ръце и се отдръпна. Дори не ме погледна.

— Аз... аз... съжалявам. Не знам...

Поклати глава и хукна далеч от мен. Гледах как се приближава до вратата и как Бети ѝ се кара като на малко дете. Блеър само кимаше с глава. Когато влязоха, целият ми бяс се събра в юмруците ми. Забих ги в тухлената стена с множество цветисти псувни и се молах болезнената ерекция да започне да спада. Нямах представа как щях да я контролирам до края на деня.

След няколко минути вратата пак се отвори. Беше Джейс. Изглежда ме и подсвирна.

— Дяволите ме взели! Бързо действаш.

Не му отговорих. Дори не знаеше за какво говори. Блеър беше гладна за моя допир. Почти ме молеше без думи. Нямах логика, наистина, но тя ме искаше. А само един бог знае колко силно я желях аз. Винаги я бях желал. От мига, в който я видях.

— Хайде, трябва да местим дивана. Имам нужда от помощ – каза Джейс и задържа вратата да влиза.

БЛЕЪР

„Какво беше това? Какво ми става? Полудяла ли съм?“

Върнах се в спалнята на Бети и затворих вратата. Имах нужда от няколко минути да се успокоя. Бях готова Ръш да ме чука на място, веднага, там. Може би заради този глупав сън. Е, не беше глупав, но беше много интензивен. Само докато си припомнях, усетих как безпомощно притискам бедра. Сексуалните сънища са едно, но това снощи беше толкова реално. Буквално изживях оргазъм в съня си. Пълно безумие! Никога в Съмит не съм била така разгонена. Но пък и Ръш не живееше в Съмит.

Потънах в леглото. Бети беше махнала всички чаршафи и завивки. Трябваше да се събера и да се контролирам, когато съм край него. Той не направи нищо, не беше виновен, не се опита да ме насили – аз бях тази, която дишаше като разгонена кучка още когато докосна ръката ми. Какъв срам! Как щях да застана лице в лице с него сега? Очертаваше се труден ден.

Вратата се отвори и Бети влезе с усмивка. Какво му беше смешното? Когато ме хавана с Ръш навън, едва не ме напердаши, а сега се усмихваше?

— Хормоните ти започват да те пощуряват – каза тя, след като затвори вратата зад гърба си.

— Моля?

Бети наклони учудено глава.

— Не прочете ли листовките, които ти даде лекарят? Нищо ли не погледна? Убедена съм, че там пише за това.

— За кое? Че не мога да се контролирам, когато съм край Ръш?

— Да, предполагам, че в случая той ти е повлиял. Но когато жената е бременна, хормоните й бушуват и се разгонва. Знам го от братовчед си. Оплакваше се, че не може да насмогне на жена си. Постоянно искала секс.

Разгонена? От бременността ли бях така? Няма що, страхотно.

— Предполагам, че ще е проблем само с Ръш. Знам, че е единственият мъж, когато

харесваш и искаш... по този начин. Така че, когато си край него, ще е малко по-напрегнато. Може би просто трябва да му кажеш и да се наслаждаваш на страхотен секс. Убедена съм, че ще е истински щастлив да ти помогне.

Не можех да му кажа. Все още не. Не бях готова. И той не беше готов. Нан щеше да подивее, а точно сега няхах сили да поема и ударите от нея. Освен това Ръш би избрал Нан, а това беше едно от нещата, които няхах сили да приема.

— Не, не трябва да знае. Не сега. Ще се оправя, ще ми мине.

— Както решиш – каза неутрално Бети. – Аз казах каквото имах да казвам. Не искаш да му кажеш, не му казвай. Но когато се огънеш и го изчукаш, може ли да те помоля да не го правиш на обществено място? – попита с усмивка, отвори вратата и излезе.

— Увийте го с някакво одеяло, че ще ми съсипете възглавничките – изкрещя на момчетата.

Можех да се изправя лице в лице с него. Той не знаеше, че се дължи на хормоните ми. Щях да се държа, сякаш нищо не е станало. Освен това трябваше да свърша някаква работа. Можех да довърша опаковането на нещата в кухнята.

Ръш ме дебнеше през цялото време. Всеки път, когато се върнеше в апартамента за нещо, усещах очите му върху себе си. Изтървах една купа, обърнах и изсипах цяла кутия корнфлейкс и изпуснах кутия с прибори, които се разпръснаха по пода. И всичко това заради тези горещи погледи. Как щях да успея да се концентрирам и да престана да се държа като идиот, когато Ръш беше около мен и ме гледаше така?

Когато се върна след малко, реших да се скрия в банята и да опаковам там, защото щяха да местят масата и столовете от кухнята, а аз нямаше да мога да издържа на присъствието му. Вероятно щях да изпочупя всички чаши на Бети.

Влязох в банята и веднага усетих нечие тяло зад себе си. Притиснато до гърба ми.

Потреперих.

Мамка му. Не, нямаше да мога да се справя с това.

Вратата на банята се затвори и чух как ключалката се превърта. Сърцето ми съвсем се побърка. Той искаше повече, много повече от това, което се случи навън, а аз бях толкова възбудена, че нямаше да мога да го спра, защото не можех да мисля.

Ръцете му се плъзнаха по врата ми и събраха косата ми върху едното рамо. Топлината на допира му ме караше да скимтя. Двете му ръце бяха на таза ми и ме придърпваха назад.

— Подлудяваш ме, Блеър. Откачам, бебо. Мамка му, откачам – прошепна в ухото ми.

Трябваше да положиа огромни усилия да не облегна глава на гърдите му.

— Какво беше това преди малко? Така ме подпали, че не мога да мисля за нищо друго. Виждам само теб.

Дланите му се плъзнаха по корема ми. Макар че той нямаше никаква представа какво докосва и брани несъзнателно, очите ми се напълниха със сълзи. Искях да знае. Но исках и да избере мен, само мен. И бебето ни. Не вярвах, че е способен на такъв избор. Той обичаше сестра си. Бях ужасена от вероятността да бъда отхвърлена заради нея. Бях ужасена от вероятността *бебето ми* да бъде отхвърлено заради нея. Опитах се да изляза от прегръдката му, но ръцете му се плъзнаха по гърдите ми и устните му нежно докоснаха врата ми. По дяволите! Не му вярвах със сърцето си, но исках да му вярвам с тялото си. Само веднъж, един-единствен път.

Никога след това.

— Какво правиш? – попитах без дъх.

— Моля се на Бог да не ме спреш. Блеър, аз съм един загиващ от глад мъж. Гладен съм за теб.

Млъкна и зачака да му отговоря. Мълчах. Той леко плъзна презрамките на лятната ми рокля по раменете. Гърдите ми бяха голи, наедрели и толкова чувствителни към докосването му. Все по-често излизах без сутиен, защото ми бяха станали малки, а не исках да харча пари, ако това нямаше да продължи дълго.

— Мамка му, бебо! Изглеждат по-големи – каза, докато ръцете му ги покриваха.

Влагата се изля в бикините ми, коленете ми подаваха. Хванах се за стената да не падна. Никога нищо не е било така хубаво. От устните ми излезе някакъв гладен звук, на какъвто не предполагах, че съм способна. Не знаех какво е, но със сигурност звучах отчаяно.

Изведнъж той ме вдигна и ме обърна, задникът ми беше на плота, ръцете му върху гърдите ми. Нямаше да мога да спра това. Нуждаех се от него така, както се нуждаех от кислород. Никога преди не бях изпитвала такава нечовешка потребност от секс, а сега дори не можех да я контролирам.

Ръш захапа долната ми устна, притегли езика ми в устата си и го засмука. И тогава докосна зърната ми. Това беше краят на моята съпротива. Искях да съблече тениската си. Вече я опъвах нагоре, а той направи една крачка назад, за да я измъкне през главата си. Метана я на пода и веднага след това устните му жадно ме погълнаха.

Ръцете му вършеха нечувани неща с гърдите ми. Искях го по-близо до себе си.

Някой почука на вратата, но той ме притисна до гърдите си и аз затреперих от удоволствие.

— Махай се, мамка ти – извика той.

От другата страна на вратата се чух приглушен смях и после ни оставиха. Устата му покри дясното ми зърно. Горещият му дъх ме караше да треперя още по-силно.

Опъвах го за косата и го молах да смуче. Той се засмя, придърпа зърното ми между зъбите си и захапа. Влагата между краката ми сякаш пламна. Ако Ръш не ме държеше, със сигурност щях да излети през тавана.

— О, господи! – изпищях.

Изобщо не ми пукаше дали някой ме е чул, или не. Имах нужда от това. Реакцията ми съвсем го побърка, стана по-алчен. Премести се на другото зърно и започна да го смуче, докато ръката му се плъзгаше между бедрата ми. Мисълта, че ще ме докосне там, ме изплаши и развълнува. Дали щеше да разбере, че нещо не е като преди? Дали щеше да усети, че сега съм различна?

— Мамка му, колко си мокра. Течеш – простена и зарови глава във врата ми. Ръката му се плъзна между долните ми устни. Тялото ми пламна и щеше да гръмне като фойерверк. Ноктите ми се забиваха в кожата на раменете му, но не можех да спра.

Устните му бяха до ухото ми, дъхът му ме пареше.

— Колко си мокра, Блеър. И само моя. Винаги ще си само моя.

Думите му, комбинирани с движението на пръста му, ме тласнаха още по-силно към оргазма.

— Ръш, моля те – стенех и забивах нокти в него.

— За какво ме молиш? Искаш ли да те вкуся? Толкова си сочна и топла. Искам да усетя този вкус.

Вече събнуваше бикините ми, а аз повдигнах дупе, за да му помогна.

— Седни назад – каза и аз почти опрях гръб в стената зад себе си. Краката ми бяха широко разтворени. – Мамка му, това е най-възбуждащото нещо, което съм виждал в живота си.

После падна на колене и ме покри с уста. Още при първото докосване на езика му аз вече

свършвах.

— Господи. О, Ръшшшш – извиках и се вкопчих в косата му, но не можех да го спра – беше прекалено хубаво. Не исках да свършва. Пръстът му се плъзна в мен и той го задържа там. Гледаше ме напълно разтворена пред него.

— Мое, това е мое. Не можеш да ме оставиш пак. Имам нужда от това. Ухаеш толкова хубаво. За мен няма нищо по-съвършено на света – говореше, докато опитваше вкуса ми, а аз бях готова да се съглася с всяка негова дума. – Искам в теб – каза и вдигна поглед към мен. Аз само кимнах. – Няма презерватив... но ще изляза навреме.

Сега това нямаше значение, но не можех да му кажа, затова пак само кимнах и той веднага събу джинсите си. Хвана ме за бедрата и ме сложи да седна на ръба на плота. Пенисът му опря в мен. Гледаше ме въпросително и чакаше разрешението ми. Аз плъзнах ръка между нас и го насочих към влагалището си.

— Мамка му – простена и влезе целият.

Бях изпълнена. Изпълнена до края от... Ръш. Обвих ръце около врата му и го прегърнах. Имах нужда да го прегърна, да го притисна до тялото си поне за малко. Тук не ставаше дума само за полуделите ми хормони. Сега, когато беше в мен, за пръв път се почувствах като у дома, завършена, цялостна. Доплака ми се. Опитах се да се съвзема, за да не го обърквам и да не се излагам със сантименталности. Вдигнах глава и прошепнах в ухото му:

— Чукай ме.

Сякаш натиснах спусъка на зареден пистолет. Ръш стисна бедрата ми с две ръце, изръмжа и започна да тласка в мен. Знаех какво ме чака, познавах онова усещане, когато спиралата те засмуква, и знаех, че съм готова. Започнах да го яздя, да се наслаждавам на лицето му – беше се предал на моя контрол, беше забравил за всичко друго, само аз имах значение. И това ме буташе по-близо до спиралата.

— Обичам те, Блеър. Толкова много те обичам. Чак боли.

Наведе се напред и засмука зърното ми. Аз изкрещях, а той вдигна глава и започна да се изплъзва назад, но аз го стиснах здраво с крака. Очите му бяха заключени в моите. Разбра, че не искам да излиза от мен. Името ми се изниза като шепот между устните му. Ръш отметна глава назад и започна да тласка в мен, докато достигнем до желаното облекчение.

РЪШ

Блеър ме бутна и скочи от плота, преди да успея да се осъзная от оргазма.

— Чакай, нека те почистя – казах. И наистина исках само да я почистя. Харесваше ми да го правя. Не, не ми харесваше, обожавах, когато я чистех след оргазъм.

Просто ми беше страшно хубаво да знам, че аз съм бил там, в нея, и сега мога да се погрижа за нея.

— Не е нужно да ме чистиш, нищо ми няма – каза и се пресегна за роклята си.

Облече я, без дори да ме погледне.

Мамка му! Какво се случи? Какво не направих както трябва? Къде сгреших?

Останах с впечатлението, че го иска, че иска *мен*. Не, бях убеден, че искаше. Беше толкова възбудена.

— Блеър. Погледни ме.

Тя започнах да си обува бикините. Преглътнах тежко. Гледах как плъзва материята по краката си и пак я желяех. Не можеше да ми обърне гръб сега, не бях направил нищо лошо. Ако ме зарежеше сега, наистина нямаше да го преживея.

— Блеър, моля те, погледни ме.

Тя пое дълбоко дъх и бавно вдигна поглед към мен. Тъгата беше примесена с нещо друго. *Срам*? Срамуваше се от мен? Беше ѝ неудобно, че сме правили секс? Не, не можеше да е това. Сложих длани от двете страни на лицето ѝ и я погледнах в очите.

— Какво има? Да не би да съм направил нещо, което не биваше да правя? Защото аз наистина се опитвах да не загубя контрол. Опитвах се толкова много и толкова силно исках да сторя това, което *ти* желаяш.

— Не... ти не направи нищо лошо – тя пак откъсна очи от мен и погледна в земята. – Просто... трябва да помисля. Имам нужда от пространство. Не исках... не бях... Не биваше да го правя.

Ако ми беше забила нож в гърдите, болката щеше да е по-поносима. Исах да я придърпам към себе си и като един истински неандерталец да кажа, че това е мое и че няма право да ме напуска. Но това беше най-сигурният начин да я загубя. Не можех да го преживея пак.

Махнах ръка от лицето ѝ и направих крачка назад, за да излезе.

Блеър вдигна очи към мен.

— Съжалявам – прошепна, отвори вратата и избяга.

Съжаляваше? Тя току-що прегази целия ми свят, изучука ме и ме изостави и сега съжаляваше?

Страхотно, нали?

Когато излязох от банята след много време, Блеър я нямаше. Джейс се смееше от сърце, а Бети извади някакво глупаво извинение, че Блеър имала спешна работа. Не исках да оставам повече. След като пренесохме всички тежки неща и се уверих, че багажът на Блеър е прибран в куфара и кутиите ѝ, не можех да издържам на погледите на онези двамата. Просто си тръгнах.

Със сигурност ни бяха чули. Блеър беше много шумна. Не се срамувах, просто се изморих да чакам някой да ми обясни къде и защо е изчезнала.

Дадох ѝ няколко дни да ме потърси. Това не се случи. Не бях изненадан. Искаше пространство и аз ѝ го давах свръх силите си. Не се обадох на никого за голф. Не исках никой да е край мен, когато се видя с нея. Трябваше да поговорим. Без да има с какво да се оправдава и да търси поводи да бяга.

Планът звучеше добре, но след шест дупки и никаква следа от нея започвах да се притеснявам. Точно се канех да тръгна към следващата дупка, когато чух количката зад гърба си. Спрях и се обърнах. Кръвта ми започваше да пулсира и да се плъзга по вените ми като електричество, пламтях от надеждата да остана с нея насаме, макар и за малко.

Но очакванията ми изстинаха за миг. Не беше тя, а русото момиче, което Блеър бе обучила.

Мамка му.

Поклатих глава и веднага я разкарах. Не исках бира от тая. Тя се усмихна широко и се придвижи към следващата дупка.

— Топло е. Сигурен ли си, че не си жаден? — чух гласа на Мег. Обърнах се и я видях да крачи към мен по бяла поличка и тениска. Сякаш беше тръгнала на тенис. Преди години беше много добра тенисистка.

— Грешното момиче — казах и посочих количката.

— Ти само от една ли купуваш?

— Аха.

Мег се замисли и кимна.

— Ясно, паднал си си по някакво момиче, което кара количката с напитките.

„Паднал си си“ беше твърде слабо казано, но какво да ѝ обяснявам. Метнах чантата

със стиковите на рамо и закрачих към следващата дупка. Нямах никакво намерение да ѝ отговарям.

— Ау, колко е чувствителен – каза Мег с подигравка.

Сега вече се вбесих.

— Да ти го кажа с по-прости думи – не ти влиза в работата.

Тя подсвирна.

— Аха, не само си си паднал.

Спрях и я погледнах. Фактът, че беше първата жена, която бях чукал, не означаваше, че сме приятели или имам намерение да си споделям с нея. Тази ситуация започваше да ме изкарва от равновесие.

— Престани – предупредих я.

Тя сложи ръце на хълбоците си, но устата ѝ остана отворена от шока.

— Мили боже, *Ръш Финли е влюбен*. Не вярвах, че ще доживея да го видя с очите си.

— Не си ме виждала от десет години, Мег. Как така изведнъж реши, че ме познаваш?

Дори аз се учудих на раздразнението в гласа си.

— Слушай, Финли, това, че не съм те виждала от десет години, не означава, че не знам какво става край теб. Славата ти се носи. Идвах си няколко пъти, но ти винаги беше зает с бесни купони. И на Каса дел Финли ѝ се носи славата. И всеки знае, че чукаш всяко момиче с хубаво тяло, което се мерне пред погледа ти. Не намирах смисъл да се виждаме. Но знам, както знае и всеки един човек в този град, че си богат и разкошен мъж, който може да избере качественото измежду боклука.

Не ми хареса начинът, по който ме описа. Изглеждах като празноглав тъпак. Дали и Блеър ме виждаше така? Не само че можеше да реши, че не иска да ми има доверие и че няма да ми позволи да се грижа за нея, но и вероятно си беше внушила, че в мига, в който срещна някоя друга, ще я зарежа. Но тя вече *трябваше* да е разбрала, че това не е вярно и че никога няма да се случи.

— Тя е изумителна. Не... съвършена, божествена. Всичко в нея е божествено – казах на глас и погледнах Мег. — Не само че я обичам – тя ме притежава. Напълно и завинаги. Бих направил абсолютно всичко за нея.

— Но тя не изпитва същото?

— Нараних я. Не, не така, както си мислиш, не е заради друга жена. Трудно е да ти обясня. Толкова много болка има в това, което се случи, че не знам дали ще мога някога да си я върна.

— И това е момичето на количката?

Какво се беше хванала с тая количка?

— Да – млъкнах и се зачудих дали да ѝ кажа коя е Блеър. Може би, ако го кажех на глас, ако признаех на човек, който не е замесен, щях да разбера какво, по дяволите, се случва с това семейство. – Тя и Нан имат един и същи баща.

Не исках да прозвучи точно така.

— Мамка му! Кажи ми, че не е като малката ти зла сестра.

Нан нямаше много фенове. Може да се каже, че се брояха на пръстите на едната ръка и това беше предимно семейството ни. Обвинението, че е зла, мина край ушите ми. Нямаше какво да се сърдя на Мег. Нан сама си беше извоювала тази репутация.

— Не, не е като Нан. Точно обратното.

Мег замълча. Дали това бе краят на разговора? После се обърна и посочи клуба.

— Искаш ли да обядваме и да ми разкажеш за тази крайно странна ситуация? Може да успея да ти дам някой мъдър съвет или поне мнението си като жена.

Имах нужда от съвет. В живота ми нямаше жени, които да попитам за такова нещо.

— Да, добре звучи. Ако ми дадеш съвет, който мога да използвам, обядът е от мен.

БЛЕЪР

За втори ден се събуждах, без да ми се гади. Даже накарах Бети да изпържи бекон, за да видя как ще ми подейства, преди да тръгна за обедната смяна. Реших, че щом мога да преживея бекона, ще успея да изкарам и обедната смяна. Стомахът ми се превъртя няколко пъти, гадеше ми се, но не повърнах. Нещата бавно се оправяха.

Обадих се на Уудс и му обещах, че всичко ще е наред. Той каза да отида, понеже не им стигали хората и имал нужда от мен.

Когато влязох, тридесет минути преди смяната ми да започне, Джими стоеше усмихнат и ме чакаше.

— Ето го и моето момиче. Радвам се, че този стомашен вирус премина. Изглеждаш много отслабнала. Колко време беше зле със стомаха?

Уудс бе казал единствено на Джими, че имам стомашен вирус и се възстановявам. И другите

бяха питали, но не бяха получили никакво обяснение. Бях работила само на игрището, по две смени. След онзи случай с беконата не посмях да доближа кухнята.

— Вероятно съм отслабнала. Но съм сигурна, че доста скоро ще си го наваксам – отговорих и го прегърнах.

— Надявам се. Иначе ще те блъскам с понички, докато мога да те прегърна през кръста, без пръстите ми да се докосват.

Това щеше да се случи много по-рано, отколкото Джими предполагаше.

— Мога да хапна една още сега.

— Става. Ти и аз, след работа. Една кутия с дванадесет понички. С шоколад – каза той и ми подаде престилката.

— Звучи страхотно. Може да дойдеш да видиш апартамента ми. С Бети се нанесохме на ново място. Не е далеч, на територията на клуба е.

— Сериозно ли? Издигаш се в обществото, летиш направо – каза учудено, но с усмивка той.

Завързах престилката си и пъхнах айпада в предния джоб.

— Ако направиш салатите и студения чай, аз ще взема всички първи поръчки.

— Става – смигна ми той.

Тръгнах към ресторанта. За щастие, единствените клиенти бяха двама възрастни господата, които бях виждала и преди, но не знаех имената им. Взех поръчките им, сипах им кафе и се върнах да видя дали салатите са готови. Когато влязох в кухнята, Джими вече беше приготвил две и ми ги подаваше.

— Ето, съблазнителко, готова си.

— Благодаря, красавце! – отговорих и отидох в ресторанта да занеса салатите, след което се върнах да взема газирания вода с лимон. Никой тук не си поръчваше просто вода.

Джими точно вървеше към кухнята.

— Току-що взех поръчката на онези две жени. Изглеждат сякаш се връщат от тенис. Мисля, че видях Хилъри. Май тя е домакиня днес. Говореше с още хора. Скоро ще е пълно.

Разбързах се да приготвя водата на двамата мъже и оставих поръчката им за раци в кухнята, където Джими ми се стори, меко казано, изплашен.

— Аз ще взема тая маса – каза и се опита да измъкне таблата от ръката ми.

— Не знам за какво говориш, Джими. Мога да нося табла – завъртях очи.

Дори не знаеше, че съм бременна, и вече се държах глупаво...

И после го видях... *ги* видях. Не, Джими не се държах глупаво. Той просто се бе опитвал да ме предпази. Ръш говореше с напрегнато сериозно изражение. И говореше с жена с дълга черна коса. Разкошна жена. Високи скули, изящно лице. Тъмни очи с гъсти черни мигли. Щях да повърна. Таблата с напитките се разклати в ръцете ми и Джими я пое от мен, преди да я изпусна на пода.

Не беше мой. Но аз... носех *неговото* бебе. Но пък... той не знаеше. Обаче... нищо не му попречи да прави любов с мен... не, да ме чука на плота в банята на Бети. И това болеше. Много болеше.

Преглътнах, но гърлото ми почти се бе затворило. Джими ми говореше нещо, но аз не го разбирах. Не бях в състояние да направя каквото и да е. Само ги гледах. Ръш се навеждаше към нея толкова близо, прилошаваше ми. Сякаш й казваше нещо, което никой не биваше да чуе.

Очите ѝ се откъснаха от него и ме погледна. Беше красива, изящна... всичко, което аз не бях. Тя беше жена. Аз бях момиче. Жалко момиче.

Трябваше да се махна и да спра да търся причините. Макар че двамата бяха спрели да говорят, аз стоях като замръзнала и не можех да отлепя крака от пода. Тя ме видя, огледа ме и челото ѝ леко се сбръчка. Не исках да започне да разпитва Ръш за мен, не исках да ме сочи с пръст пред всички. Обърнах се и побягнах навън.

В мига, в който гостите не можеха вече да ме видят, хукнах, но това не продължи дълго, защото се ударих в масивните гърди на Уудс.

— Какво става, слънчице? Накъде си хукнала? Миризмата все още ли е прекалено силна? – попита и пхна пръст под брадичката ми, за да ме накара да го погледна в очите.

Поклатих глава. Една сълза избяга от окото ми. Не, нямаше да плача за това. Нямаше да плача, по дяволите. *Аз* си го изпросих. *Аз* го отблъснах. Използвах го за секс и го зарязах като нищожество. Какво, за бога, бях очаквала? Че все още ще обикаля край мен да ме моли до безкрай? Едва ли.

— Съжалявам, Уудс. Дай ми минутка и ще се оправя. Обещавам. Само минутка да се съвзема и идвам.

Той успокоително погали ръката ми.

— Ръш ли е там? – попита колебливо.

— Да – казах през свито гърло, борейки се със сълзите, които пълнеха очите ми.

Поех дълбоко дъх, примигнах и се опитах да ги преглътна. Нямах да мога да го направя. Нямах да мога да се справя с лудостта на емоциите си.

— С някой друг?

Само кимнах. Не исках дори да го кажа на глас.

— Искаш ли да отидеш в офиса ми и да се успокоиш. Да изчакаш, докато си идат?

Да, исках. Исках да се скрия от това, но не можех. Трябваше да се науча да живея с това. Ръш щеше да е тук още месец. Трябваше да свикна да го виждам с други жени.

— Мога да се справя. Просто бях леко изненадана. Това е.

Уудс вдигна поглед от очите ми и лицето му се вледени. Нежността бе изместена от суров гняв.

— Махай се. Само това й трябва сега – каза сурово той.

— Махни си ръцете от нея, Уудс – чух гласа на Ръш.

Направих крачка назад от прегръдката на Уудс, но погледът ми остана забит в земята. Не можех да погледна Ръш в очите, но и не исках да се бие с Уудс. Нямах представа как изглеждаше Ръш, защото нямаше никакво желание да видя.

— Добре съм, Уудс. Връщам се на работа – промърморих и се обърнах да тръгвам към кухнята.

— Блеър, недей. Говори с мен – умоляваше ме Ръш.

— Направил си вече достатъчно глупости. Сега я остави на мира. Тя няма нужда от теб, Ръш. Не сега – извика Уудс.

— Нищо не знаеш – изръмжа свирепо Ръш и Уудс направи крачка към него. Или щеше да му каже, че съм бременна, или щеше да каже нещо, с което да му намекне, че знае нещо, което Ръш дори и не подозира, или щяха да се сбият. И аз пак трябваше да се намеся да оправя поредния бой между мъже.

Обърнах се и заставах пред Ръш. Погледнах Уудс.

— Всичко е наред. Остави ме за минутка с него. Не е направил нищо нередно. Просто реагирах малко по-емоционално. Това е.

Уудс стисна зъби, мускулите на лицето му се движеха с бясна скорост. Очевидно му беше трудно да си държи устата затворена. Най-сетне кимна и се отдалечи. Сега беше време да се изправя пред Ръш.

— Блеър – каза нежно Ръш, протегна ръка и хвана моята. – Моля те, погледни ме.

Можех да го направя. Трябваше да го направя. Обърнах се. Не дръпнах ръката си от неговата. Трябваше да се отдръпна, но не можех, все още не можех. Бях го видяла с жена, която вероятно топлеше леглото му през нощта, а единственото, което правех аз, бе да бягам от него, да го отблъсквам, когато искаше да ме доближи, да му показвам колко ми е безразличен. И точно така щях да го загубя. И нашето бебе щеше да го загуби. Но... нима някога съм го имала?

Вдигнах очи и видях тревогата и страха в неговите. Знаех, че не иска да ме разстройва. Това бе едно от нещата, които обичах в него.

— Няма проблем, наистина. Преиграх. Бях малко изненадана, но нищо повече. Трябваше да се сетя, че си продължил с живота си. Просто...

— Престани! – прекъсна ме той и ме придърпа към себе си. – Не съм продължил нищо. Това, което видя... Мег е приятелка от детството ми. Това е всичко. Не означава нищо за мен. Дойдох да те търся, бях на голф игрището и чаках да се появиш, но попаднах на нея и тя предложи да обядваме. Това е. Не знаех къде и от колко работиш днес. Никога не бих направил това, в което ме обвиняваш. Не съм сторил нищо лошо. Обичам те, Блеър. Само теб. Не съм с никоя друга. И никога няма да бъда.

Исках да му вярвам. Колкото и грешно и егоистично от моя страна да звучи, исках да вярвам, че ме обича достатъчно, за да може това да го спре и никога да не пожелава друга жена. Отблъсках го, лъжех го, а мразех да ме лъжат. Какво е това? И той щеше да ме намрази, ако разбереше, че го лъжа. Трябваше да му кажа. Много скоро. Не исках да ме мрази, но не можех и да му имам доверие. И ако продължавах да го лъжа, дали нещата щяха да са по-добре? Дали лъжата някога е била оправдано средство? И после как *той* би ми имал доверие?

— Бременна съм.

Думите излязоха, преди да осъзная какво правя. Ръката ми с ужас покри устата ми, докато наблюдавах как очите му се разширяват. После се обърнах и хукнах като луда.

РЪШ

Краката ми бяха като циментирани за пода. Дори докато я гледах как бяга от мен, не можех да помръдна. *Това сън ли беше? Халюцинацията на един отчаян човек?*

Толкова ли се бях побъркал?

— Ако *ти* не тръгнеш след нея, аз ще го направя – гласът на Уудс си проправи път през шока ми.

— Какво? – попитах. Гледах лицето му и едва сега осъзнах колко дълго съм си мечтал да го размажа.

— Казах, че ако не тръгнеш след нея, аз ще го направя. Тя има нужда от човек до себе си. Колкото и да не ми се иска това да си ти и колкото и твърдо да вярвам, че не я заслужаващ, все пак мисля, че това трябва да си ти.

Дали знаеше, че е бременна? Кръвта ми забуча в ушите. Дали бе казала на него, а на мен – не?

— Бях тук първата сутрин, когато се върна на работа. Миризмата на бекон я изстреля да повръща. Така че, да, знам. Разкарай тоя поглед, няма нужда сега да ми демонстрираш, че е твоя собственост. И заминавай да я успокоиш – каза с отвращение.

— Повръщала е?

Не знаех, че е повръщала. Не знаех, че ѝ е било лошо. Сама? Бях я изоставил сама да се мъчи. Кислородът отказваше да влезе в гърдите ми.

— Да, тъпо лайно. Повръща. Това се случва, когато една жена е бременна. Но сега е малко по-добре. Отивам при нея. Махни се от пътя ми – заплаши Уудс.

Хукнах след Блеър.

Видях я чак когато излязох от сградата и погледнах към хълма. Все още бягаше.

Към апартаментите. Отиваше си у тях? Затичах след нея. Господи, тя беше бременна. Дали беше редно да тича така? Ами ако не е добре за бебето? Трябваше да я накарам да спре.

— Блеър, спри – извиках, когато вече можеше да ме чуе.

Тя намали и щом я достигнах, съвсем спря.

— Съжалявам – проплака и зарови лице в дланите си.

— За какво съжаляваш? – попитах и я придърпах в прегръдката си. Не се тревожех, че мога да я изплаша. Никъде нямаше да я пусна. Никога.

— За това. За всичко. Затова, че съм бременна – прошепна. Тялото ѝ беше като вцепенено в ръцете ми.

Как така съжалява? Не, не биваше да съжалява за това.

— Няма за какво да съжаляваш. Никога повече не искам да ми се извиняваш. Чуваш ли ме?

Тялото ѝ леко се отпусна, усещах как напрежението се изпарява, но не съвсем.

— Но аз не ти казах.

Не, не ми беше казала, но разбихах. Беше много неприятно, но се опитвах да я оправдая.

— Искане ми се да ми беше казала. Никога нямаше да те оставя да се мъчиш сама с гаденето и повръщането. Щях да се грижа за теб. Ще се грижа за теб. Ще компенсирам за времето, през което не съм знаел. Кълна се.

Блеър поклати глава и ме избута назад.

— Не. Не можем. Не можем да го направим. Имах причина да не ти кажа. Трябва да... поговорим.

Щях да се грижа за нея и тя нямаше да ме напусне. Но ако искаше да говори, щях да я оставя да го направи.

— Добре, да отидем в апартамента ти, понеже е по-близо.

Блеър се обърна и тръгна към апартамента.

Уудс ми беше казал, че им позволява да използват апартамента за същия наем, който Бети бе плащала за стария. Тогава си помислих, че го прави, за да се освободи от някакви данъци или нещо такова, но сега вече разбихах – той го бе направил заради Блеър, *той* се бе грижил за нея. Но това нямаше да продължава. Никой нямаше да се грижи за нещо, което е мое и за което можех да се погрижа сам. Не исках Уудс да има пръст в тая работа. Щях да плащам пълния наем на жилището.

Уудс нямаше да се грижи повече за нея. Тя беше моя.

Гледах как се навежда да извади ключа изпод изтривалката. Това беше възможно най-глупавото място за криене на ключ. И с това щях да се заема, но по-късно. Нямаше да мога да спя през нощта, ако знаех, че под изтривалката й има ключ и всеки може да влезе, докато спи, и да я нападне.

Блеър отвори и ме подкани да влизам.

Направих крачка напред, хванах я за ръката и влязохме заедно. Можеше да ми обяснява колкото си иска всички причини, поради които не можем да бъдем заедно, но аз щях да я докосвам през цялото време. Искане да знам, че е добре. И исках да се успокоя, че е добре. А нейният допир ме успокояваше. Тя затвори вратата и ми позволи да я поведе към дивана. Искане да я сложа да седне в мен, но тревогата и безпокойството на лицето й ме спряха. Искане да говори и аз не бях този, който щеше да я спре.

— Трябваше да ти кажа. Съжалявам, че не го направих. Но наистина възнамерявах да ти кажа съвсем скоро. Може би не по начина, по който го направих днес, но със сигурност щях да ти кажа. Просто исках да спечеля малко време, докато реша какво ще правя след това и как ще подредя живота си. Искане да спестя пари и да замина и да започна всичко отначало. Сама.

Заради бебето. Но щях да ти кажа.

Мислила е да ми каже и после да ме зареже? Паниката ме стисна. Не можеше да направи такова нещо с мен.

— Не можеш да ме изоставиш — казах колкото е възможно по-спокойно. Трябваше да го проумее.

Блеър откъсна очи от мен и погледна към вплетените ни длани. Само благодарение на този допир успях да запазя някакво самообладание.

— Ръш, не искам бебето ми да се чувства нежелано. Никога. Твоето семейство... — не довърши изречението. Лицето ѝ пребледня.

— Моето семейство ще приеме това, което им кажа. Ако не, ще те взема, ще изчезнем и ще ги оставим сами да си плащат сметките. Ти си преди тях, Блеър.

Тя поклати глава, дръпна ръката си от моята.

— Не. Сега го казваш, но не е вярно. Не беше вярно преди месец, не е вярно и сега. Винаги ще избереш тях пред мен. Нан със сигурност. И в това няма нищо лошо. Разбирам, но не мога да живея с това.

Не мога да остана тук. Фактът, че не ѝ казах за баща ѝ, щеше да ме преследва до края на дните ми. Желанието ми да защитавам Нан бе прецакало единственото най-важно нещо в живота ми. Станах и тръгнах към нея, тя отстъпваше, отстъпваше, докато гърбът ѝ опря в стената.

— Никой. Не. Е. По-важен. От. Теб.

Сълзи заплуваха в очите ѝ. Поклати глава. Колко ненавиждах мисълта, че не ми вярва.

— Обичам те. Когато влезе в живота ми, не те познавах. Нан беше приоритет. Но ти промени това. Ти промени всичко. Щях да ти кажа, но майка ми се прибра по-рано. Токова се страхувах да не те изгубя и в крайна сметка те изгубих. Никога нищо няма да те отдели от мен. Никога повече. До края на живота си ще ти доказвам, че те обичам. Теб и бебето — докоснах гладкото ѝ коремче и тя потрепери. — Вие сте най-важни.

— Искам да ти вярвам — проплака тя.

— Нека ти докажа. Ако ме напуснеш, не мога да ти докажа нищо. Трябва да останеш при мен, Блеър. Трябва да ми дадеш още един шанс.

Една сълза се откъсна и се търкулна по лицето ѝ.

— Ще стана дебела, голяма. Бебетата плачат по цяла нощ и за тях са нужни пари. Няма да бъда същата. И ти ще съжалиш за избора си.

Тя наистина нямаше никаква представа за какво става дума или просто не ми вярваше. Колкото и да ѝ го повтарях, тя просто отказваше да повярва. И защо да ми вярва? Бе загубила всеки, когото бе обичала, всеки, в когото бе вярвала. Мъжете в живота ѝ я бяха изоставяли. Бяха я предали. И тя не очакваше нищо повече от поредното предателство.

— Това бебе те върна при мен. То е част от нас. Никога няма да съжалявам. И дори и да заприличаш на кит, пак ще те обичам.

На устните ѝ се появи лека усмивка.

— Надявам се да не стана като кит.

— Това са неща без значение.

Усмивката ѝ изчезна.

— Сестра ти... тя ме мрази и сега ще намрази бебето.

Аз щях да се разправам със сестра си. Ако не искаше да ни приеме, щях да взема Блеър и да заминем някъде далеч от нея. Блеър изстрада достатъчно, за да позволя на сестра си да продължи да я наранява.

— Довери ми се. Ще те защитавам. Ти си преди всички.

Блеър затвори очи и бавно кимна.

Топлина заля гърдите ми. Искях да крещя с все сила – да ме чуе целият свят, – че тази жена е моя. Вдигнах я на ръце.

— Къде е спалнята ти? – попитах.

— Последната стая вляво.

Тръгнах натам. Не, нямаше да правим любов сега, но исках да я прегръщам, да я държа в ръцете си.

Отворих вратата и замръзнах. Стаята беше голяма и хубава, но одеялото на пода и възглавницата върху него бяха поредният шамар в лицето ми. Когато се преместиха, знаех, че Блеър няма легло, защото спеше на дивана, но аз бях толкова погълнат от мисълта да си я върна – напълно изключих, че няма легло!

— Все още нямам легло. Можех да си легна на дивана, но исках да бъда в своята стая – оправда се тя.

Никога нямаше да я пусна. Стисках я с все сила. Спала е на твърдия под, а е можело да спи в голямото ми легло! Мамка му!

— Ръш, трепериш. Пусни ме – каза тя и ме подръпна за ръката.

Не я пуснах. Тръгнах към хола и оттам през входната врата. Затръшнах я, заключих и оставих ключа под проклетата изтривалка.

— Какво правиш?

Колата ми не беше тук, но щях да я нося на ръце до роувъра.

— Отиваме да ти купим легло. Огромно легло. Легло, което струва поне половин състояние.

Бях бесен. На себе си. Как можах да забравя такова важно нещо? Нищо чудно, че Уудс бе започнал да се грижи за нея. Защото аз се бях провалил. За кой ли път. Сега щях да се погрижа Блеър да има всичко. Абсолютно всичко, от което се нуждае.

— Не искам скъпо легло. Скоро ще си купя.

— Да, наистина ще е скоро. Много скоро – казах и се наведох да я целуна по носа. – Позволи ми да направя това за теб. Искам, имам нужда да го направя. Искам да си лягаш в легло, което дори и шибаните пари не могат да купят. Става ли?

— Става – каза тя. Видях мъничката ѝ колеблива усмивка.

БЛЕЪР

Трябваше ми съвсем обикновено легло за един човек. Ръш обаче искаше да ми купи огромна спалня и отказа да слуша повече по въпроса. Към леглото имаше тоалетка и разкошно огледало.

Направих грешката да се загледам в една прекрасна завивка, която вървеше в комплект с красиви възглавници. Преди да се усетя, той вече купуваше целия комплект с чаршафи и всичко. Не спирах да споря с него, но той се държеше сякаш не ме чува. Само ми намигна и продължи да поръчва и да дава указания на продавача.

Докато се върнем от обяд, защото той беше абсолютно категоричен, че трябва да ме нахрани, леглото беше доставено. Бети ни чакаше на вратата и се усмихваше.

Определено беше щастлива от развоя на събитията.

— Благодаря, че ми позволи да направя това. Имах нужда. Знам, че няма да разбереш, но трябваше да го сторя – каза Ръш, преди да отворя вратата на колата.

Погледнах го с недоумение.

— Имал си нужда да ми купиш цялото обзавеждане за спалня заедно с чаршафите и всичко?

— Да, точно така.

Не разбирах, но кимнах. Ако наистина е било така, сега беше мой ред да оценя усилията му. Все още не можех да повярвам, че всичко това е мое. Щях да се чувствам като принцеса. В моя собствена стая.

— Благодаря за всичко. Не очаквах нищо повече от обикновено легло и не бях подготвена някой да ме поглези.

Ръш се наведе и ме целуна зад ухото.

— Това ли наричаш глезене? Не, не е, но имам намерението да ти покажа какво точно означава да те глезят.

Потръпнах и стиснах дръжката на вратата. Нямаше да му позволя да ми купува нищо повече. Трябваше да сложа край на това, но след целувката зад ухото, мисленето се превръщаше в почти невъзможна задача.

— Да отидем да видим как изглежда – каза и се облегна на седалката.

Пространство. Имах нужда от пространство. Не бях готова да... му скоча на врата. Не беше добра идея. Контрол. От това се нуждаех. Хормоните ми започваха да побеждават.

Когато отворих вратата на колата, той хукна да ми помогне. След секунда вече стоеше пред мен и ми подаваше ръка да изляза, сякаш бях безпомощна и не можех да ходя на собствените си крака.

— Мога да изляза от колата, нали не си забравил, че не съм инвалид.

— Не, не съм забравил, но няма нищо забавно и красиво да излизаш сама от колата ми.

Засмях се, минах покрай него и тръгнах към Бети, която ни гледаше, сякаш пред очите ѝ се разиграва любимият ѝ телевизионен сериал.

— Май „Потъри Барн“ са решили да стоварят последната си доставка направо в

спалнята ти – каза тя, усмихната като дете в сладкарница. – Може ли тази нощ да спя в твоето непоносимо голямо легло? Матракът е приказен!

— Не, тя трябва да се наспива добре. Не бива никой да ѝ пречи – каза Ръш и ме прегърна през кръста, сякаш да брани мен и бебето ми.

Очите на Бети проследиха ръцете му около корема ми и тя каза щастливо:

— Ти знаеш.

— Да, знам.

Усещах напрежението в тялото му.

Чувствах се ужасно. Бети беше поредният човек, на когото бях казала за бебето, преди да кажа на Ръш. И той имаше всички основания да се сърди, да го боли, а аз... аз бях една лъжкия. Дали това си мислеше сега? Дали щеше да ме напусне?

— Добре – каза Бети и отстъпи крачка назад, за да ни направи път да влезем.

— Защо не отидеш да видиш дали подреждат всичко така, както *ти* го искаш? – предложи той.

— Да, добра идея.

Беше ядосан, и с право. Отидох да видя къде слагат леглото и да му дам време да се успокои.

Момчетата си вършеха работата идеално, знаеха кое къде да поставят и реших да не ги безпокоя. Тръгнах обратно към хола и спрях.

— Сега е по-добре. Беше доста зле, гадеше й се от всичко, но от две сутрини не е повръщала.

— Обади ми се в секундата, в която се почувства зле – дори когато шептеше, звучеше като заповед.

— Да, ще ти се обадя. Не бях съгласна с идеята й „да не казваме нищо на Ръш“. *Ти* й го причини, следователно *ти* трябва да си до нея.

— Никъде няма да ходя – отвърна той.

— В твой интерес е да не го правиш.

Ръш се засмя.

— Ако не иска да живее с мен, поне има теб да я браниш.

— Точно така. Не си мисли, че няма да й помогна да изчезне, ако пак прецакаш нещо. Ако я нараниш, изчезва.

— Никога няма да я нараня. Никога повече.

Сърцето ми се сви, дробовете ми отказваха да поемат дъх. Искях да му вярвам. Искях да му имам доверие. Бебето беше наше. Толкова много неща не можех да простя, но трябваше да се науча как. Обичах го и бях сигурна, че винаги ще го обичам.

Влязох в стаята и се усмигнах.

— Момчетата слагат всичко, където му е мястото.

Ръш се пресегна към мен и ме стисна в прегръдката си. Напоследък го правеше доста често. Не каза нищо. Просто ме прегръщаше. Бети тактично излезе, а аз увих ръце около врата му.

Останахме така дълго. За пръв път от много, много време не се чувствах напълно сама.

Ръш не помоли да остане за през нощта. Бях изненадана. И не се и опита да направи нищо друго, освен да ме целуне по челото, което със сигурност нямаше да охлади сънищата ми.

Събудих се точно преди оргазма, по-бясна от всякога. Отметнах завивките и седнах.

Днес пак трябваше да съм на работа за обедната смяна. Бях се обадила на Уудс да му обясня и да се извиня, че вчера побягнах така. Той каза, че разбира, и ме попита дали всичко е наред. Докато говорех с него, Ръш беше до мен и бях доста лаконична, за да не създавам излишно напрежение. Реших днес да говоря с Уудс насаме. Човекът проявяваше такова разбиране. През цялата седмица щях да съм вътре на сянка, само в събота бях навън заради турнира. На практика почти всички щяха да са навън.

Когато стигнах до кухнята, Джими ме чакаше с кутия с понички. Усмихнах се, вдигнах я и прочетох бележката върху нея.

Липсваше ми снощи. Не успях да ги изям сам. Надявам се нещата да са по-добре.

С любов Джими

По дяволите! Бях забравила за уговорката ни да излезем да хапнем. Още един човек, на когото трябваше да се извинявам. Но преди това исках да изям една поничка с прясно мляко.

РЪШ

Седнах на кожения стол срещу Уудс. Оглеждаше ме с особено внимание, което силно ме нервираше. Обадох му се, за да се уговорим да се видим, но не разбих какво му е толкова забавно.

— Възнамерявам да плащам пълния наем за апартамента. Знам каква е реалната му стойност и съм ти написал чек за една година предплатен наем, макар че Блеър няма да остане дълго там. Когато успея да се преборя за доверието й, ще я преместя при себе си — казах и плъзнах чека по бюрото.

Уудс погледна чека, вдигна поглед и попита:

— Предполагам, го правиш, защото не искаш да се грижа за нещо, което е твое?

— Точно така.

Уудс кимна и взе чека.

— Добре. Няма да се налага да се грижа за нея и за бебето ѝ, но когато се намесих в началото, беше нужно някой да ѝ помогне. Ако нещата не се бяха развили по този начин, пак бих се грижил за нея. Може и да не ти се вярва, но съм щастлив, че вече знаеш, че е бременна. Само не омазвай нещата пак. Трябва да направиш така, че Нан да не успее да си забие ноктите в нея.

Нямаше защо да ми припомня какво съм направил и какво не трябва да допускам да се случи. Това не му влизаше в работата. Но не бях приключил с него, така че не исках да го ядосвам.

— Не искам и да работи двойни смени, не искам и да е навън в жегата. Тя отказва да спре да работи, но се налага да ѝ се намалят часовете.

Той скръсти ръце пред гърдите си.

— Тя знае ли за това? Защото последния път, когато говорих с нея, имаше нужда от много часове.

— Последния път, когато си говорил с нея, аз не знаех, че е бременна. С моето бебе. Не бива да ѝ се случи нищо лошо. Не мога да го позволя.

Той кимна и въздъхна тежко.

— Добре. Съгласен съм. Не обичам да ми се казва какво да правя, но в случая съм съгласен.

— Има и още нещо – казах, преди да стана. — Джими е гей, нали?

Уудс избухна в луд смях.

— Да, но не го казвай на никого. Жените обичат да идват тук да му се любуват. Дават му доста тлъсти бакшиши.

Добре. Така си и мислех, но привързаността му към Блеър ме притесняваше.

— Е, тогава мога да му позволя да се приближава до моето момиче.

Уудс се усмихна.

— Не мисля, че би могъл да го спреш, дори и да опиташ.

Докато вървах към колата си, телефонът ми звънна. Сетих се, че не може да е Блеър, защото тя нямаше телефон. Именно затова бях тръгнал да видя как е.

Извадих телефона и видях името на майка си. От четири седмици я отбягвах и не отговарях на обажданията ѝ. Бях успял да си върна Блеър, но не бях готов да говоря с майка ми. Все още

не. Натиснах червеното копче и плъзнах телефона в джоба си.

Когато пристигнах пред апартамента, с радост установих, че резервният ключ не е под изтривалката. Толкова опасно и несигурно място. Колата на Бети беше пред клуба – знаех, че Блеър е сама. Усмихнах се само при мисълта, че ще мога да прекарам малко време с нея насаме.

Вратата се отвори. Блеър все още не се бе разбудила, но вече ядеше поничка. Червенината на бузите ѝ беше изумително чиста и невинна. Тениската ѝ едва побираше нарасналите ѝ гърди. Беше по къси гащи и изглеждаше неустойимо секси.

Влязох вътре и затворих вратата зад гърба си.

— По дяволите! – прошепнах. – Никога не отваряй вратата облечена така.

Тя се погледна и на устните ѝ се появи лека усмивка.

— Станали са по-големи, нали? Мисля, че е от бременността – обясни тя. – Все забравям колко са пораснали.

Увих пръст около един от русите ѝ кичури.

— Не е само заради тясната тениска. Тази рошава коса и това полуголо дупе – плъзнах ръка по шортите, които едва го прикриваха. – Това също трябва да се покрие.

— Обикновено никой не идва толкова рано – каза задъхано тя. Знаех, че я възбудям.

— Как спа в новото легло? – попитах и захапах мекото на ухото ѝ.

— Ами... добре – каза леко притеснено.

Какво я тревожеше? Защо се притесняваше?

— *Добре*. Само *добре*? – попитах, докато наблюдавах как бузите ѝ пламват.

Блеър погледна към пода, поразмърда се нервно.

— Тези сънища по време на бременността могат да бъдат доста... реалистични.

— Какви сънища? Какво искаш да кажеш? – сега вече ми стана любопитно. Лицето ѝ пламтеше от срам и изглеждаше така, сякаш всеки миг ще се скрие под масата.

Естествено, че исках да знам повече.

Тя започна да се отдръпва, но аз я стиснах за таза и я заковах на място.

— О, не, не така. Не може да започнеш да ми казваш нещо и после да спреш по средата, без

да обясниш.

Блеър се засмя доста несигурно и поклати глава.

— Може да ме държиш закована тук цял ден и пак няма да ти кажа.

Плъзнах ръка под тениската и започнах да я галя по голата кожа. Не исках да остава с впечатление, че съм с нея само заради секса, макар че това ми костваше много ледени душеве и по-често мастурбиране, отколкото в тий годините.

Започнах да я гъделичкам, а тя се смееше, пицеше и ме молеше да спра. Когато се опита да се измъкне от ръцете ми, аз сложих длани върху гърдите ѝ и това я накара да застине. Между устните ѝ избяга тих звук, като нашепнато стенание. Притисна се към мен, а аз прокарах палец по зърното ѝ. Майната му на това споразумение да не правим секс. Как можех да пренебрегна това желание.

— Моля те, Ръш. Имам нужда – умоляваше ме тя.

„Имала нужда? Чакай... това от сънищата ѝ ли беше?“

— Блеър, сънищата ти за секс ли са?

Тя кимна и сложи зърното си между пръстите ми.

— Да. И ми омръзна да се събуждам като разгонена кучка – прошепна тя.

Мамка му. Взех поничката от ръката ѝ, оставих я на масата и облизах глазурата от пръстите ѝ. Дишането ѝ се учести. Вдигнах я. Тя уви крака около кръста ми, а аз засмуках устата ѝ, сякаш щях да я погълна. Понесох я към спалнята.

Този път там имаше голямо легло. Можех да я сложа да легне и да я държа в леглото цял ден и да правим секс, когато ѝ се прииска.

Сложих я на леглото и събух късите ѝ гащи и бикините, след което се качих при нея.

— Махни тази тениска – казах, но не дочаках да го направи – вече я измъквах през главата ѝ. После огледах голото ѝ тяло. Преди седмица мислех, че никога няма да я видя. Сега беше пак при мен и исках да се наслажда на всеки миг, на всяка мъничка частичка от разкошното ѝ тяло.

— Ръш, моля те, искам те в мен.

Тялото ѝ се гърчеше, умоляваше ме. Колкото и да исках да ѝ се порадвам, да не бързам, да поглъщам бавно всяко усещане, това нямаше да се случи. Не и днес. Не можех да ѝ откажа.

— Мога ли да опитам вкуса ти преди това? – попитах.

Целунах устните ѝ, спуснах се по шията, надолу по цялото тяло.

— Да, каквото и да е... всичко. Само искам да не спираш да ме докосваш.

Когато вкарах пръста си в нея, от гърдите ѝ се откърти въздишка на облекчение и след нея последва силен вик. Щеше да е страшна забава с тази пощуряла за секс Блеър. Сякаш бях ударил джакпота.

Разтворих краката ѝ и зарових глава между тях да целуна втвърдения ѝ клитор. Тялото ѝ трепереше и пак започна да ме моли. Прокарах език по подутата точка и двете ѝ ръце се заровиха в косата ми. Скубеше ме толкова отчаяно – не можех да не се усмихна.

— Моля те, Ръш. Моля те. Токова хубаво го правиш, Моля те.

Думите ѝ можеха да ме накарат да експлодирам. Исках я толкова силно, така както ме искаше и тя, но за мен беше истинска наслада, а за нея гладна потребност – бързаше да стигне до края. Исках да я накарам да свърши на езика ми и изцяло се отдадох на това. Когато скимтенето и стоновите ѝ се учестиха, когато извика името ми и каза, че свършва, аз се отдръпнах, съблякох дрехите си за две секунди и се плъзнах в нея. Презервативи не ни трябваха. Тя се хавана за раменете ми, заби нокти в гърба ми. Господи, ако всички жени бяха така гладни за секс по време на бременност, не разбирах защо мъжете не държат жените си постоянно бременни.

Това беше възможно най-силното сексуално изживяване. Нямах да издържа дълго.

— Чукай ме, Ръш. Силно, много силно.

— Бебо, ако продължаваш да ми говориш така, ще свърша много бързо.

Тя се засмя палаво и каза:

— Ще те възбудя пак. Обещавам. Сега моля те, чукай ме много силно и бързо. В сънищата ми винаги ме навеждаш на леглото и ме чукаш толкова силно, а аз се опитвам да се задържа за чаршафите и те моля никога да не спираш. И се будя точно преди да свърша.

Сънищата ѝ не бяха просто сексуални, това бяха сънища, които включваха *мен*.

Излязох от нея, обърнах я по корем, стиснах таза ѝ и го повдигнах високо.

— Искаш да те чукам, сладка Блеър? Ще те накарам да се почувстваш добре, много добре – казах тихо и нежно прокарах ръце по голото ѝ дупе. Блеър започна да се усуква и гъне в ръцете ми, а аз я плеснах между краката. Тя извика от изненада.

— Искаш силно – ще ти дам силно – обещах.

Тласнах в нея с все сила и за малко да свърша веднага. Толкова беше стегната.

Виковете и стоновете ѝ не ми помагаха. Беше много трудно да си спомня, че трябва да я накарам да свърши втори път – пенисът ми пулсираше, топките ми бяха стегнати и твърди като орехи.

— По-силно – извика тя и край, това ме довърши. Започнах да блъскам в нея със същата дива необходимост, която я бе обладала.

Когато топлата и мокра стегната мускулатура на влагалището ѝ започна да се свива в спазми около мен, чух как крещя името ѝ, затворих очи и се предадох.

БЛЕЪР

Когато се завърнах на земята след оргазъм, който, честно казано, беше като засмукване в черна дупка, Ръш лежеше до мен и ме придърпваше към себе си. Сгуших се в ръцете у и въздъхнах с облекчение. Всяка клетка в тялото ми, която преди болеше от желание, сега бе задоволена и щастлива. Повече от щастлива. Имах лека болка във влагалището, но, господи, как обичах тази болка.

— Мисля, че може и да си ме счупила – засмя се той и ме целуна по челото.

— Надявам се това да не е станало, защото имам толкова много енергия и мисля, че мога да го направя пак – казах с най-сладкия си глас.

— Защо ли започвам да се чувствам както секс играчка? – попита той.

Ощипах го по бицепса.

— Съжалявам, ако се чувстваш използван, но какво си очаквал с такова съвършено тяло?

Ръш се засмя, обърна ме по гръб и покри тялото ми със своето. Сребристите му очи грееха.

— Така ли?

Кимнах. Не смеех да отворя уста да кажа друго от страх да не изръся някоя глупост. Като например, че го обичам.

— Толкова си красива.

Сведе глава над лицето ми и ме целуна толкова нежно, както се целува, когато боготвориш някого. Аз не бях красива, *той* беше, но реших да не го споменавам точно сега. Ако искаше да вярва, че съм красива, защо да не го оставя да се заблуждава?

Ръцете му се спуснаха по тялото ми и то сякаш замърка от удоволствие.

— Всяка сутрин ли се събуждаш така? – попита с весело пламъче в очите.

Можех да го излъжа, но го бях лъгала достатъчно дълго.

— Да. Понякога и през нощта.

— През нощта? – попита изненадано.

Кимнах. Той вдигна ръка и прибора изпопадалата върху лицето ми коса.

— Как мога да ти помогна през нощта, ако не съм тук?

Звучеше толкова загрижен, притеснен дори.

— Нали не искаш да те будя да правим секс по средата на нощта?

— Бебо, ако се събудиш с желание за секс, искам да съм до теб. Винаги да бъда

готов да ти помогна – гласът му се превръщаше в шепот, а ръката му се плъзна между краката ми. – Това е мое, а аз искам да се грижа за това, което е мое.

— Ръш! – казах с предупредителен тон.

— Да?

— Ще те яхна и ще те чукам, докато ти омекне мозъкът.

— Сладка Блеър, това не е кой знае каква заплаха – усмихна се той.

Засмях се и случайно обърнах глава настрани, готова да стана и да изпълня закана си, и точно тогава видях часовника.

— Мамка му! Трябва да съм на работа след десет минути – изкрещях уплашено.

Ръш се отмести да стана и чак след няколко минути осъзнах, че тичам из стаята напълно гола да си търся дрехите, а той седи на леглото и ме наблюдава с широка усмивка.

— О, не ми обръщай внимание. Мога да те уверя, че гледката оттук е превъзходна.

Грабнах сутиен и бикини и побягнах към банята.

* * *

— Изглежда, някой е извадил голям късмет или може би тази щастлива усмивка се дължи на

поничките, които оставих тук? — каза весело Джими, когато влязох в кухнята, закъсняла с една минута.

Имах чувството, че лицето ми ще се самовъзпламени.

— Поничките бяха страхотни. Благодаря ти и... много съжалявам за снощи. Беше... доста луд ден — казах и започнах да събирам несъществуващи боклучета от престилката си, само и само да не го поглеждам в очите.

— Бейби, ако и аз се бях излюпил от леглото на Ръш Финли, и аз щях да се усмихвам като селски идиот. И ти завиждам, мамка му. Знам, че моите сладки изкушения не са в състояние да те направят толкова щастлива, още по-малко да накарат очите ти да пламтят.

Засмях се, взех молива и айпада и казах срамежливо:

— Той е... той е доста... Божествен е.

— О, моля те, разкажи ми всяка подробност. Ще запамеля всяка дума — молеше Джими, докато влизахме заедно в ресторанта.

— Отивай да флиртуваш с жените и престани с тези мръсни фантазии за моя... моя...

Какъв всъщност ми беше Ръш? Не ми беше гадже. Не беше „бащата на детето ми“,

а и ми се стори грозно да мисля за него само като за бащата на детето ми.

— Той е твоят мъж. Кажи го, защото това е самата истина. Това е мъжът, който те обожаваше и се кланя пред теб като пред божество.

Не отговорих. Не бях сигурна какво да кажа на това, а и масите вече се пълнеха с хора. Имах работа.

На една от тях седяха Уудс, Джейс и Тад — русото къдраво момче, чието име наскоро научих. Отидох да взема поръчката на господин Лъвлейди и на момичето, което му правеше компания днес. Винаги водеше момичета със себе си и всяка една от тях можеше да му бъде внучка. Според Джими беше по-богат и от бог. Но за мен беше просто стар. И с тези млади момичета с него! Изглеждаше противно.

След тях се отправих към масата на Уудс. И тримата се усмихваха, а Тад ми смигна. Той беше красиво момче, което обичаше да флиртува — всички знаеха. Не беше трудно да не обърна внимание на опита му за флирт.

— Добър ден, момчета. Какво ще желаете да пиете? — попитах, докато нареждах чашите с вода пред всеки от тях.

— Изглеждаш доста по-ведра тази сутрин. Щастлив съм да те видя усмихната — каза Тад и отпи от водата си.

Усещах как пак започвам да се изчервявам. Погледнах към Уудс, който се взираше в мен изпитателно и вече се досещаше за какво става дума. Не беше глупав.

— За мен само кафе – каза той. Бях безкрайно благодарна, че не е в настроение да се шегува с мен.

— Бети не ми позволи да докосна пониците, които Джими донесе тази сутрин. Не знаех, че една-две поници могат да повдигнат духа на човек – усмивката на лицето на Джейс ми подсказваше, че знае много добре какво се е случило.

И сега целият клуб ли трябваше да се интересува от сексуалния ми живот? Толкова ли беше интересно?

— Всъщност обожавам поници – отговорих с поглед в айпада, за да не се налага да поглеждам никого в очите.

— Обзалагам се, че е така – засмя се Джейс. – Един „Хъни Браун“ за мен, моля.

— Имам чувството, че не ми казвате нещо. Мразя, когато се пазят тайни от мен – каза Тад, облягайки се на масата да ме огледа по-отблизо.

— Престани и си поръчай шибаната напитка – подкани го остро Уудс.

Тад завъртя очи, облегна се и каза:

— Всички сте много докачливи днес. Газирана вода за мен.

Вкарах поръчката им и попитах Уудс:

— Искате ли да донеса плодове?

— Да, моля.

Бях безкрайно благодарна да се махна от тези тримата. Докато вървах към кухнята,

спрях при госпожа Хигенбодъм, която поръча Мимоза* за себе си и за дъщеря си. Момичето изглеждаше на около осемнадесет.

[Мимоза – лек алкохолен коктейл, състоящ се от равни части шампанско и портокалов сок. – Б.ред]*

Джими нареждаше поръчките върху таблата си, но преди да излезе от кухнята, попита през рамо:

— Кое беше онова момиче, което Ръш изостави вчера тук? Знаеш, като побягна.

Мег. Не знаех нищо друго за нея. Само, че се казва Мег и че е стара приятелка.

Всъщност бях забравила, че Ръш я остави тук.

— Тя е стара приятелка на Ръш. Не знам друго.

— Уудс също я познава добре. Отиде и говори с нея, след като вие двамата побягнахте. Предположих, че е отдавна в града, след като и двамата я познават.

Напомних си, че тази жена е част от миналото му. Нямах никаква причина да ревнувам от нея. Те бяха приятели от години и само защото тя беше от тяхната среда, не биваше да се чувствам нищожна или по-малка и незначителна от нея.

Наредих напитките и плодовете за масата на Уудс и се върнах в ресторанта.

Бях концентрирана върху таблата си, но точно когато доближих масата, очите ми уловиха погледа на Уудс. Той го отмести леко вляво към масите, които обслужваше Джими. Обърнах поглед натам, за да видя дали Джими не се нуждае от помощ, и очите ми се заковаха право в сивите очи на Ръш.

Той беше тук! Усмивката се прокрадна към устните ми и започна леко да ги дърпа настрани, когато до него видях вбесеното и изкривено от омраза лице на Нан.

Обърнах поглед към Уудс и реших да се правя, че не са тук и че не съм ги забелязала.

— Ето и плодовете – казах. Молах се никой да не усети нервността и тревогата в гласа ми. – Ето и питиетата. Готови ли сте да поръчате обяд? – попитах и се опитах да се усмихна.

И тримата ме гледаха като оглупели, с което ситуацията ставаше още по-неловка.

Трябваше да започна да свиквам с това. Нан му беше сестра. Ако исках Ръш да бъде част от живота ми, трябваше да приема факта, че и тя ще бъде там.

— Тя му е сестра. Ако ще правиш нещо с него, трябва да свикнеш, че и тя ще е част от живота ви.

Защо Джейс си правеше труда да ми обяснява неща, които вече знаех? Имах чувството, че всяка моя емоция е изписана на лицето ми, а това никак не ми се нравеше. Не обичах хората да знаят за живота ми.

Не му обърнах внимание. Погледнах Уудс, за да го подканя да поръчва. Той прочисти гърло и даде поръчката си. След него и другите.

Никой не посмя да ми дава повече житейски съвети.

— Обадих се да те поканя на обяд. Може ли да ми отделиш поне тридесет минути внимание? Минали са не знам колко седмици, откакто прекарахме някакво време заедно. Липсваш ми.

Права беше. Тъгата и болката в гласа ѝ веднага започваха да ми действат. Не ѝ обръщах никакво внимание. Не бях дори сигурен за какво говори. След като Блеър влезе в ресторанта, гледах само да не носи нещо тежко и се оглеждах да не би някой да се отнася зле с нея. Или да флиртува с нея. Реално не обръщах никакво внимание на сестра си.

— Да, съжалявам — казах и откъснах очи от вратата, от която Блеър трябваше да излезе. — Кажи ми пак за този турнир по плаване с този новия... как се казваше... Чарлз?

Когато споменах името му, тя се усмихна и кимна. За миг ми напомни на онова малко момиченце, за което се грижех и гледах да не падне косъм от главата му. Така изглеждаше всеки път, когато беше развълнувана. Тогава не предполагах в какъв гневен и намусен човек ще се превърне.

— Да, той е внук на семейство Келър. От Кейп Код е и е много добър в плаването. Даже е тук с лодката си за цялото лято. Както и да е, има турнир по плаване и иска да ме вземе. Само за няколко дни.

Слушах с половин ухо, докато ми говореше за тоя Чарлз и за лодката му, и полагах огромни усилия да не се оглеждам за Блеър. Трябваше да намеря някакъв баланс между двете жени. Блеър беше с приоритет, разбира се, но и сестра ми се нуждаеше от мен. Дори ако това означаваше да отида на обяд с нея и да слушам как не спира да говори за последното си завоевание. Никой друг не я слушаше.

Изведнъж тя млъкна, погледна през рамото ми и пак се начумери.

— Трябва да се фокусира върху работата си, а не постоянно да гледа към теб. Боже, не разбирам защо Уудс просто не я уволни.

Обърнах се и видях как Уудс, Джейс и Тад се смеят и се шегуват с Блеър, която се бе изчервила.

— В момента не гледа насам. Прекалено е заета да флиртува с други мъже пред очите ти. Интересуват я само парите ти. Колко е жалка. Искане ми се да можеш да проумееш голата истина. Толкова е смешна и прозрачна. Аз виждам намеренията ѝ...

— Нан, млъкни — изръмжах.

Не исках да бъда груб, но не можех да понеса Нан да говори лошо за Блеър и в същото време да гледам как трима мъже флиртуват с моето момиче. Щях да се погрижа всяко едно от тези разгонени копелета да разбере, че тя е моя.

— И ти ще ме оставиш заради нея? Тя флиртува с всички! Не мога да повярвам, че ще станеш от масата, за да отидеш да защитаваш някаква евтина долна курва.

Ревността ми се изпари за части от секундата. Цялото ми внимание беше насочено към Нан. Почти не виждах от ярост. Бях като в червена мъгла.

— Какво каза? *Мамка му, повтори какво каза?* – гласът ми беше тих дори когато се надвесих над нея.

Тя отвори уста, но знаех, че ако изрече още една дума, няма да мога да контролирам беса си.

— Не, не казвай нищо. Ако искаш да излезеш оттук с достойнство, не говори. Ако още веднъж кажеш нещо за нея, те отрязвам по всички параграфи. Разбираш. Ли. Ме. Мамка. Му. Разбираш. Ли.

Очите на Нан се разшириха като палачинки. Никога досега не ѝ бях говорил така грубо. Но тя прекали, наистина прекали. Нан скочи, метна салфетката на масата.

— Не мога да повярвам. Аз съм ти сестра, а тя е само... само... само...

— Само жената, в която съм влюбен. Не го забравяй.

В очите ѝ имаше отровни отблясъци. Завъртя се на пети и излезе от клуба. Не ми пукаше. Трябваше да си тръгне, преди да е казала още нещо. Не исках да я наранявам. Обичах я, но мразех отровата, която се сипеше от устата ѝ. Някой ме докосна по ръката и аз гневно се завъртях, готов за отговор, но това беше Блеър. Сините ѝ очи бяха натежали от тревога. Ето, точно от това се бе страхувала. От Нан и нейната омраза. Разбихах я, не можех да ѝ се сърдя за страховете, но не можех и да живея без нея.

Но точно сега исках да остана сам.

— Съжалявам – прошепнах, издърпах ръката си, извадих няколко банкноти и ги метнах на масата, след което излязох.

Следващите три часа прекарах във фитнеса. Когато излязох, тялото ми беше физически потрошено, но гневът ми се бе уталожил. Сега исках само да видя Блеър.

Смяната ѝ щеше да свърши след малко и исках да я прегърна. Трябваше да ѝ се извиня, заслужаваше го. Не трябваше да водя Нан там. Не помислих. Тя попита дали искам да отида с нея на обяд и аз просто се съгласих. Но когато разбрах, че ще бъдем там, умишлено седнах в сектора на Джими. Не исках Блеър да се чувства зле. Не исках, но точно така стана. Никога повече нямаше да позволя на Нан да се доближи до нея. Нан никога нямаше да се примири, а Блеър не го заслужаваше.

Почуках на вратата на апартамента и зачаках. Никой. Бръкнах в джоба си и извадих телефона, но се сетих, че Блеър няма и телефон. *Мамка му.* Щях да взема телефона ѝ от къщата и да я принудя да го носи със себе си. Ами ако нещо се случи?

Ако се нарани? Ами ако замине и не се върне никога?

— Излезе с Джими – чух гласа на Бети зад гърба си. – Мина да ми каже, че с Джими

имат страстна среща след работа.

Защо не ми беше казала? Защото дори и да е искала да ми каже, не е знаела къде да ме намери. Освен това щях да хукна веднага при нея.

— Кога ще се върне? – попитах, докато Бети отключваше вратата.

— Не знам. Беше разстроена. Знаеш ли нещо по въпроса? – попита кисело тя.

Не поисках разрешение да вляза, директно се намъкнах вътре.

— С Нан обядвахме в клуба и мисля, че не мина много добре.

Бети сбръчка нос с отвращение.

— *Мислиш?* Как може да не е минало добре? Просто не мога да си представя как тази кучка, сестра ти, би могла да направи нещо, което да разстрои Блеър – метна чантата си и изпсува. – Не бива да преживява такива стресови ситуации сега. Тя е бременна и твърдо решена да работи и да разнася табли по цял ден. Няма нужда да добавяш семейната си драма към не особено лекото ѝ положение. Следващия път, когато решиш да си устроиш семейна сбирка с вещицата, направи го на друго място.

Права беше. Не трябваше да позволявам Блеър да вижда Нан. Не биваше да се доверявам на Нан, че може да се държи добре. Господи, та тя не можеше да се държи дори цивилизовано. Всичко беше по моя вина. Трябваше да намеря Блеър.

— Къде е?

— Почива си от лайнания си живот – каза Бети и се тръшна на дивана.

Ако целта ѝ беше да ме обиди, трябва да призная, че вършеше страхотна работа.

Когато вратата се отвори, бях готов да падна на колене и да моля за милост.

— Извинявай, че закъснях. Ходихме до... – и не довърши, защото ме видя. – Здравсти.

— Здравсти – казах, тръгнах към нея, но не посмях да я докосна. – Съжалявам. Нека отидем в твоята стая и ще ти обясня.

Тя направи първата крачка – уви ръце около кръста ми и каза:

— Всичко е наред. Не съм разстроена.

Искаше да ме успокои. Това правеше винаги. Това беше нейната мисия в живота: да се тревожи за другите.

— Не, не е наред – отвърнах, хванах я за ръката и я задърпах към стаята ѝ. Далеч от Бети, която не беше сред най-големите ми поддръжници.

— Отивай и го остави да се моли и гърчи на колене като червей. Ще му дойде добре. Мамка му, и на мен ще ми дойде добре – каза тя и грабна дистанционното на телевизора.

БЛЕЪР

Ръш ме дърпаше към стаята и спря чак когато вратата зад нас се затвори и ме сложи да седна в скута му.

Да, по-рано наистина бях разстроена, но сега бях добре. Ръш изпадна в ужасно неловка ситуация, поставен между нас двете, а и Нан изглеждаше доста ядосана.

Уудс със сигурност бе доволен, че не избухна скандал между нас двете или поне, че в сцената не бях забъркана аз.

— Ръш, кълна се, всичко е наред. Добре съм – уверявах го и стисках лицето му между дланите си. Част от сделката включваше участието на Нан и понасянето на нейната омраза. И аз щях да се науча как да се справям с това, ако исках Ръш да остане в живота ми.

Той поклати глава.

— Не, нищо не беше наред. Не трябваше да се съгласявам да обядваме там. Не трябваше да ѝ вярвам, когато каза, че може да бъде мила и нормална. Толкова съжалявам, Блеър. Кълна се, никога няма да се случи отново.

Покрих устата му с моята и го бутнах назад на леглото.

— Казах ти, че всичко е наред. Престани да се извиняваш – прошепнах в устните му.

Ръцете му се плъзнаха под тениската ми и минаха по ръба на сутиена, който вече беше поне два размера по-малък за наедрелите ми гърди. Материята се впиваше в

кожата ми. Той го разкопча и прокара пръсти по прежуленото.

— Имаш нужда от нов сутиен – каза той и прокара пръсти по гърба ми.

Потреперих.

— Ако обещаеш да правиш това всяка вечер, мога да си остана и с този – казах и се наведох да го целуна.

— Защо не ми каза – попита той и се отдръпна от мен.

В гласа му имаше болка. Какво да му кажа? Сложих ръце от двете страни на главата му и се надигнах нагоре.

— Какво е трябвало да ти кажа? – попитах с недоумение.

Ръцете му се плъзнаха по кожата ми, точно под гърдите. Беше толкова хубаво, че забравих за какво говорим. Простенах и набутах гърдите си право в дланите му, готова да го моля да ги докосне.

— Кожата ти е ожулена от шибания сутиен, Блеър! Защо си го сложила? Щях да ти купя нови сутиени. Утре, преди да тръгнеш за работа, ще имаш нов.

Още говореше за сутиена ми!

— Ръщ, искам да ме докоснеш сега. Не се тревожи за сутиена. Моля те...

Наведох се напред към рамото му и леко го захапах. После плъзнах устни към гърдите му.

— Колкото и да е хубаво това, което правиш, не можеш да ме накараш да забравя. Искам да знам защо не ми каза, че сутиенът ти убива? Не искам нищо да те боли.

Вдигнах поглед и огледах лицето му. Той наистина се сърдеше. Тоя сутиен го тормозеше. Никой никога не се бе тревожил за мен така и не бях свикнала. Сърцето ми се изпълни с топлина.

Съблякох тениската и сутиена.

— Ръщ, наистина имам нужда от нов сутиен. Този е станал прекалено малък. Ще ме заведеш ли да си купя нов? – казах шеговито.

Дланите му обвиха набъбналите ми гърди. Усещах как тека между краката.

— Гърдите ти са разкошни и трябва да се погрижа за тях. Не мога да понеса мисълта, че ги боли – засмя се той. – Освен ако аз не съм този, който им причинява болката.

Той стисна зърната ми и изпищях от удоволствие.

— Тези гърди са мои, Блеър. А аз се грижа за това, което е мое – каза, преди да придърпа едното зърно в устата си.

Кимнах и започнах да се движа върху него. Възбужденият му пенис се притискаше към набъбналия ми клитор. Ако продължавах да се търкам в него, щях да свърша.

— Не бързай, момиче! Нека махна тези къси шорти – каза и опря устни в корема ми.

— Май трябва да прехвърля вниманието си малко по-надолу. Изглеждаш мокра и очакваща. Много мокра. Мамка му – изпсува, разтвори краката ми и се загледа гладно между тях. После се настани между тях. Дъхът му опари чувствителната ми кожа. – Тази вечер оставам тук. Не мога да спя спокойно, ако знам, че може да се събудиш и да имаш нужда от мен. Това ще ме побърка.

Дрезгавият му глас ме подлудяваше. Наблюдавах как езикът му бавно се подава между устните и как сребърното топче проблесна и после се търкулна по клитора ми, преди да се зарови в мен.

Хванах главата му и започнах да го умолявам да се движи по-бързо. И след като ме докара до два последователни оргазма, вдигна глава и се усмихна с онази своя дяволска усмивка.

— Пристрастен съм към този аромат и вкус. Никой не бива да ми ги отнема. Никой няма право да ги опитва, дори и ти.

После Ръш се изправи и се съблече за части от секундата. Не ми даде време да се порадвам на прекрасната гледка, защото вече беше върху мен.

— Искам да ме яздиш – каза, докато се плъзваше в мен и ме дразнеше.

Бутнах го назад, той се претърколи по гръб, за да мога да го яхна. Погледът му върху голото ми тяло беше по-възбуждащ от палавите думи, които винаги нашепваше в ухото ми.

Можех да го обичам, да бъда щастлива с него до края на живота си. Сега само се надявах да ми бъде предоставена такава възможност.

Следващите няколко дни бяха като приказка. Ходех на работа, Ръш се появяваше

да ме разсейва с великолепно то си присъствие, после отивахме да правим див секс на някое място, където не биваше да го правим, и после отивахме да правим нормален секс на легло – или в апартамента ми, или в къщата му. Втория път беше наистина сладко и бавно, а първия път почти животинско. Бях сигурна, че Уудс ни е чул, когато бяхме във външната тоалетна и си късахме дрехите.

Все още се опитвах да разбера дали това се дължи на бременността, или винаги щях да го желая толкова много. Едно докосване и вече бях готова, отчаяна. Днес обаче нямаше да се случи нищо подобно. Щях да работя целия ден на голф игрището. Днес беше турнирът.

Бях се карала и с Уудс, и с Ръш да ми позволят да работя. Никой от двамата не мислеше, че е безопасно за бебето. И разбира се, аз спечелих.

Униформите ни за днес бяха специално поръчани. Щяхме да сме в бяло като

състезателите по голф и вместо къси шорти, щяхме да носим къси поли... с изключение на Джими, разбира се. Той трябваше да е по къси шорти и щеше да бъде единственият мъж на количките. Очевидно е имало доста голям брой жени, които са си пожелали да им поднася напитките днес.

— Има петнадесет отбора. Блеър, ти вземаш първите три, Бети вторите три, Кармен – следващите три, Натали след нея и последните три отбора ги взема Джими. Това са само женски отбори, които настояваха ти да ги обслужваш днес. Събитието ще продължи целия ден. Карайте ги да се чувстват щастливи и гледайте да имате достатъчно напитки. Преди нещо да е свършило, идвате да зареждате. Вземайте повече напитки от тези, които предпочитат състезателите във вашите отбори. Всеки от вас има уоки-токи, в случай че изникне нещо спешно. Има ли въпроси? – попита

Дарла с ръце на кръста. Беше ни наредила на верандата на офиса и ни гледаше изпитателно. – Добре, значи, всичко е ясно. Сега всички по местата си. Блеър ще трябва да тръгне веднага, останалите могат да тръгнат малко след нея. Ако някой иска за пиене – дават му. Ако искат да ядат – викате сервитьор. Ясно ли е?

Всички кимнахме. Дарла ни подкани с жест да тръгваме и се върна в офиса.

— Мразя турнирите. Надявам се Натан Форд да не е сред моите. Толкова ме дразни – мрънкаше Бети, докато вървахме към количките си да проверим дали имаме всичко необходимо.

— Може би ще ти се падне Джейс – казах с надеждата да я разведрия.

— Не, никакъв шанс – отвърна свъсено тя. – Леля Дарла прави разпределението. Няма да ми позволи да съм край Джейс днес.

Е, в такъв случай и аз не можех да се надявам да съм край Ръш. И вероятно така беше най-добре. Трябваше да се фокусирам върху работата си, а не върху това колко красив изглежда Ръш в белите си къси шорти и бялата тениска.

Паркирах зад първа дупка и тръгнах към първия си отбор. Всички лица ми бяха познати. Хората не бяха първа младост. Поръчките им бяха лесни и даваха страхотни бакшиши. Искаха само вода. След тях тръгнах към втора дупка. За моя изненада, това бяха Уудс, Джейс и Тад. Не бях очаквала да са в моята група.

— Здравейте, момчета. Не съм ли късметлийка – пошегувах се.

— Бях сигурен, че ще ни пратят Бети. Денят ми става все по-приятен – отвърна Тад.

— Млъквай – сръчка го с лакът Джейс.

— Не съм чак такъв глупак да сложа Бети тук. Няма да обърне внимание на никого друго –

обясни Уудс.

Подадох им по едно шише вода.

— Радвам се, че ще ви обслужвам днес, макар че не се казвам Бети – казах с усмивка.

— Щом не можем да имаме Бети, ти си втората ми любимка тук – усмихна се лукаво Джейс.

Не можех да не го харесвам. Момчето беше доказало чувствата си към нея.

— Добре. Горда съм с мястото си в класацията – казах възторжено и тръгнах към трета дупка.

Това беше първата ми женска група. Лицата им ми бяха познати, но не бях сигурна кои са. Високата руса жена май беше съпругата на кмета.

След като им раздадох газираната вода с по резенче лимон, се върнах в началото.

Беше време за старта. Огледах се с надеждата да видя Ръш – нямаше го никъде. Не

знаех в кой отбор е, но със сигурност знаех, че днес играе. Предположих, че ще е с Грант, но не видях и него.

РЪШ

Щях да удуша Грант. Наистина. Щях да го чакам да заспи и да го удуша. Или защо пък да не го направя тук, пред всички. Блъснах стиковете в земята, но момчето, което трябваше да ги носи след мен, ги вдигна веднага, което май беше хитър ход, защото бях готов да започна да ги мятam по всички.

— *Мег?* Сериозно ли Грант? *Мег?* От всички възможни хора на света си извикал *Мег?* – крещях и я сочех. Току-що се беше записала и вече идваше към нас.

— Трябваха ни трима души. Ти си този, който ядоса Нан, така че трябваше да намеря друг. Всички останали се бяха ангажирали с някого. Мег искаше да играе. Какъв ти е проблемът? – Грант подаде стиковете си на момчето и ми метна ядосан поглед.

Блеър. Това беше проблемът. Не й бях казал, че Мег ще е в нашия отбор, защото кой да ми каже? Сега, ако разбереше, което със сигурност щеше да стане, разбира се, щеше да си помисли, че не съм й казал нарочно, сякаш е някаква тайна, която искам да пазя от нея. Трябваше да я намеря и да й кажа.

— Мога ли да ви предложа нещо за пиене? – попита червенокосото момиче, което бях виждал, но не помнех името му. Да, бях сигурен, че Уудс няма да сложи Блеър при нас.

Трябваш да я намеря. Можех да ѝ обясня, че това с Мег е напълно невинно.

— Да, Кармен, моля – усмихна се Грант, а тя запърха с мигли. Вероятно вече я беше чукал. Ако не, тази вечер със сигурност щеше. – Дай нещо на тоя с киселото лице, че трябва да го поохладим малко.

— Готови ли сте да им сритаме задниците – провикна се Мег.

Не, не бях готов. Бях готов да отида, да намеря Блеър и да ѝ обясня. Погледнах червенокосото момиче и попитах:

— Къде е Блеър?

Тя нацупи лигаво устни и попита:

— Аз не съм ли достатъчно добра?

— Слънце, страхотна си. Тоя тука са му пламнали гащите по Блеър. Нищо лично – обясни Грант и ѝ намигна, а тя му хвърли поредната ослепителна усмивка.

— Блеър е с първата група. Мисля, че господин Карингтън е там. *Младият* господин Карингтън. Чух как госпожа Дарла обясняваше, че той е поискал Блеър да ги обслужва – отговори момичето с доволна усмивка.

Удс беше задник. Нямах никакво съмнение, че е пожелал тя да го наобикаля цял ден.

— Добро утро, Мег. Предварително се извинявам за киселото настроение на Ръш – каза Грант. За секунда бях забравил за нея.

— То си личи от километри. Ще рискувам да направя предположението, че Блеър е момичето, след което Ръш хукна онзи ден и ме остави сама в ресторанта.

— Ако Ръш наистина е бягал след някое момиче, това е била само Блеър – отвърна Грант.

Не им обърнах внимание и тръгнах към стартовата линия. Тогава видях първата група. Количката на Блеър беше паркирана до тях. Мамка му.

— Няма ли да се успокоиш вече? Не Блеър е тази, която ревнува, а ти – промърмори Грант и отпи от водата си.

— Добре, къде е проблемът? Че аз играя с вас двамата ли? За това ли става дума? – попита Мег и ме погледна право в очите.

— Не искам Блеър да се разстройва – казах и погледнах в посоката, в която беше количката ѝ.

— Но това е само голф, не среща – отвърна Мег.

Права беше. Ставах смешен. Не бяхме в гимназията. Не виждах причина да не играя голф с жена. Блеър знаеше, че Мег е приятелка от години, а и Грант беше с нас. Не бяхме сами. Всичко би следвало да е наред.

— Малко съм напрегнат. Извинявам се. Права си. Не е проблем – казах и се отпуснах. Реших да се насладя на играта и на деня. Поне Блеър беше пред нас.

Скоро щеше да мине през всички и да се прибере за малко на сянка. Може би именно това беше причината Уудс да я сложи с първата група.

Когато стигнахме до шеста дупка, вече бях съвсем спокоен и наистина се забавлявах. През цялото време се притеснявах, че Блеър е на слънцето, но като цяло бях добре. Знаех, че Уудс ще я наблюдава, и колкото и да ме дразнеше мисълта, че някой се грижи за нея, все пак беше успокоение.

— Хайде, Грант, досега Ръш е вкарал три, аз две. Тази е твоя, приятелче. Можеш да го направиш – не спираше да го подкача Мег.

Грант й метна предупредителен гневен поглед. Знаеше слабите си места в голфа и не му беше нужно да слуша подигравките на Мег, за да си ги припомня. Ако успееше да вкара тази, щеше да е истинско чудо.

— Мисля, че има нужда от малко помощ, Мег. Може би ти ще му дадеш един безплатен урок – предложих.

Грант започваше сериозно да се ядосва и ние избухнахме в смях. Колко беше лесно да го изкараш от кожата му.

— Мег, според мен трябва да се отдръпнеш малко назад. Мисля, че Грант всеки миг ще удря, а всички знаем, че топката лети в най-неочаквана посока, когато зад стика е Грант.

— Наистина ли мята стиковете? – попита тя с надежда.

— Не се вълнувай чак толкова. Ако е достатъчно ядосан, като нищо ще почне да ни замерва със стикове. Това означава, че е побеснял.

— Не ме е страх. Ти имаш по-яки мускули – усмихна се Мег и го погледна. Наистина знаеше как да го подпали още повече.

— Няма по-големи ръце! – извика Грант и ни погледна с изражение, което подсказваше, че е готов да защитава накърнената си чест.

Мег се приближи до мен и стисна мускула ми.

— Я да видим. Тези мускули изглеждат доста внушителни. Я ми покажи какво имаш ти – предизвика го тя.

Грант съблече тениската си с едно рязко движение, застана пред нея и започна да стяга мускулите на ръцете си.

— Я виж това, бейби, я пипни. Тоя няма нищо по тялото си. Само едно хубаво лице и нищо повече.

Завъртях очи и тръгнах към количката.

— О, не, няма да се отказваш точно сега. Това е състезание, което възнамерявам да спечеля. Нека момичето да види кой с какво има да се похвали.

Нямах никакво желание да печеля такова състезание.

— Ти вече спечели. Нямам нищо против второто място. Мег, той наистина има по-големи мускули.

— Не, няма. Ти не си беше стегнал бицепса и съм сигурна, че ако го напомпаш, твоите ще изглеждат по-големи – отвърна тя с дяволита усмивка.

Бях сигурен, че идеята е ужасно лоша. Не мисля, че Мег флиртуваше, но пък кой знае... не бях съвсем сигурен каква й е играта.

— Това са глупости. Стегни си мускула, Ръш. Този път ще докажа кой е крив и кой е прав. Защото аз разполагам с по-доброто оръжие.

— Да, така е. Страхотни мускули – отговорих.

— Покажи си мускулите. Сега. Не се шегувам – каза предизвикателно Грант. Това се превръщаше в състезание кой повече ще ядоса другия. Или кой може да пикае по-далеч. Е, аз с удоволствие му предоставях възможността да спечели. Искях да се преместим към следващата дупка.

— Ако само така ще се надигнем да се придвижим към следващата дупка, добре – казах.

Грант се усмихна и пак напомпа мускулите на ръцете си, за да може Мег да ги опипа. Това беше смешно.

— Съжалявам, Грант, Ръш печели – каза Мег и задържа ръката си върху мускула ми

малко по-дълго от нужното.

Пуснах ръката си и тръгнах към количката.

— Вкарай топката, Грант – извиках през рамо.

— Това не беше честна победа. Тя го каза само защото се почувства задължена да те защити, понеже беше първата жена, която си чукал – отвърна той.

Огледах се да видя дали някой не ни е чул.

Слава богу, край нас нямаше никого.

БЛЕЪР

Налагаше се да се върна и да взема още напитки. Уви, желанието ми да видя Ръш не ми даваше мира и напълно замъгли трезвата ми преценка. Ето защо се отклоних да мина покрай тяхната група.

Сега вече се проклинах за глупостта си. За пръв път тази седмица ми се гадеше.

Ръш не ми беше казал, че Мег е била първата му жена. Той само каза, че са стари приятели. Сега вече знаех що за приятели са били и това никак не ми помагаше.

Много добре знаех, че след Ръш се влачи безкраен керван от момичета, с които е спал. Това го знаех, когато доброволно го молех да спи с мен. Но да го видя с първата му жена болеше.

Тя флиртуваше и той отвърщаше на флирта ѝ. И как само се опитваше да я впечатли с мускулите си! Защо правеше такива неща? Искаше Мег да го хареса пак?

Дали беше любопитен как е сега в леглото?

Стомахът ми се обърна. Изкарах количката от храстите зад дърветата и излязох на основното поле. Не исках да се крия. Просто бях минала по прекия път да видя дали Ръш е на тази дупка, но когато го забелязах как се усмихва на тая Мег и как ѝ позволява да го докосва, застинах и не можах да продължа напред.

Тази жена беше част от неговото обкръжение. Тя се вписваше в този богат и луксозен свят. Тя играеше голф с тях, а не им караше напитките с някаква си количка. Той никога не би поканил мен. Първо, защото няха никаква идея как се играе, и, второ, защото аз работех тук. На мен не ми беше позволено да играя тук.

Защо беше с мен? Сестра му ме мразеше. Не можех да бъда част от живота му. Наистина не виждах начин това да стане. Винаги щях да съм извън този свят и щях да се опитвам да

надзърна вътре. Ненавиждах начина, по който се чувствах. Когато бях с него, беше изумително. В моя апартамент или в неговата къща, далеч от хорските очи, можехме да се преструваме, че сме нещо, което не сме, което никога няма да бъдем. И какво ще се случи, когато бременността започне да ми личи? Когато съм в напреднала бременност и той е с мен? Хората щяха да разберат. Какво щеше да им каже? Как щеше да се справи в такава ситуация? И имах ли право да очаквам от него да прави каквото и да е?

Натоварих количката и започнах да прехвърлям всички сценарии, по които можеха да се развият нещата. И нито един не завършваше щастливо. Аз не бях от елита. Аз бях... просто аз. През последната седмица си бях позволила да се замисля дали не е най-добре да остана. Да отгледам бебето си с Ръш. Колкото и да ме заболя, когато го видях с Мег, това беше алармата, предупредителният сигнал, че е време да се събудя, че това е приказка, а никой не може да живее истински в приказките.

Особено аз.

Когато се върнах при моята група, вече приближаваха финала. Дадох им напитките, смях се и се шегувах с тях. Никой нямаше да разбере, че съм разстроена. Това беше моята работа. И щях да се държа професионално.

Реших да не казвам нищо на Ръш тази вечер. Нямаше смисъл. Той не мислеше разумно. Просто щях да сложа бариера между нас. Не можех да си позволя да повярвам, че Ръш ще бъде моят щастлив край. Не бях чак толкова глупава, за да вярвам в измислици.

Не успях да овладеея гаденето. През целия ден ми беше зле от горещината, но нямаше по никакъв начин да допусна Уудс да разбере. Не исках да си помисли, че не мога да работя.

Докато повръщах в тоалетната на офиса, Бети държеше косата ми. Наистина обичах това момиче.

— Този път наистина не си прецени възможностите и се претовари – скара ми се тя, когато вдигнах глава след последния сух спазъм.

Не исках да признавам, но вероятно беше права. Взех мократа кърпа, която ми подаде, почистих лицето си, свлякох се на пода и облегнах гръб на стената.

— Знам, но не казвай на никого – помолих.

Бети седна до мен.

— Защо?

— Защото имам нужда от тази работа. Парите са добри. Ще тръгна веднага, щом започне да ми личи. След това ще са ми необходими пари. Няма да е лесно да намеря работа с бременния корем.

Бети обърна глава към мен и попита изумено:

— Все още ли мислиш да заминаваш? Ами Ръш?

Не исках Бети да му се ядосва, едва отскоро започна да се държи добре с него.

— Видях го днес. Забавляваше се. Това е неговата среда, неговият свят. Той се вписва в тази среда, а аз не. Той принадлежи на тази среда, но аз не.

— И ми казваш, че той няма право на никакво мнение по въпроса? Ако само отвориш половин уста, ще си в неговата къща и той ще се грижи за всичко. Ще е до теб във всяка секунда. Това вече трябва да си го разбрала.

Не ми харесваше идеята да бъда поредната жена, която смуче от него. Майка му и сестра му вече успешно се справяха с това. Не исках и аз да живея като паразит на гърба му. Не ми пукаше за парите му. Исках само него.

— Аз не съм негова отговорност.

— Извинявай, но тук сме на съвсем различни мнения. От мига, в който те наpomпа, ти си негова първостепенна отговорност.

Аз обаче знаех истината за нощта, в която правихме секс без презерватив. *Аз* му се бях хвърлила. Буквално го нападнах. Не беше виновен той. Във всички други случаи бе внимавал. А онази нощ *аз* не му позволих да ме предпази. Грешката беше моя, а не негова.

— Повярвай ми, когато това се случи... вината беше моя. Ти не беше там през онази нощ, когато забременях. *Аз бях*.

— Не може само ти да си била виновна. Никоя жена не забременява сама. За това са нужни двама.

Не исках да споря с нея.

— Просто не казвай на никого, че съм повръщала. Не искам да се тревожат.

— Добре. Никак не ми харесва, но добре. Но ако се случи пак, ще кажа – предупреди тя.

Облегнах глава на рамото ѝ.

— Съгласна.

— Ти си едно лудо момиче – каза Бети и ме потупа по главата.

Засмях се, защото беше права.

Веднага след като турнирът свърши, отидох до нас да се изкъпя и преоблека. Дори не останах да изчакам да ни връчат трофея за второто място. Оставих Мег и Грант да оберат овациите. Отидох да участвам само защото се бяхме записали по-рано през годината и винаги участвахме. Освен това парите отиваха за добра кауза.

Когато спрях пред офисите, количките за напитки вече бяха паркирани и Дарла ми каза, че Блеър и Бети са си тръгнали преди около час. Обадох се на Бети, но тя не ми вдигна. Реших, че може би са отишли някъде да хапнат, и затова използвах времето да се изкъпя и преоблека.

Когато паркирах пред апартамента им, колата на Бети беше на паркинга, което означаваше, че и Блеър вече си е у дома. Толкова ми беше липсвала през целия ден. Бях обезумял от желание да я видя.

Почуках три пъти и нетърпеливо зачаках някой да ми отвори. Това стори Бети.

Усмиваше се сухо и насила. Определено няхах никакво желание да си говоря с нея сега.

Поздравих и влязох.

— Тя вече спи. Беше дълъг ден – каза Бети. Все още държеше вратата отворена, сякаш очакваше да си тръгна или просто искаше да ме изгони.

— Добре ли е? – попитах и погледнах към затворената врата на стаята ѝ.

— Уморена е. Остави я да спи – отговори Бети.

Няхах никакво намерение да си тръгвам. Можеше да затвори вече проклетата врата.

— Няма да я събудя, но няма и да си тръгна. Така че можеш да затвориш вратата – казах и тръгнах към стаята ѝ.

Беше едва шест вечерта. Не беше нормално да си ляга толкова рано. Сигурен бях, че не ѝ е добре. Вероятно пак бе повръщала. Със сигурност днес се бе претоварила. Сърцето ми щеше да изскочи. Това не беше безопасно нито за нея, нито за бебето.

Тихо отворих вратата и влязох. Затворих безшумно и заключих. Блеър се бе свила на топка. Едва намерих малкото ѝ тяло в средата на огромното легло. Косата ѝ бе пръсната върху възглавницата. Един дълъг гол крак бе изритал завивката настрани.

Съблякох тениската си и я метнах на тоалетката, събух джинсите си и легнах при нея. Леко я преместих към себе си и тя с желание се настани в прегръдката ми. Въздъхна нежно, промърмори нещо несвързано. Това бяха най-сладките звуци, които бях чувал в живота си. Усмивнах се и зарових лице в косата ѝ. Затворих очи. Това беше единственото място, където исках да бъда. Плъзнах ръка надолу и я сложих върху корема ѝ. Мисълта, че под дланта ми расте живот, ме караше да падна на колене пред нея и да се разкайвам за всяко зло, което

някаго бях причинил.

Дланта ѝ бавно мина по цялата ми ръка и по гърдите. Усмихнах се и отворих очи.

Блеър лежеше с лице към мен. Очите ѝ бяха отворени. Прокара пръсти по гърдите и раменете, после по бицепсите ми. Вдигна поглед към мен и на устните ѝ се появи малка усмивка.

— Здравсти – прошепна.

— Здравсти – навън беше тъмно, но нямах представа колко е часът. – Липсваше ми днес.

Усмивката ѝ изчезна, откъсна поглед от мен и се загледа някъде встрани.

— И ти ми липсваше – каза, но без да ме погледне.

Сложих пръст под брадичката ѝ и вдигнах лицето ѝ към своето. Не ѝ позволих да отмести поглед от мен.

— Какво има?

— Нищо – каза с фалшива усмивка.

Лъжеше. Нещо се бе случило.

— Блеър, кажи ми истината. Нещо не е наред. Изглеждаш разтревожена и разстроена.

Тя се опита да се отскубне от мен, но аз я притиснах още по-силно.

— Кажи ми, моля те.

Когато ме чу да моля, напрежението в тялото ѝ спадна. Никога не биваше да забравям, че Блеър обича да бъде молена и че само това може да я накара да промени предварително взето решение.

— Видях те днес. Ти се забавляваше... – не довърши.

И откога да се забавляваш е проблем? *О, чакай, видяла е Мег.*

— Говориш за Мег, нали? Съжалявам, но не знаех, че Грант я е извикал, понеже Нан се отказа и е трябвало да намери някого да я замести. Ако знаех, щях да ти кажа предварително.

Тялото ѝ пак се напреди. *Мамка му!* Какво, по дяволите, бях направил? Мислех, че обяснението ми ще я успокои. Защо беше толкова разстроена заради Мег?

— Тя е била първата ти жена – прошепна толкова тихо, че едва я чух.

Някой ѝ беше казал. Кой друг знаеше? Само Грант. Защото аз не споделях сексуалната си

история с никого. Обвих лицето ѝ с длани.

— Но ти си последната.

Очите ѝ омекнаха. Ставах все по-добър в изкуството да говоря мило и сладко на една жена. Преди Блеър дори не се бях замислял, че жените искат да им се говорят такива неща, и не си бях правил труда. Или просто другите жени не го заслужаваха.

С Блеър беше лесно. Защото с нея бях откровен.

— Аз... – тя млъкна, размърда се в ръцете ми. – Аз... трябва да отида до тоалетната.

Бях повече от сигурен, че се канеше да каже нещо съвсем различно, но все пак я пуснах. Беше облякла жълта тениска и розови боксерки, които жените наричаха

„мъжки“, макар че не познавах нито един мъж, който би обул такова нещо. Бедрата ѝ изглеждаха по-заоблени. Представих си как я навеждам над леглото и я хващам за таза. Пенисът ми стана на кокал, но сега трябваше да се концентрирам и да разбера защо е толкова разстроена. Какво не ми казваше? Трябваше да ми каже, за да оправя нещата. Не исках да се тревожи за нещо, което или не е вярно, или не е разбрала правилно.

Телефонът ми звънна. Пресегнах се към нощното шкафче. Беше Нан. Не исках да говоря с нея точно сега. Натиснах червеното копче да игнорирам обаждането и изключих звука. Часовникът на телефона ми показваше едва девет и десет.

Блеър излезе от тоалетната и се усмихна някак глуповато и виновно.

— Май съм малко гладна.

— Тогава да вървим да те нахраним – казах и станах да си обуя джинсите.

— Трябва да отида до супермаркета. Мислех да мина на връщане от работа, но ми се спеше и реших първо да подремна.

— Ще те заведа на вечеря и сутринта ще отидем да напазаруваме. Сега няма отворени супермаркети.

— Няма и отворени ресторанти в града.

— Клубът е отворен до единадесет. Много добре знаеш.

Облякох тениската си и тръгнах към нея. Тя ме гледаше, сякаш не разбираше какво ѝ говоря.

— Какво? – попитах и я придърпах за кръста към себе си.

— Хората ще те видят с мен. В клуба. Хора, които не са ти приятели – каза бавно, сякаш ми даваше време да осъзная какво ми говори.

— Е, и?

Тя вдигна глава да ме погледне в очите.

— И аз работя там. Те знаят, че работя там.

Все още не разбирах какво се опитва да ми каже.

— Нищо не разбирам. Не ми е ясно. Какво ми казваш?

Блеър въздъхна ядосано.

— Не те ли е грижа, че хората ще те видят да вечеряш с мен? Та аз съм само един служител там.

Застинах. Какво, за бога?

— Блеър. Искам да попитам пак, за да съм сигурен, че не халюцинирам. Ти наистина ли ме попита дали се притеснявам, че някой ще ме види да вечерям с теб? Моля те, кажи ми, че не съм разбрал правилно.

Тя сви рамене.

Пуснах ръце и тръгнах към вратата. Тя определено се шегуваше. Кога изобщо съм й давал повод да си помисли, че се срамувам от нея? Погледнах я. Блеър беше кръстосала ръце пред гърдите си и ме наблюдаваше.

— Кога съм те накарал да се почувстваш така? Какво те е подтикнало да си помислиш, че не искам да ме виждат с теб? Защото, ако съм направил нещо такова, ще го поправя.

Тя пак сви рамене.

— Не знам. Ние никога не сме излизали на среща. Освен в кънтри бара, но това не беше точно среща. Твоите социални дейности обикновено не включват моето присъствие.

Гърдите ме заболяха. Права беше. Никога не я бях водил никъде освен до леглото и онова пътуване до Съмит. Какъв идиот!

— Права си, аз съм кретен. Не съм те водил на някое специално място. Не съм те водил никъде – прошепнах и поклатих глава. Никога преди не бях имал връзка. Чуках

момичетата и ги изпращах да си ходят. — И ти през цялото време си си мислила, че ме е срам от теб? — попитах, но честно казано, не исках да чуя отговора. Щеше много да боли.

— Не точно, че те е срам. Аз просто... нямам място в твоя свят. Знам го много добре. Не е нужно да демонстрираш връзката си с мен само защото съм бременна от теб. Ти просто ми оказваш някаква подкрепа...

— Блеър, престани. Не мога да слушам повече това. Ти си моят свят. И искам всички да го знаят. Не знам как се ходи на срещи и може би затова не съм се сетил да те изведа. Но ти обещавам – ще те заведа, където искаш, и няма да има човек в града, който да не е наясно, че съм готов да целувам земята, по която стъпваш – пресегнах се и я хванах за ръката. – Прости ми, че съм такъв идиот.

Тя примигна, за да преглътне сълзите си, и кимна. Колко ли пъти щях да се издъня, преди да успея да намеря правилния подход към нея и да започна да правя нещата като хората.

БЛЕЪР

Мобилният, който Ръш ми купи преди седмици, беше сложен на плота в кухнята. Вече няколко пъти го бе оставял на всевъзможни места, но сега към него имаше и бележка:

Мисли за бебето. Трябва ти, в случай че имаш нужда от помощ за него.

Това беше удар под кръста. Усмихнах се и пуснах телефона в джоба си. Нямаше да се откаже, докато не го взема.

Днес беше втората ми консултация при лекаря. Бях казала на Ръш по време на третата ни среща, която беше в понеделник. Ръш беше решил да ме води на срещи по всички възможни места, всяка вечер, без изключение. Цяла седмица. Снощи буквално го умолявах да си останем у дома и да гледаме телевизия. Вече доказа на мен, доказа и на всички. Нямаше човек в града, който да не ни е виждал заедно поне по десет пъти, и мисля, че на хората започна да им писва да ни гледат из ресторантите. Мисълта ме накара да се усмихна още по-широко.

Извадих телефона. Бях забравила да му напомня за консултацията. Сега имах телефон и можех да му се обадя. Името му беше първо в списъка с контактите ми. Не се изненадах. Той отговори чак след третото позвъняване.

— Здравсти. Налага се да ти се обадя малко по-късно – каза той, но звучеше раздразнен.

— Добре, но... – той сложи ръка върху слушалката и каза нещо на някого. Какво се случваше?

— Добре ли си?

— Да, добре съм, но...

— Ще се наложи да ти се обадя след малко – каза рязко и затвори, преди да довърша.

Стоях и гледах телефона.

Ръш не се обади през следващите десет минути. Реших, че е най-добре да започна да се

приготвям. Със сигурност щеше да се обади, преди да стане време да тръгвам.

Час по-късно все още не се беше обадил. Обмислях дали да звънна пак. Може би бе забравил, че съм се го търсила. Винаги можех да взема колата на Бети и да отида на преглед, но в понеделник изглеждаше толкова развълнуван. Не можех просто да го оставя, без да му напомня.

Набрах номера му. Този път звънна четири пъти.

— Какво? – гласът на Нан ме накара да подскоча. Дали е в апартамента на Нан?

— Аз... – не знаех какво да й кажа. Не можех да й кажа за консултацията. – Ръш там ли е? – попитах притеснено.

Нан се изкиска в слушалката.

— Невероятно! Той й казва, че ще й се обади, но тя не спира да звъни. Дай му малко пространство да диша! Ръш не се занимава с отчаяни жени, които искат някой да им седи до задника. На гости е при семейството си. Майка ми и баща ми са тук и ще обядваме заедно. Когато е готов да говори с теб, сам ще те потърси.

И ми затвори.

Потънах в леглото. Семеен обяд с майка му, сестра му и баща ми. Ето защо ми беше затворил. Не е искал да знам, че е с тях. И семейният обяд беше на първо място. Не аз и бебето му. Точно така очаквах, че ще стане, но той се държа така мило и сладко през последните седмици, бранеше ме, грижеше се за мен. И аз... наистина ли бях от онези жени, които искат вечно някой да им седи до задника? Не, по принцип не бях такава, но се бях превърнала точно в това. Нали?

Станах и оставих телефона на леглото. Не го исках повече. Гласът на Нан, омразата, с която ми обясняваше как ще обядва с баща си, не ми даваше мира. Взех си чантата и тръгнах към офиса да взема назаем колата на Бети.

Докато стигна до офисите, вече бях мокра от пот. Дотук с приличния външен вид за консултацията. Но това нямаше никакво значение. Външният вид беше последният

ми проблем. Заизкачвах се по стълбите и видях Дарла, която тъкмо излизаше.

— Днес не си на работа – каза, когато ме видя.

— Знам, искам да взема колата на Бети. Имам час при лекар в Дестин, но... едва тази сутрин се сетих.

Мразех да лъжа, но няхах сили да й кажа истината.

Дарла ме огледа, бръкна в джоба си, извади ключовете си и каза:

— Вземи моята. Няма да ми трябва цял ден. Ще съм тук до вечерта.

Исках да я прегърна, но не го направих. Не бях сигурна, че би приела като нещо нормално подобен израз на благодарност, задето ми е услужила с колата си само за да ида на един преглед.

— Благодаря от сърце. Ще сипя бензин – уверих я.

Тя кимна и тръгна. Побягнах по стълбите, влязох в кадилака ѝ и поех към Дестин.

Трафикът беше натоварен и пристигнах едва десетина минути по-рано. Повикаха ме по име, влязох в кабинета и медицинската сестра, ухилена до ушите,

измъкна някакъв апарат с монитор.

— Едва в десетата седмица си, така че, за да чуем сърцето на бебето, ще се наложи да използваме ултразвук. Трябва да можем да видим и бебето. Ето тук – поясни и посочи монитора.

Щях да видя бебето си, да чуя сърцето му. Това наистина се случваше. Бях си представяла този ден, бях чакала, но никога не ми бе минавало през ума, че ще бъда сама. Все си мислех, че някой ще бъде с мен. Ами ако не намерят пулса? Ако имаше някакъв проблем? Дали можех да преживея такова нещо сама? Не, не исках да съм сама.

Лекарят влезе и се усмихна окуражително и успокояващо.

— Изглеждаш толкова изплашена. Няма нужда да се притесняваш. Всички показания са добри. Това е един щастлив ден за теб. Сега легни.

Изпълних указанията и сестрата вдигна краката ми върху високите поставки на гинекологичния стол.

— Бременността е едва в началото, затова ще можем да видим и да чуем бебето само с помощта на вагинален ултразвук. Няма да боли. Само леко притискане от вагиналната сонда – обясни сестрата.

Не ги гледах. При мисълта, че ще вкарват някаква пръчка в мен, ми ставаше още по-зле. Опитах се да се фокусирам върху монитора.

— Добре, започваме. Не мърдай.

Гледах черно-белия монитор и търпеливо чаках да видя нещо, което да прилича на бебе. Изведнъж кабинетът се изпълни с пулсиращ звук. Сърцето ми спря.

— Това... това ли е... – не знаех дори как да довърша изречението.

— Това е бебето ти. И пулсът е силен и здрав – отговори лекарят.

Погледнах към монитора, където сестрата ми сочеше нещо, което приличаше на малко грахово зърно.

— Ето го бебето. Идеален размер за плод на десет седмици.

Не можех да преглътна – на гърлото ми беше застанала огромна буца. Сълзите се търкулнаха по лицето ми, но не ме беше грижа. Седях като хипнотизирана и гледах малкото чудо на екрана, и слушах как пулсът му изпълва цялата стая.

— И ти, и бебето сте в идеална форма – каза лекарят и извади пръчката. Сестрата ми подаде ръка да седна. – Възможно е леко да прокървиш след прегледа, но това е нормално. Не се притеснявай. Ще премине много бързо.

После отиде до мивката да си измие ръцете и продължи да дава инструкции:

— Продължавай да вземаш от пренаталните витамини и ела пак след четири седмици.

Кимнах. Все още бях в транс.

— Ето, това е за теб – сестрата ми подаваше снимки от ултразвука.

— За мен ли са? – попитах и погледнах снимките на бебето си.

— Разбира се, че са за теб – отвърна весело тя.

— Благодаря.

Разгледах ги и на всяка от тях видях малкото грахово зърно, което пулсираше в мен.

Сестрата ме потупа по коляното.

— Можеш да се облечеш вече. Всичко е наред.

Избърсах сълзата, която бе избягала от окото ми и се стичаше по лицето ми.

РЪШ

— Къде е тя, Бети? – извиках и излязох от стаята на Блеър. Стисках телефона, който бях оставил. Разбира се, тя бе отказала да го вземе.

— Фактът, че дори не знаеш къде е, ме кара да те мразя още повече – изрева насреща ми тя и блъсна вратата на кухнята.

Какво, за бога, й ставаше и на нея. Какъв кошмарен ден. Казах на майка ми, че трябва да си намери друга къща, и после казах на всички, че имам намерение да се ожения за Блеър, и после подивях и ги изгоних до един от къщата. Е, не всички откачиха. Бащата на Блеър беше доволен от развоя на събитията. Майка ми и Нан буквално бълваха огън и жупел. Прекарахме няколко часа в луди крясъци и отправих такива закани, които съвсем сериозно имах намерение да изпълня. В понеделник Нан заминаваше обратно в колежа. Щеше да остане там до зимната ваканция, която обикновено прекарваше с приятели във Вейл. Така правеше всяка година. Аз също ходех там всяка зима, но тази щях да остана.

— През последните четири часа трябваше да се разправам със семейството си, да изритам Джорджиана от къщата, а повярвай ми, не ми беше никак лесно да им кажа, че имам намерение да поискам ръката на Блеър. Битката не беше никак лесна. Така че – прости ми, ако имам нужда някой да ми напомни къде е Блеър!

Бети блъсна шишето с вода на плота и ме изгледа с невиждано отвращение. Защо ли бях решил, че новината за предложението за брак ще я зарадва или поне ще я накара да погледне на мен малко по-снизходително. Нищо такова не се случи.

— Надявам се да не си купил пръстен.

Писна ми от нейните игрички.

— Кажи ми къде е – изревах.

Бети сложи ръце на плота, облегна се напред и ме погледна с такова презрение, каквото не бях подозирал, че може да се побере в човешката душа.

— Да. Изгориш. В. Ада.

Мамка му! Какво бях направил сега пък?

Вратата се отвори и Блеър влезе с усмивка, която веднага се стопи, когато очите ѝ срещнаха моите. Беше бясна. Не, нещата не отиваха на добре.

Тръгнах към нея, но тя започна да отстъпва назад.

— Да не си посмял – каза и вдигна ръце пред себе си да ме предупреди да не я докосвам и дори да не се доближавам до нея.

Държеше нещо като снимки. Какви бяха тези снимки? Да не би някой да ѝ е дал мои снимки с някое момиче, с което съм бил преди? Нещо, което отдавна е заминало и забравено? Това ли беше?

— Това да не би да е... каквото си мисля? – попита Бети и ме избута от пътя си. – Боже! Чу ли сърцето? – Блеър кимна и ѝ подаде снимките.

А когато чух въпроса на Бети, сякаш някой разтвори гърдите ми и изтръгна всичките ми вътрешности. Започвах да разбирам. Днес беше четвъртък. Консултацията на Блеър. Беше се обадила да ми напомни, а аз ѝ бях затворил телефона.

— Мамка му. Блеър съжалявам. Трябваше да се разправам със...

— Семейството ти. Знам. Нан ми каза, когато се обадох втория път. Не искам да ти слушам извиненията. Искам да си тръгнеш – гласът ѝ беше равен. Никаква емоция.

Тя насочи цялото си внимание към Бети и започна да ѝ показва снимките.

— Ето, точно тук. Можеш ли да повярваш? Това малко нещо е в мен?

Бети отмести презрителния си поглед от мен и погледна снимката. Устните ѝ се разтегнаха в усмивка.

— Изумително!

— Мога ли да погледна? – попитах със страх, че ще ми откаже или ще пренебрегне молбата ми.

Тя взе снимките от Бети, подаде ми едната.

— Това малко нещо, което изглежда като грахово зърно, е... нашето бебе.

„Нашето бебе“ прозвуча като казано насила. И не можех да я виня.

— Сърцето му добре ли е? Искам да кажа дали бие нормално? – попитах, докато гледах снимката.

— Да, казаха, че всичко е добре. Ако искаш, можеш да запазиш тази снимка. Аз имам още три. Но сега искам да си вървиш.

Никъде нямаше да ходя. И Бети, колкото и да се правеше на страж, пак нямаше да ми попречи. Щях да кажа всичко пред нея, ако се налагаше, но нямаше да изляза от апартамента.

— Майка ми и баща ти дойдоха най-неочаквано и разбира се, неканени рано тази сутрин. Нан заминава за колежа в понеделник, майка ми мислеше, че и аз ще заминавам скоро, и се беше понесла с целия си багаж да се нанася обратно в къщата. Казах ѝ, че няма да заминавам никъде и че трябва да си потърси някъде другаде апартамент. Казах им също, че оставам тук, докато ти решиш къде искаш да живеем. И че имам намерение да се ожения за теб – лицето ѝ пребледня. Въобще не бях очаквал, че ще реагира така. – Никой не прие новините особено добре. Имаше разгорещени дебати и крясъци. Часове наред писъци и заплахи. Когато ми се обади, точно им бях казал, че искам да се ожения за теб, и буквално целият ад се бе стоварил върху главата ми. Щях да ти се обадя, след като набутам майка ми и Ейб обратно в колата, защото не исках да се засичат с теб и да те разстройват. Исках да се махнат от града. Но майка ми не пада без борба. Нан си опакова нещата за колежа още тази вечер. Не мисля, че някога ще ми проговори отново. – Поех дъх. – Не мога да ти кажа колко съжалявам, че

пропуснах консултацията. И знам, че вечно се налага да се извинявам за нещо. Искан ми се да можех да спра да прецаквам всичко.

— Нали щеше да обядваш със семейството си? – попита тя.

— Със семейството ми? Какво? Не.

Тялото ѝ леко се отпусна.

— О! – въздъхна тя.

— Защо си решила, че ще обядвам с тях? Никога не бих ти затворил телефона, за да седя и да прекарвам някакво време с тях.

— Нан – отговори тя с тъжна усмивка.

— Нан? Кога, по дяволите, си говорила с Нан?

Бях със сестра си цяла сутрин!

— Когато се обадох за втори път. Тя вдигна и ми каза, че нямаш време за мен, понеже ще се храниш със семейството си.

Лъжливата ми сестра! Добре че заминаваше, иначе щях да отида да ѝ извия врата, ако я докопах някъде.

— Отишла си на тази консултация с мисълта, че съм ви пренебрегнал заради някаква среща със семейството? Мамка му!

Избутах Бети и притиснах Блеър в прегръдката си.

— Ти си моето семейство. Ти и това бебе. Разбираш ли ме? Днес поспуснах нещо, за което никога няма да си простя. Искан да съм там и да чуя сърцето му. Искан да държа ръката ти, когато го видиш за пръв път.

Блеър отметна глава назад и ми се усмихна.

— Може и да е момиче. Знаеш това, нали?

— Да, знам.

— Тогава престани да говориш за бебето сякаш е момче.

Не се бях усетил. Усмихнах се и попитах:

— Може ли да идем в стаята ти и да ми разкажеш всичко за консултацията?

Тя кимна и погледна Бети.

— Ти ще продължаваш ли да се цупиш? Или ще му простиш?

— Не съм сигурна – каза безизразно тя.

БЛЕЪР

Учениците се върнаха на училище, студентите заминаха за колежа и университетите, всички почиващи си заминаха там, където работеха и живееха през зимата. В клуба идваха все по-малко хора.

Но най-голямата ми тревога бе, че Ръш повече не спомена нищо за предложението за брак. Нищо от деня, когато отвори дума за това в апартамента ми и каза, че е съобщил на майка си и баща ми. Понякога се чудех дали е променил решението си.

Ако Бети не ме питаше поне един път в седмицата дали е отворил дума за брак, щях да започна да си мисля, че всичко е било плод на въображението ми. И всеки път, когато ѝ казвах, че не е споменал, тя се ядосваше все повече и повече, а сърцето ме болеше все по-силно и по-силно. Бях сигурна, че е премислил и че е преценил, че това би било грешка. Преди да спомене за брак, не си бях позволявала дори да мечтая, че Ръш би се оженил за мен. Представях си, че ще отгледаме бебето някак... той от тях, а аз от нас. И всеки път, когато мислите ми тръгнаха към бъдещето, аз умишлено блокирах идеята за брак. Не исках да се

надявам на нещо, което никога нямаше да се случи.

Часовете ми намаляваха, защото имахме по-малко гости, и започвах да се питам дали не е време да потърся втора работа.

Когато влязох в спалната си, на леглото бяха пръснати листенца от рози, а в средата бе сложен плик с моето име – написано старателно и красиво. Взех плика и го отворих. Листът беше от най-скъпата хартия за писма с щампа Финли най-горе.

Чакай ме на брега.

С любов

Ръш

Неговият необичайно подреден и спретнат почерк ме накара да се усмихна. Отидох до гардероба и извадих бяла лятна рокля с две черни ивици по ръба. Ако случайно бе намислил някоя романтична вечеря, не исках да отида с работната униформа.

Сресях косата си, оправих грима и тръгнах към плажа. Ръш беше облечен с чифт спортни три четвърти панталони и риза. Поздравих се за решението си да се преоблека. Беше с гръб към мен. Ръцете му бяха заровени в джобовете. Стоеше прав, загледан в океана. Искях да спра да го погледам, да му се порадвам отстрани, но няхах търпение да го видя. Когато станах тази сутрин, вече беше тръгнал.

Слязох от пътеката и поех по пясъка. Макар че тълпите бяха оредели, беше все така горещо и слънчево. Когато наближих, видях нещо, написано в пясъка. Дори пръчката лежеше недалеч от написаното.

Спрях и прочетох на глас:

— Блеър Уин, ще се омъжиш ли за мен?

Докато се опитвах да проумея дали това е сън, или наистина се случва, той прекрачи буквите и коленичи пред мен. В ръката му имаше малка кутийка. Той бавно я отвори и диамантеният пръстен улови всички слънчеви лъчи, и грейна пред очите ми. Беше като жив. И това наистина се случваше. Искях ли това да се случи? Да. Дали му имах доверие? ... Да. Дали той беше готов? Не бях сигурна. Не исках да го прави заради бебето и заради обстоятелствата, не исках да се чувства притиснат. Беше толкова лесно да се наведе и да взема пръстена, но дали наистина той искаше точно това?

— Не се налага да го правиш – насилих се да кажа. Искях да съм откровена. Не беше говорил с майка си и сестра си от седмици. Колкото и да ги мразех... Не, не ги мразех, просто не ги харесвах и не исках да заставам между него и семейството му.

Ръш поклати глава.

— Не, не се налага да правя каквото и да е. Но искам да прекарам остатъка от живота си с теб. С никого другото, само с теб.

Това бяха правилните думи, но все още имах чувството, че нещо не е наред. Той беше млад, богат, разкошен мъж. Аз няхах какво да му предложа. Само щях да го вържа на едно място. Щях да променя света му.

— Не мога да направя това с теб. Не мога да бъда пречка за бъдещето ти. Ти заслужаваш да имаш свободата да правиш и да бъдеш каквото пожелаеш. Обещах ти, че ще бъдеш част от живота на бебето ни. Това няма да се промени, ако и когато си готов да ме напуснеш. Винаги ще ти позволявам да участваш в живота на детето ни.

— Не казвай нито дума повече, защото кълна се, ще те метна в океана – гледаше ме почти

сурово, категорично. – Никой мъж не е обичал жена така, както аз обичам теб. Не знам какво още искаш да направя, за да ти го докажа. Никога нищо няма да бъде по-важно от теб. Не знам и какво още трябва да направя, за да ти го докажа. Не искам да си сама повече. Не е нужно. Няма да те нараня. Имам нужда от теб.

Може би не беше редно, може би беше грешка, но думите му докоснаха едно кътче в сърцето ми, до което никой не бе успял да достигне до този момент. Взех кутията и извадих пръстена.

— Красив е – казах му.

Наистина беше красив. Не беше прекалено натруфен, не беше прекалено голям. Беше семпъл и напълно свършен.

— Нищо друго не е достойно за пръста ти – отговори, взе пръстена от ръката ми и пак коленичи пред мен. Очите му не се откъсваха от моите.

— Моля те, Блеър, омъжи се за мен.

Исках. Исках него.

— Да – казах и той сложи пръстена на ръката ми.

— Слава богу – прошепна той, стана и ме целуна гладно.

Беше истинско, беше истина и може би нямаше да е за дълго, но засега той беше мой. Ако искаше да си отиде, щях да намеря начин да го пусна. Но аз го обичах. И това никога нямаше да се промени.

— Ела да живееш с мен – помоли той.

— Не мога. Трябва да плащам моята част от наема – напомних му.

— Платих наема ти на пълната му стойност за цяла година. Всеки път, когато даваш пари на Уудс, той ги слага в спестовна сметка на твое име. Същото важи и за Бети. Моля те, премести се да живееш при мен.

Исках да съм му ядосана за тази постъпка зад гърба ми, но точно сега не можех.

Целунах го по устните и кимнах.

— И моля те, престани да работиш.

— Не – казах твърдо. Това нямаше да стане.

— Сега си моя годеница. Ще бъдеш моя съпруга. Защо искаш да работиш в кънтри клуб? Не искаш ли да правиш нещо друго? Колеж може би? Искаш ли да учиш нещо? Не се опитвам да те лиша от избор, а се опитвам да ти предложа много повече избори.

Щях да бъда негова съпруга. Погледнах го и бавно започнах да осъзнавам какво означава това. Не биваше да се отказвам от колеж така, както се отказах от гимназията. Можех да уча и да имам хубава работа, нещо, което обичам да правя.

— Да, това би било много хубаво. Просто... нека се опитам да го осъзная. Прекалено много неща се случват. Прекалено бързо – казах и го прегърнах.

РЪШ

Блеър беше решила да работи още цели две седмици. Дори даде писмено предизвестие на Уудс. Нямаше да споря с нея. Беше се съгласила на всичко, което исках. Не биваше да я притискам повече.

Седях пред лаптопа си с чаша кафе и чаках смяната ѝ да свърши.

Уудс спря за малко да ме види, но като цяло беше тиха вечер. Почти всички се бяха изнесли от града. Джейс все още се въртеше тук заради Бети, но не бях сигурен, че ще се задържи още дълго. Видях погледа му онзи ден, докато играехме голф – беше нетърпелив,

започваше да се отегчава. Не беше свикнал да остава тук по-дълго от края на лятото.

— Мястото заето ли е?

Вдигнах поглед и видях Мег, която вече се канеше да седне на стола срещу мен.

Блеър наливаше вода на някого, но ме гледаше.

— Да, заето е – казах, без да поглеждам повече към Мег.

— Знам, че си сгоден за русата. Всички знаят. Не съм тук да те свалям, не се притеснявай.

Блеър ми се усмихна и влезе в кухнята. Мамка му! Какво, по дяволите, означаваше тази усмивка?

— Диамантът на пръста ѝ е огромен. Тя няма от какво да се притеснява и го знае. Успокой се, човече. Започваш да се плашиш и да се палиш от нищо.

Принудих се да я погледна.

— Тя знае, че си първата ми жена, и това я притеснява.

— Мога да те уверя, че спомените ми от онова време и реалността, в която живее тя, са тотално различни. На мен ми се падна разгонен девствен хлапак. Тя получи апетитен професионалист.

Огледах се да видя дали Блеър е все още там – не исках да чуе това.

— Просто седни на друга маса. В момента е доста емоционална. Не искам да се разстройва.

Никой не знаеше, че е бременна. Тя сама щеше да реши кога да каже на хората.

— Не е от стъкло, няма да се счупи. Тя знае ли, че се държиш с нея като с някаква порцеланова кукла?

— Да, знам. И работим по въпроса – каза Блеър, която се бе приближила иззад гърба ѝ, и ми наля още кафе. – Не мисля, че се познаваме официално. Казвам се Блеър Уин.

Мег беше силно изненадана. Погледна ме въпросително и каза:

— Мег Картър.

— Радвам се да се запознаем, Мег. Мога ли да ти донеса нещо за пиене?

Не очаквах това. Не че не ми харесваше, напротив. Начинът, по който Блеър реагира, ми подсказваше, че започва да се чувства по-сигурна в мен.

— Ако помоля за една диетична кола, дали Ръш ще ме напердаши, че те разкарвам? – попита Мег.

— Не, той ще бъде добро момче. Обещавам – после ме погледна и попита: – Гладен ли си?

— Не, спокойно – уверих я.

Тя кимна и се запъти към кухнята.

— Мисля, че дори аз започвам да се влюбвам в нея. Момичето е разкошно. Но защо ли се учудвам. Ако е било писано някоя жена да успее да те върже, всичко по нея трябва да е свършено.

Усмихнах се и отпих от кафето си. После погледнах към вратата на кухнята. Нямах търпение да закарам този секси задник обратно у дома.

Блеър се бе навела към седалката ми и целуваше врата и ухото ми. Беше много трудно да се концентрирам върху пътя към дома.

— На крачка съм да отбия и да чукам разгонената си годеница, ако не спре да ме тероризира по този начин – предупредих я, преди да захая долната ѝ устна.

— Това звучи като обещание, не като заплаха – пошегува се тя и плъзна ръка между краката ми.

— Мамка му, бебо, ще ме побъркаш така! – притиснах ерекцията си към дланта ѝ.

— Ако го засмуча, дали ще можеш да се концентрираш по-добре? – попита и започна да разкопчава джинсите ми.

— Най-вероятно ще се ударя в някоя палма, но в момента не ми пука – отговорих, когато ръката ѝ се плъзна под боксерките ми.

Телефонът ми звънеше за трети път. Бях го сложил на вибрация, за да не ни притеснява. Завих към алеята пред къщата и спрях колата. Предположих, че е майка ми – беше звъняла, докато чаках Блеър да свърши работа, но не ѝ бях вдигнал. Не бях в настроение да говоря с нея. Вибрирането спря, но секунда след това започна наново. По дяволите. Трябваше или да изключа телефона, или да се разправам с нея.

Блеър държеше пениса ми в ръце, така че най-добре беше да приключа набързо, за да ме остави на мира.

Погледнах екрана – беше телефон от друг град. Мисля, че кодът ми беше познат, но не можех да се сетя кой е.

— Кой е? – попита Блеър.

— Не съм сигурен, но е доста настоятелен.

— Вдигни, нищо няма да се случи за няколко минути.

Натиснах зеленото копче. Щях да ги разкарам набързо и да се заровя в моето момиче, но преди да отворя уста, чух гласа на майка ми и целият свят пропадна под нозете ми.

БЛЕЪР

Лицето на Ръш преbledня. Хванах го за ръката, но той не реагира. Седеше и слушаше какво му казва човекът от другата страна на линията, но той самият не говореше. Колкото повече слушаше, толкова по-бял ставаше. Сърцето ми щеше да изскочи. Нещо ужасно се бе случило. Чаках да ми каже нещо... каквото ѝ да е... да проговори... Но той мълчеше.

— Тръгвам – каза с равен глас и пусна телефона в скута си, след което стисна волана.

— Какво става, Ръш? – попитах. Страхът ми премина в паника.

— Влизай в къщата, Блеър. Трябва да тръгна. Нан е претърпяла злополука. Някаква проклета лодка – стисна очи и изпсува. – Искam да излезеш от колата и да се прибереш в къщата. Ще ти се обадя при първа възможност, но сега трябва да тръгна.

— Пострадала ли е? Мога ли да дойда с теб?

— НЕ! – извика той, без да ме погледне. – Не можеш да дойдеш с мен. Защо изобщо питаш? Сестра ми е в интензивното и е в безсъзнание. Не реагира на нищо. Трябва да отида, а ти трябва да излезеш от колата.

Болеше го, беше изплашен, това разбихах. Но исках да съм с него, исках да му помогна. Не исках да страда сам.

— Ръш, моля те, нека дойда с теб.

— ИЗЛЕЗ ОТ КОЛАТА – изкрещя толкова силно, че тъпанчетата на ушите ми започнаха да вибрират. Бързо грабнах чантата си и хванах дръжката на вратата.

Той натискаше газта на място, кокалчетата му бяха побелели от силата, с която огъваше волана. Искah да кажа нещо, но се страхувах как ще реагира и какво би направил. Не искаше да ме слуша, не искаше да ме вижда.

А аз не исках да плача пред него. Само това му трябваше. Излязох от колата по възможно най-бързия начин. Преди да направя и крачка, той вече беше обърнал колата, а аз можех само да стоя и да гледам как се отдалечава. Не можех и да му помогна. Той не ме искаше до себе си. Сълзите свободно се стичаха по лицето ми. Болеше го, а сърцето ми се късаше от мъка за

него. Вярвах, че когато стигне там и я види, ще ми се обади. Трябваше да вярвам в това. Искях да му се обадя, да го накарам да говори с мен, но ушите ми още кънтяха и сърцето ми все още се свиваше от болката, която ми причиниха думите му.

След много време се обърнах и погледнах къщата. Беше огромна, тъмна и неприветлива без него. Не исках да оставам тук сама, но няхах и кола да стигна до Бети. Не трябваше да се местя от апартамента. Беше прекалено рано. Всичко се бе развило много бързо, а сега идваше време да се разбере дали не е било грешка. А аз не бях готова за такъв тест. Все още не.

Няхах сили да се обадя на Бети и да я помоля да ме закара на работа, защото трябваше да ѝ обясня какво е станало, както и че Ръш е заминал, без да помисли за мен. Аз разбирах страха му и начина, по който се чувстваше, но Бети нямаше да разбере. Не ми се вярваше, че ще го намери за нормално. Ръш бе успял да се издигне леко в очите ѝ, след като ми сложи пръстена, и исках така да си остане.

Отворих чантата да си извадя ключовете и едва сега осъзнах, че не съм ги взела. Ръш ме бе закарал на работа и той ме бе прибрал. Не ми бе минало през ума, че може да ми потриват. Погледнах тъмната къща и почти се зарадвах, че няма да се налага да спя тук сама.

Клубът беше само на около пет километра. Можех да отида пеша. И оттам до Бети беше съвсем близо. Вечерният бриз бе прохладен и не беше чак толкова топло за разходка. Метнах чанта на рамо и тръгнах към шосето.

След час и петнадесет минути вече бях пред апартамента на Бети. Колата я нямаше. Може би щеше да остане при Джейс тази вечер. Да, трябваше да се сетя, че може да я няма. Спрях и погледнах вратата на апартамента. Няхах сили да се връщам обратно. Инакът ми да не се обадя и да помоля да ме закара бе това, което ме доведе дотук. Наведох се и вдигнах изтривалката. За своя огромна изненада и облекчение видях резервния ключ. Бети явно го бе оставила, след като се изнесох. Беше се съгласила да не го оставя повече там само защото аз я помолих. И ето, тази вечер ключът се оказа моето спасение. Със сигурност Бети нямаше да се върне до утре и така нямаше и да се наложи да ѝ разказвам за случилото се, не и тази вечер.

Отключих и тръгнах към спалнята си да си взема душ. Ръш бе настоял леглото, което купи, да остане тук. Не искаше да го вземаме с нас в къщата. Бях благодарна, че имам легло и покрив.

Успях да стигна до работа, без Бети да разбере, че съм спала в апартамента ѝ, което беше огромно облекчение, защото нямаше да се налага да отговарям на милиони въпроси или да слушам мнението ѝ за всичко.

Облякох чиста униформа в съблекалнята и тръгнах към кухнята. Точно преди да стигна до вратата, Уудс излезе от офиса си и ме огледа.

— Търсих те — каза и ми кимна да влезем в кабинета му. — Трябва да поговорим. Със сигурност вече знаеше за Нан. Вероятно всеки един от техния кръг знаеше новината. Дали щеше да ме пита за нея? Надявах се да не е така, защото не исках да признавам, че нямам никаква информация. Човекът можеше да си помисли, че не ме е грижа. Дали и Ръш си мислеше, че не ме е грижа? Дали аз трябваше да се обадя, или пък беше редно да изчакам той да ми се обади? Все пак той беше в беда, него го болеше. Реакцията му снощи ме изплаши, но ако исках да му помогна, трябваше да преглътна това и да направя каквото трябва — да се обадя.

— Спала ли си изобщо? — попита Уудс.

Кимнах. Не бяха спала много добре, но няколкото часа сън ми помогнаха да се възстановя. Предполагам, че дългото ходене пеша ме бе изтощило и когато легнах, заспах веднага.

Уудс задържа вратата отворена, за да мога да вляза в кабинета му. Застанах до стола пред бюрото му. Той, както обикновено, се облегна на ръба на бюрото и скръсти ръце пред гърдите си.

Не спираше да ме изучава и никак не изглеждаше щастлив. Започнах да се притеснявам, че ме е извикал да ми съобщи нещо друго. В началото мислех, че иска

да говорим за Нан, но вече започвах да се съмнявам. Да не би да бях направила нещо лошо?

— Грант ми се обади тази сутрин. В болницата е и се тревожи за теб. Каза, че Ръш се появил по някое време през нощта и бил полудял. За пръв път в живота си двамата не си говорят и сега тя е в това състояние... Според Грант Ръш не го приема никак добре. Грант се притесняваше къде и как те е оставил и дали си добре.

Сърцето ми се сви от ужас. Ръш страдеше толкова много, а аз не можех да направя нищо. Не се и обаждаше, а това само ме караше да вярвам, че не иска да говори с мен. Аз бях виновна за кавгата му с Нан и за това, че се бяха разделили с толкова омраза. Заради мен не си говореха от седмици. Аз бях причината за неговата болка.

Сълзи напълниха очите ми. Колкото и да не ми се искаше да го призная, аз бях причината да го приема толкова тежко. Ако не бях предизвикала кавгата им, сега поне нямаше да се задушава от чувството за вина спрямо нея.

Ето защо с Ръш никога нищо нямаше да се получи. Никога нищо нямаше да проработи. Преструвахме се, че приказката е истина, докато дойде моментът, в който се оказах извън неговия свят и замъкът се срути. Сега той се нуждаеше от семейството си. Аз не бях семейство. Те дори не ме искаха. Как да намеря място сред хора, които ме отхвърлят?

— Аз... аз не знам какво да правя – казах задавено. Не исках Уудс да ме види да плача, не исках никой да ме види да плача.

— Той те обича – каза нежно Уудс.

Не бях сигурна, че изобщо си вярва. Може би Ръш само си бе мислил, че ме обича. Но дори и да не беше така, как бе възможно все още да ме обича? Та аз го насъсках срещу сестра му, а сега можеше да я загуби завинаги.

— Дали? – попитах по-скоро себе си.

— Да. Никога не съм го виждал да се държи с друг човек така, както се държи с теб. Сега... или през следващите дни, или... колкото продължи, може и да не чувстваш, че е така, но той наистина те обича. Не ти го казвам заради него, не го оправдавам – той е задник и не му дължа нищо. Но това е истината и мисля, че в момента трябва да я чуеш и да я проумееш.

Поклатих глава. Не исках да чувам това. Трябваше да мисля ясно и да реша какво е най-добре за мен и за бебето ми. Това трябваше да правя. Можех ли да отгледам дете в семейство, което не го иска? Ако аз не бях приета, кой щеше да приеме детето ми?

— Нямам право да ти казвам в какво да вярваш и в какво не. Знам, че Ръш има цял гараж с коли, но ако не искаш да караш някоя от неговите, аз мога да те закарам на лекар или на пазар. Просто, ако имаш нужда от нещо, ми кажи и се обаждай по всяко време.

Следващата ми консултация беше след пет дни. Как щях да вляза в къщата? И той никога не ми беше показвал къде са ключовете от колите му. Никога не ми беше казвал, че ми е позволено да ги карам.

— Не мога да вляза в къщата. Той мислеше, че имам ключ, когато замина, но нямам – казах.

— И къде спа снощи? – изглеждаше ядосан. Не исках да го ядосвам. Просто казах, че имам лек проблем. Всичките ми дрехи бяха там.

— В апартамента на Бети.

— Как стигна дотам?

— Вървах.

— Мамка му! Блеър, това са пет километра. Беше тъмно, когато Ръш тръгна. Имаш телефон, използвай го, по дяволите – крещеше от гняв.

— Исках да вървя. Имах нужда да повървя. Не ми крещи – развиках се и аз и го изгледах гневно.

Раменете му се отпуснаха от напрежението и въздъхна.

— Извинявай. Не биваше да ти говоря така. Просто се вбесявам от тоя твой инат да си независима. Сега ме чуй много добре. Ако имаш нужда да отидеш някъде – обади ми се. Искам да вярвам, че сме приятели. А аз помагам на приятелите си.

Имах нужда от приятели.

— И аз искам да мисля, че сме приятели – отговорих.

— Добре. Сега обаче, като твой шеф, ти казвам, че днес няма да работиш. Ще бъдеш в къщата на Ръш до час. Аз ще те закарам.

Преди да попитам как, той вече бе долепил телефона до ухото си.

— В кабината ми е. Няма ключ за къщата... Не, не се шегувам... И е вървяла пеша до Бети снощи. Аз ще я закарам до къщата. Накарай чистачката на Ръш да отиде да отключи... Няма проблем. Радвам се да помогна. Обаждай се да ме информираш. Мисля за вас.

Затвори и ме погледна.

— Грант ще се обади на чистачката да отключи. Отиди да си вземеш нещо за ядене от кухнята и после тръгваме. Той каза, че ще са й нужни около двадесет минути.

Не бях гладна, но се съгласих. Тръгнах към вратата, отворих я и спрях.

— Благодаря – казах.

Уудс ми намигна.

— Удоволствието е само мое.

РЪШ

Не успях дори да мигна. Седях на кожения стол до болничното легло и гледах сестра си. Не бе отворила очи. Мониторите работеха, писукаха, казваха ми, че е жива. Застиналото й тяло, бинтованата глава, иглите в ръцете й... сякаш си бе отишла. Последните думи, които й казах, бяха груби и тежки. Сега ми се струваха жестоки. Просто исках да й помогна да порасне. Сега имаше вероятност това никога да не се случи.

Когато пристигнах, бях бесен, обезумял, но когато я погледнах, всичко това се изпари. Натрошена и безпомощна. Така изглеждаше и това ме убиваше. Не можех да се храня, не можех да спя. Исках само да отвори очи. Исках да й кажа, че я обичам и че съжалявам. Бях й обещал, че винаги ще ме има. Независимо какво се случи. И после й го отнех. Защото тя отказваше да приеме Блеър.

Стомахът ми се сви на топка, когато се сетих как оставих Блеър. Очите й бяха изплашени, разширени от шок, но самият аз бях изплашен. Не можех да й се обадя.

Все още не. Не и когато Нан беше... такава. Вече бях сложил Блеър на челно място в приоритетите си и ето до какво се стигна. Този път Нан трябваше да е първа. Ако само знаеше, че съм тук, щеше да отвори очи. Знаех, че щеше да отвори очи.

Вратата се откряна и Грант влезе. Очите му веднага се заковаха върху Нан. Болката в тях не ме изненада. Макар че се държеше сякаш не му пука за нея, знаех, че го е грижа и я обича. Тя беше малкото разглезено дете, което не можеше да допусне някой да не го обича. Така израснахме. И такива връзки не можеха да бъдат разрушени.

— Говорих с Уудс. Каза, че Блеър е добре. Нямала е ключ за къщата, но е останала да спи при Бети. Обадох се на Хенриета и тя сега отива да ѝ отключи.

Говореше тихо – очевидно се страхуваше да споменава името на Блеър пред Нан, сякаш това щеше да я обезпокои.

А аз я бях оставил съвсем сама пред къщата, в тъмното. Добре, че е имала телефон да се обади. Не можех да понеса мисълта, че е била изоставена... от мен... съвсем сама.

— Разстроена ли е?

Всъщност исках да попитам дали ми се сърди, дали ме мрази, но как да не ми се сърди? Първо я изгоних от колата, КРЕЩЯХ ѝ, за да я накарам да се махне, и после я зарязах там. Когато майка ми ми каза за Нан, тотално изключих и забравих за всичко друго.

— Той каза, че ще се грижи за нея...

Знаех защо не довърши изречението. Защото да оставиш Блеър в ръцете на Уудс беше опасно. Той беше богат и успял и семейството му не я мразеше. Ами ако Блеър си помислеше, че само си губи времето с мен?

— Бременна е – все някога трябваше да кажа на някого.

— Сериозно ли? – промърмори Грант и бавно потъна в твърдия пластмасов стол в ъгъла на стаята. – Кога разбра?

— Каза ми скоро, след като се върна от Съмит.

Грант покри уста с ръка и бавно поклати глава. Очевидно не бе очаквал да чуе точно такава новина. Но пък той не знаеше и че сме сгодени. Когато ѝ предложих, той бе напуснал Розмари. Не му бях казал.

— И затова си ѝ предложил – това не прозвуча като въпрос, а като констатация.

— Ти откъде знаеш?

Той погледна към Нан.

— Тя ми каза.

Бях сигурен, че Нан е имала нужда да каже на някого, но фактът, че е казала точно на Грант, ме изуми. Обикновено двамата не можеха да се понасят, всеки се опитваше да пререже гърлото на другия и никога не прекарваха време заедно.

— Никак не беше щастлива от решението ми.

— Не, не беше – съгласи се той.

Погледнах към сестра си и се помолих на бог да смени местата ни. Тя имаше нужда от мен, а аз бях безсилен да ѝ помогна. През целия си живот се бях справял с проблемите ѝ, бях оправял всичко заради нея. Но сега, когато имаше най-голяма нужда от мен, можех само да седя тук безпомощно, да чакам и да я гледам.

— Тя мисли, че си си изгубил ума. Ако знаеше за бебето, щеше да предположи, че се жениш само заради него.

— Не ѝ предложих заради бебето, а защото не мога да живея без нея. Искам Нан да разбере това. През целия си живот съм правил и невъзможното, за да бъде щастлива. А сега, когато намерих нещо, което прави мен щастлив, тя отказва да го приеме – гърлото ми се сви и поклатих глава. Нямах да пророня и сълза, но бях на ръба. – Просто исках Нан да приеме факта, че Блеър ме прави щастлив.

Грант въздъхна.

— Сигурен съм, че с времето и това ще стане. Нан иска да си щастлив и си мисли, че знае кое е най-доброто за теб. Точно както ти си мислиш, че знаеш кое е най-доброто за нея — нещо в последната част на изречението му прозвуча така, сякаш искаше да каже нещо по-дълбоко от това, което всъщност казваше. Или просто бях изтощен и имах нужда от сън.

— Надявам се — отговорих, облегнах глава на стола и затворих очи. — Имам нужда от сън. Не мога да издържа така. Вие ми се свят.

Столът, на който Грант седеше, се плъзна по пода и усетих, че става и тръгва към вратата.

— Провери как е Блеър, моля те — казах и отворих очи, за да се убедя, че е все още в стаята и ме чува.

— Да, разбира се — увери ме той и излезе.

Два дни по-късно нямаше никакви признаци за подобрене. Нан не се събуждаше. Бях се изкъпал и се бях преоблякъл, защото майка ми настоя. Не можех да се боря с нея и в същото време да се тревожа за Нан. Просто направих каквото ми каза, за да я накарам да млъкне.

Грант беше останал с мен целия ден. Не говорихме много, но беше хубаво да имам някого до себе си. Майка ми каза, че не може да понесе гледката, и реши да си стои в хотела. От време на време Ейб минаваше да я види, но не оставаше дълго. Не че бях очаквал друго от него. Той не се интересувахе и от дъщерята, която бе отгледал.

На този мъж му липсваше един основен орган — сърце.

— Днес говорих с Блеър — каза Грант.

Само при споменаването на името ѝ, сърцето ми започваше да кърви. Толкова ми липсваше. Искях да е тук, до мен, но това само щеше да раздразни всички. Имах по-голяма нужда от Нан. Когато се събудеше, не трябваше да знае, че Блеър е била тук. Само щеше да се разстрои.

— Как звучеше? Мрази ли ме?

— Добре... мисля. Тъжна. Тревожи се за теб и Нан. Първо попита за Нан и после за теб. Освен това... пита как е баща ѝ. Не знам защо изобщо ѝ пука за него.

Защото Блеър се тревожеше за всички повече, отколкото е редно. В това число и за мен. Тя беше прекалено добра за мен и аз само щях да продължа да я наранявам. Семейството ми никога нямаше да я приеме. Баща ѝ я беше изоставил, за да се ожени за майка ми, а майка ѝ беше починала. И аз бях започнал всичко с онази снимка с адреса. Единственото, на което бях способен, бе да я наранявам до безкрай.

— Има консултация за бебето. Уудс ми каза и той ще я кара. Блеър не знае, че знам за бебето.

Още една консултация, на която нямаше да мога да отида. Колко време щеше да ме търпи? Бях ѝ казал, че тя и бебето са на първо място, но вече втори път семейството ми заставаше на челна позиция. И защо, по дяволите, Уудс ще я кара?

— Как така Уудс. Имам три коли в гаража.

Грант ме погледна ядно.

— Да, точно така, имаш. Но никога не си ѝ казал къде са ключовете и никога не си ѝ казал, че има право да ги кара, и тя не иска да припари до тях. Уудс ѝ е шофьор вече цяла шибана седмица.

Мамка му.

— Знам, че ти е мъчно за Нан и страдаш. Тя ти е като дете. Ти си единственият истински родител, който е имала. Но ако не излезеш от това състояние скоро и не се опиташ да се

свържеш с нея, не съм сигурен, че когато се върнеш, Блеър и бебето ще са на разположение. А аз със сигурност не искам детето на брат ми, племенникът или племенницата ми, да носи фамилията Карингън – каза рязко и излезе от стаята.

БЛЕЪР

Седях в чакалнята и полагах всички възможни усилия да не поглеждам към останалите чакащи бременни жени. Бяхме три. Жената срещу мен се бе сгушила в мъжа си. Той ѝ шепнеше нещо в ухото, тя се усмихваше, а ръката му беше на коремчето ѝ. Не по онзи начин, по който мъжете искат да демонстрират, че нещо е тяхно, а сякаш да я пази и брани. Да защитава живота, който растеше в нея. С един толкова обикновен простичък жест.

Другата дама беше в доста по-напреднала бременност и коремчето ѝ се движеше. Гледах като хипнотизирана как бебето в нея рита. На лицето на мъжа ѝ видях сладко обожание и преклонение. Това беше техният интимен миг и самият факт, че ги гледах, ме накара да се почувствам неловко, сякаш се натрапвах.

И третата двойка бяхме аз и Уудс. Казах му, че не се налага да влиза с мен, но той настоя. Нямаше да дойде с мен в стаята за преглед, защото не можех да допусна да ме види съвсем гола по онзи тънък памучен халат. Щеше да ме чака тук.

Уудс си бе взел кафе от безплатното, което предлагаша в чакалнята, но отпи само веднъж, което ме наведе на мисълта, че е отвратително. Кафето ми липсваше. Със сигурност и най-голямата гадост би ми се понамирала. Трябваше да започна да си купувам кафе без кофеин.

— Блеър Уин – сестрата съобщи името ми през вратата, която водеше към кабинета за преглед.

Станах и се усмихнах на Уудс.

— Няма да се бавя.

— Не бързам, няма проблем.

— Съпругът ви може да дойде с вас – каза весело сестрата. Лицето ми пламна от срам. Бях сигурна, че съм придобила кървавочервен цвят.

— Той е само приятел – поправих я бързо.

Този път беше неин ред да се изчерви. Очевидно не беше погледнала досието ми, защото не знаеше, че не съм омъжена.

— Много съжалявам. Е, приятелят ви също може да дойде, ако иска да чуе пулса на бебето.

Поклатих глава – това беше нещо прекалено лично. Уудс беше приятел, но не бях готова да споделя с него нещо толкова интимно като пулса на бебето си. Та Ръш не го бе чул все още.

— Не, няма проблем.

Не погледнах към Уудс, защото ситуацията беше неловка и за двамата ни. Той само се опитваше да ми помогне, но в никакъв случай не се бе наредил на опашката да бъде баща на чуждо бебе.

Прегледът не трая дълго. Този път сърдечният ритъм се чуваше и без да ми вкарват онази пръчка. Беше точно толкова силен и сладък като преди. Бременността напредваше добре и ми казаха да отида след четири седмици.

Излязох в чакалнята и заварих Уудс да чете списание за бъдещи майки. Той вдигна поглед и ми се усмихна.

— Предложеното за четене е доста ограничено като тематика.

Засмях се. Той стана и излязохме заедно.

— Гладна ли си? – попита Уудс, когато се качихме в колата.

Бях гладна, но колкото повече време прекарвах с него, толкова по-неловко се чувствах. Не можех да се отърва от чувството, че това никак няма да се хареса на Ръш. Никога не бе одобрявал прекалената близост на Уудс. Да, някой трябваше да ме закара, но започвах да се притеснявам, че идеята не е била никак добра.

— Уморена съм. Може ли да ме закараш направо в къщата на Ръш? — помолих.

— Разбира се — отвърна с усмивка.

С Уудс всичко беше лесно. И това може би ми харесваше най-много. Не бях в настроение за нищо сложно и объркано.

— Говорила ли си с Ръш?

Точно на този въпрос не исках да отговарям. Е, вече стана сложно и объркано.

Поклатих глава. Не му беше нужно обяснение, а ако искаше обяснение, толкова по-зле за него, защото няхах такова. Преди две вечери се прекърших, не издържах и звъннах, но телефонът му ме прехвърли директно на гласова поща. Оставих му съобщение, но той не се обади. Започнах да се чудя дали не очаква, когато се върне, да съм изчезнала и да съм го оставила на мира. И колко време ми беше разрешено да остана в тази къща?

— Предполагам, че се справя доста трудно със ситуацията. Ще се обади съвсем скоро — каза Уудс, но от тона на гласа му разбрах, че сам не си вярва. Казваше го само за да ме накара да се почувствам по-добре.

Затворих очи и се престорих, че спя, за да не се налага да говорим повече. Не исках да говоря за това, не исках да говоря за нищо.

Уудс пусна радиото и карахме в пълно мълчание. Когато колата спря, отворих очи. Бяхме пред къщата на Ръш. Това беше, върнах се.

— Благодаря ти — казах и го погледнах.

Изражението му беше сериозно, сякаш мислеше за нещо, което не можеше да сподели с мен. Нямаше нужда да питам какво е. И той си мислеше, че е време да си ходя от това място. Ръш нямаше да се обади. И може би никога нямаше да се върне. Не можех да продължавам да живея в тази къща, която не беше моя, а негова.

— Обади ми се, ако имаш нужда от нещо — каза Уудс и ме погледна.

Кимнах, но бях решила — нямаше да му се обаждам повече. Дори и Ръш да не се интересуваше вече от мен, просто не беше редно, не беше правилно. Отворих вратата на колата, излязох, помахах му и се отправих към голямата празна къща.

РЪШ

Седем дни, бяха минали цели седем дни и Нан не бе отворила очи. Майка ми минаваше все по-рядко. Грант беше единственият, който идваше редовно и оставаше край мен. Ейб минаваше за по няколко минути всеки ден. Пак бяхме Нан и аз срещу целия свят.

— Трябва да й се обадиш — каза Грант след минути мълчание.

Знаех за кого говори. Не спирах да мисля за Блеър и се чувствах виновен, че единствената мисъл в главата ми, докато гледам лицето на Нан, е за Блеър.

— Не мога — не го погледнах, защото веднага щеше да види в очите ми, че всяка надежда ме е напуснала.

— Не е честно спрямо нея. Уудс каза, че не е ходила към клуба и не се е обаждала от три дни. Опитал се е да разбере нещо чрез Бети, която му е казала, че не е сигурна, че Блеър ще остане още дълго в града. Просто трябва да й се обадиш.

Да, това беше най-доброто за нея — да ме напусне. Защото как можеше да остане с мен, ако

постоянно се разкъсвах между сестра си и нея? Аз не успях да опазя Нан! Как Блеър щеше да ми се довери, че мога да я опазя, да я браня и защитавам.

— Тя заслужава някой по-добър – казах на глас това, което отдавна си повтарях наум.

— Да, така е, но тя иска само теб.

Господи, как заболя. И аз исках нея. Исках и бебето ни. Исках онзи живот, който си позволих да си мечтая, че можем да имаме. Как можех да ѝ го дам, ако сестра ми не отвореше очи? Щях да изгния от вина и тъга. Нямаше да бъде онзи мъж, когото тя заслужаваше. Това щеше да ме яде като отрова и в крайна сметка никой нямаше да има никаква полза от мен.

— Не мога – това беше моят измъчен отговор.

Грант изпсува, стана, гневно метна якето си на пода, излезе и затръшна вратата.

Той не разбираше. Никой не разбираше. Гледах стената. Празнината и безчувствеността започнаха да ме изпълват. Губех всичко, което си бях позволил да обичам.

Вратата се отвори. Вдигнах поглед, очаквайки, че Грант се е върнал, но не беше той. Беше Ейб. Не бях в настроение да се виждам точно с него. Този човек бе изоставил и двете жени, които обичах най-много на света.

— Защо, по дяволите, си дошъл? Така или иначе не ти пука – казах с отвращение.

Той не отговори. Тръгна към стола, който Грант току-що бе освободил. Никога досега не бе сядал, винаги бе оставал само за няколко минути. Фактът, че едва сега се накани да седне, не ми се понрави. Исках да съм сам.

— О, пука ми. Майка ти не знае, че съм тук. Няма да одобри това, което възнамерявам да ти кажа, но считам, че заслужаваш да знаеш.

Не исках да слушам, нямаше с какво да привлече вниманието ми. Колкото по-бързо си кажеше, каквото имаше да казва, толкова по-бързо щеше да се разкара.

— Нанет не е моя дъщеря. Майка ти винаги го е знаела. Искаше Нан да е моя, но това беше невъзможно дори само от биологична гледна точка. Когато ми се обади, бяхме разделени от повече от осем месеца. Току-що бе разбрала, че пак е бременна, и беше изплашена. Все още беше влюбена в баща ти, а аз никога нямаше да мога да се съревновавам с рок легендата Дийн Финли. А аз исках самият аз – само аз – да съм достатъчен за жената, която ме обикне. А за Джорджиана аз никога нямаше да съм достатъчен. Но я обичах и се тревожех как ще се справя сама с още едно дете. Бях млад и толкова глупав. Отидох при нея и тя предложи да се оженим. Казах ѝ, че трябва да си помисля.

Той млъкна, а аз все още не можех да осъзная факта, че Нан не е негово дете.

— Когато отидох при нея, тя те даваше на баща ти при всяка възможност и излизаше с приятели, сякаш не беше бременна. Не ми казваше кой е бащата. Бях на ръба да се откажа от всичко и да си вдигна багажа, когато Ребека дойде да я види – очите му омекнаха и ги затвори за секунда. Никога не бях виждал този мъж да говори с толкова много емоция. – Тя беше приказна, прелестна. Дълга руса коса, сякаш самите ангели бяха тъкали всеки косъм от злато. Най-големите зелени очи, които никога бях виждал. Дяволски сладки и меки. Тя те обичаше. Не ѝ харесваше, когато майка ти те водеше при баща ти. Тревожеше се, че не е безопасно за теб – толкова малък сред група рок музиканти. Тя се грижеше за теб, когато Джорджиана излизаше и не се прибираще по цели нощи. Правеше ти палачинки с ушички като на Мики Маус и ти я обожаваше. Бях толкова силно привлечен от нея, че не можех да си тръгна. Майка ти реши да ни използва за известно време, понеже се грижехме за теб. Ребека не искаше да си тръгне, защото се тревожеше за теб. А аз не си тръгнах, защото се влюбих в

Ребека.

Това не беше историята, която майка ми ми беше разказвала. Това не беше историята, с която бях заблуждаван толкова години и в която бях принуден да вярвам. Но знам, че когато видях Блеър за пръв път... аз някак... я познавах. Сега вече започвах да разбирам защо.

— Една вечер майка ти се прибра пияна. Беше вече в доста напреднала бременност.

И тогава каза, че Дийн е бащата на бебето ѝ. Бях бесен, че е пила, и още по-бесен, че баща ти ѝ го е причинил за втори път, без да има никакво намерение да се ожени за нея. Ето защо му се обадох и поисках да се видим. Разговорът не мина добре. Той каза, че бебето не е негово. Каза, че ако има и един процент вероятност да е негово, веднага с радост би го признал, но не било от него, защото от няколко месеца майка ти имала сексуална връзка с вокала на групата. Бащата на бебето бил Киро и... е, ти си израснал край тях и знаеш що за човек е Киро. Със сигурност не е от онези мъже, от които стават добри бащи.

Киро беше баща на Нан? Зарових лице в дланите си. Спомените се връщаха. Киро в дома ни, Киро крещи на майка ми и я обвинява, че е откраднала детето му, Киро нарича майка ми евтина курва и казва, че се надява един ден момичето му да не се превърне в копие на майка си. Това бяха спомени, които или бях забравил, или нарочно бях блокирал.

— Покрай всички тези драми Ребека и аз станавме много близки. Дийн те взе и каза, че ще се погрижи за детето си. Майка ти псуваше и проклинаше Бека, обиждаше я и накрая я блъсна по стълбите. И тогава ни изгони от къщата. Същата тази вечер видях как се опитвам да целуна Бека. И след това ние я напуснахме. Бека плака много, защото се тревожеше за теб.

Когато Ейб говореше за жена си, виждах само лицето на Блеър. Това сладко невинно лице. Гърдите ми щяха да гръмнат, сърцето ми да излети през ребрата.

— Предложих брак на Бека и тя се съгласи. Няколко седмици след медения ни месец разбрахме, че е бременна с близнаци. Тези момичета бяха моят свят. Обожавах земята, по която ходеха. Нямаше ден, в който да не съм бил благодарен за живота, който Бог ми бе дал.

Той спря и едва успя да преглътне страдалческия си стон.

— Тогава един ден с Вал се връщаме от спортния магазин. Бяхме ходили да ѝ купим маратонки за волейбол. Краката ѝ бяха пораснали през лятото, но Блеър все още носеше същият номер. Бяха еднотайчни и никой не можеше да ги различи, но Блеър се очертаваше като по-дребничката от двете. Смеяхме се и пеехме с радиото. Беше някаква глупава момчешка група. И аз не видях... не видях червения светофар. Удариха ни от страната на Вал. Беше камион, който се движеше със сто километра в час.

Той млъкна и прокара ръка по лицето си, за да избърше сълзите.

— Изгубих моето бебче, моето златно момиче. Не обърнах внимание. С нея загубих и жената, която обичах повече от всичко на света. Бека не можеше да ме погледне. Загубих и другото си дете – Блеър се бе превърнала в празна черупчица, сянка на момичето, което беше. И тогава ти се появи със снимката на Нанет, и вместо да я захвърля и да бъде истински мъж за семейството си, аз избягах. Казвах си, че заслужават повече, нещо по-добро от мен. Никога нямаше да мога да им върна това, което беше, нямаше да мога да им дам това, което трябваше да им дам. Щях само да ги наранявам. Пак и пак. И ги изоставих. Мразех се. И сега се мразя. Но аз съм слаб мъж. Когато разбрах, че Бека е болна, не спрях да пия с месеци. Мисълта за свят без Бека беше невъзможна, непоносима. Но не можех да събера сили да отида и да видя болната си умираща жена, която обичах, обичам и винаги ще обичам. Бях погребал едната си дъщеря. Не можех да погребам и съпругата си. И понеже бях слаб, оставих моето малко момиче само да погребее майка си. Никога няма да си простя за това – млъкна и

най-сетне погледна встрани. – Това, което виждаш пред себе си, е един егоист, който мисли само за собственото си оцеляване. И си прав, когато казваш, че не заслужавам любов и прошка. Не търся прошка. Майка ти и Нан ме искаха. И двете се правеха, че ме искат. Аз можех да се преструвам с тях. Истината е, че майка ти е точно толкова повредена и изгубена, колкото съм и аз. Нейните причини са други, но и двамата сме празни отвътре. Искях да кажа на Нан преди три месеца, но тогава Блеър ми се обади. Тя имаше нужда от мен, но аз нямах какво да ѝ дам. Излъгах я. Не знаех много за теб, не те познавах достатъчно добре, но знаех едно – ти обичаш свиреп, истински и отдадено. Би направил всичко за сестра си. Не се съмнявах, че в мига, в който видиш Блеър, тя ще ти влезе под кожата. Тя има нежния, състрадателен, сладък и ароматен нрав на майка си. Вал имаше моя нрав. Но Блеър... тя беше моята Бека. Всеки мъж, който я погледне, би се влюбил в нея. Затова я изпратих при теб.

Той избърса сълзите си, а аз... аз бях онемял.

— Не се превръщай в мъжа, който съм аз. Не я разочаровай така, както я разочаровах аз. Заслужавах жена, заради която сам ще изградиш себе си като качества и добродетели. Направи това, което аз не направих. Бъди мъж.

След това стана, обърна се и излезе.

БЛЕЪР

Тъкмо бях заспала, когато телефонът звънна. Беше полунощ. Само няколко души имаха номера ми. Стомахът ми се сви на топка. Пресегнах се. Ръш!

— Ало – казах и с ужас зачаках лошите новини.

— Аз съм – звучеше така, сякаш е плакал.

Боже, дано нищо не се е случило с Нан. Дано не е починала.

— Добре ли е? – попитах с надежда, че поне един път този бог ще чуе молбите ми.

— Будна е. Не е много наясно какво става, но отвори очи, позна ме. Има сравнително добра памет.

— Благодаря ти, боже – седнах в леглото и си помислих, че може би трябва по-често да се моля.

— Съжалявам, Блеър. Толкова съжалявам – гласът му беше дрезгав, изпълнен с болка. Нямаше нужда да го питам. Вече знаех, че не може да събере сили да ми каже, че това е краят. Просто не можеше да го произнесе.

— Всичко е наред. Грижи се за Нан. Толкова се радвам, че е добре, Ръш. Може и да не ми повярваш, но наистина се молих за нея. Искях да се оправи.

Искях да ми вярва. Макар че Нан и аз не се обичахме, тя означаваше толкова много за него.

— Благодаря. Прибирам се у дома. Утре, най-късно утре вечер, съм там.

Дали не искаше да ми намекне, че трябва да съм изчезнала, преди да се е върнал?

Или искаше да си кажем сбогом като цивилизовани хора? Толкова по-лесно би било да избягам и да не се налага да се изправя лице в лице с него. Телефонният разговор беше достатъчно болезнен. Щеше да е много трудно да го видя, да видя лицето му, но нямаше да му позволя да ме унищожи. Трябваше да мисля за бебето ни. Сега не ставаше дума само за мен и какво е добре за мен.

— Ще се видим тогава – казах.

— Обичам те.

Колко болеше да чуя тези думи. Искях да повярвам, че е така, но не беше достатъчно.

Любовта, която може би изпитваше към мен, не беше достатъчна.

— И аз те обичам – казах и затворих телефона.

После се свих на топка и дълго плаках.

Точно излизах от банята, когато някой звънна на вратата. Грабнах дрехите, които бях приготвила, и се облякох набързо, метнах една кърпа около косата си и хукнах по стълбите да отворя. Беше баща ми.

Изумих се. Дали Ръш го бе пратил да ме разкара от къщата? Не, не би направил такова нещо. Но защо иначе да идва?

— Здравей, Блеър. Аз... дойдох да поговоря с теб.

Изглежда, не беше спал от дни и дрехите му бяха намачкани. Вероятно му е било трудно да гледа дъщерята, която обича, в болничното легло. Избутах злобата и горчивината. Не биваше да мисля така. Той беше и неин баща. Поне сега бе до нея, за да компенсира за годините, в които е била без него и не е участвал в живота ѝ.

— За какво? – попитах, без да се помръдна и да му направя път да влезе. Не бях сигурна, че има какво да си кажем.

— Става дума за Нан... и теб.

— Не ме интересува. Не съм в настроение да слушам, независимо какво имаш да ми казваш. Дъщеря ти е в съзнание. Радвам се, че оживя – казах и се опитах да затворя вратата.

— Нан не е моя дъщеря.

Това бяха може би единствените думи, които можеха да ме спрат да не затръшна вратата под носа му. Трябваше ми време да разбера какво се опитва да каже и бавно отворих вратата, за да го пусна в къщата. „Как така Нан не беше негова дъщеря?“

Гледах го и не разбирах.

— Трябва да ти кажа истината. Ръш ще каже на Нан, когато е готова да я приеме. Но искам аз да съм този, от когото ще я чуеш ти.

Как така Ръш знае нещо, което аз не знам? Пак ли ме е лъгал? Не можех да дишам.

— Ръш? – попитах и направих крачка назад. Поех дълбоко дъх, преди да припадна.

Трябваше да седна.

— Казах всичко на Ръш. Вчера. И той е бил захранван със същата лъжа, която ти казаха и на теб, но сега знае истината.

Истината? Каква беше истината. Имаше ли истина, или цялото ми съществуване бе една огромна лъжа?

Бавно се свлякох на стълбите да седна и погледнах мъжа, когото мислех за свой баща.

— Винаги съм знаел, че Нан не ми е дъщеря. И по-важното е, че майка ти също знаеше. И ти беше права – майка ти никога не би позволила да изоставя бременната си жена. Но тя не беше бременна от мен и не ми беше жена. А майка ти за малко да ми забрани да изоставя бившата си приятелка, която беше бременна от още един от „Слакър Димън“. И майка ти не искаше да ми позволи, защото се страхуваше за бъдещето на Ръш. Сърцето ѝ беше огромно и топло като твоето, Блеър. Това, което знаеш за живота ни, не е лъжа. Нищо от онези години не е лъжа. Светът, който познаваш от детството си, беше истински.

— Не разбирам. Знам, че мама не е забъркана във всичко това. В това няма никакво съмнение. Но не разбирам защо ни изостави заради тях, щом не си баща на Нан?

— Запознах се с майка ти, когато се опитвах да помогна на бившата си приятелка да реши поредния си проблем. Майка ти беше дошла също да ѝ помага. И на двамата ни пукаше какво

ще стане с Джорджиана. Тя имаше нужда от нас и ние се опитвахме да ѝ помогнем. Но докато тя беше постоянно навън, на купони и събирания и се държеше така, сякаш в дома ѝ няма малко момче, за което трябва да се грижи, и напълно пренебрегваше бременността си, аз се влюбих в майка ти. Тя беше всичко, което Джорджиана не беше. Обожавах я. Не знам защо тя се влюби в мен, наистина. Когато напуснахме, Дийн беше дошъл да вземе Ръш, а Киро, вокалът на групата и баща на Нан, бе дошъл да поеме задълженията си като родител и да ѝ помогне. Джорджиана разбра за Бека и мен и ни изгони, а ние си тръгнахме с огромна радост и облекчение. Майка ти се притесняваше за Ръш и доста време се обаждаше на Дийн да пита за него.

— Мама е познавала Ръш?

Представих си как мама се е грижила за малкото момче, попаднало в епицентъра на битките между двама ненормални родители. Очите ми се насълзиха. Като дете Ръш е знаел какъв прекрасен човек е била мама, макар че сега вече едва ли помнеше.

— Да, казваше ѝ Бек-Бек. Предпочиташе я пред Джорджиана и естествено, това никак не се нравеше на майка му. Когато се прибираще, откъдето там ходеше, тя не ѝ позволяваше да се докосва до него. После, когато заминахме, майка ти плака със седмици от тревога по него. Толкова силно го бе обикнала. Но майка ти беше такава. Винаги се тревожеше за всички. Имаше най-голямото сърце на света, докато ти... порасна. Ти си като нея, слънце.

Вдигнах ръце да го спра – нямаше да се сдобряваме около тези нови разкрития. Не плачех, защото говорехме за невинността на майка ми – винаги бях знаела, че тя няма никаква вина. Плачех за Ръш, защото и аз го бях обичала. И за самотното му тъжно детство.

— Не остана много, почти свърших. После няма да ме видиш никога повече. Кълна се.

И той ли се досещаше, че напускам града? Всичко между мен и Ръш бе приключило, нали? Болката в гърдите ми беше почти непоносима.

— Аз съм виновен за смъртта на Вал. Аз минах на червено. Аз бях този, който не обърна внимание. И загубих момичето си. Но загубих и теб и майка ти. И двете страдахте. Такова нечовешко страдание. И това беше по моя вина. Не бях истински мъж, не бях силен мъж, за да остана и да понеса да ви гледам съсипани. И избягах. И те оставих да се грижиш за Бека сама, когато аз трябваше да съм там и да се грижа за нея, защото не можех да понеса болката. Не можех да понеса мисълта, че ще я видя болна. Това щеше да ме убие. Напивах се до безсъзнание. Това беше единственият начин да не изпитвам нищо. И после ти се обади и каза, че е мъртва. Моята Бека вече я нямаше. Искях да кажа на Нан истината за баща ѝ и да напусна този дом. Не знаех къде щях да ида, но ми беше все тая дали съм жив, или мъртъв. Но ти се обади и ми поиска помощ, а аз дори не бях мъж, не бях нищо. Вече те бях принудил да страдаш прекалено много. И затова те изпратих при Ръш. Не точно при типа мъж, който един баща би желал за дъщеря си, но знаех, че когато те види, ще почувства присъствието на Бека. Щеше да види в теб това, което аз видях в нея. Щеше да види причина да живее, да се бори. Да се промени. Той беше силен. Той можеше да те брани и знаех, че ако е по-настоятелен, ще успее.

Това беше прекалено много. Нямаше никаква логика. Изпратил ме е при Ръш? Момчето, което обожаваше сестра си, която ме мразеше и обвиняваше за всяко зло в живота си?

— Той ме мразеше – казах. – Защото знаеше коя съм.

Усмивката на баща ми беше тъжна.

— Да, той мразеше момичето, за което те мислеше, но после те видя. Виждаше те, беше край теб и нямаше нужда от повече. Ти си рядкост, Блеър. Точно като майка си. Няма много

хора на тази планета, които да имат вашата сила. Вие сте пълни с любов и умеете да прощавате. Ти винаги си завиждала на Вал за чара, с който омагьосваше всички. Ти си мислеше, че тя е по-добрата във всичко. Но Вал и аз знаехме, че сме късметлии да имаме хора като майка ти и теб край себе си. Вал те обожаваше. Тя знаеше, че имаш духа на майка ѝ. И двамата ви гледахме, както се гледат божества. Аз все още ви гледам така. Макар че от деня, в който те лиших от сестра ти, до ден днешен ти причинявам само болка, не съм спирал да те боготворя. Винаги ще те обичам. Ти си моето малко момиче. Ти заслужаваш най-доброто в този свят. Сега си тръгвам и никога повече няма да те обезпокоя. Ще се наложи да живея остатъка от живота си сам. И да си спомням какво имах и какво изгубих.

Тъгата в очите му разпъна душата ми на кръст. Той беше прав. Изостави мама и мен, когато имахме най-голяма нужда от него. Но може би ние също го изоставихме. Позволихме му да си иде. Пуснахме го. Денят, в който Вал загина – това беше превратният ден в живота на всеки един от нас. Мама и Вал вече ги нямаше и никога нямаше да си ги върнем. Но ние бяхме тук. Не исках да живея цял живот с гузна съвест. Да знам, че баща ми е някъде там, съвсем сам. Мама не би искала да стане така. Тя никога не би искала той да е сам. Тя го обичаше до последния си дъх.

И Вал не би искала да стане така. Тя беше неговото момиче.

Изправих се и пристъпих крачка напред. Сдържаните досега сълзи в очите му бавно се отприщиха. Той беше сянка на мъжа, когото познавах в детството си, но беше мой баща. От гърдите ми се откърти задавен стон и се хвърлих в ръцете му. Той ме прегърна силно, здраво, държахме се един друг да не паднем и аз освободих болката от затвора, в който я бях държала толкова години. Плачех за него, защото не беше достатъчно силен, и плачех за себе си, защото... защото беше време.

РЪШ

Къщата беше тъмна и тиха. Отключих вратата и влязох.

Ако Блеър беше сама, не би изключила осветлението. Толкова бързах да се прибера у дома при нея, след като говорих с Нан, че дори не помислих за вероятността вече да ме е напуснала. Дали ме беше напуснала?

Побягнах нагоре по стълбите, вземах по две стъпала наведнъж. Когато стигнах до най-горната площадка, хукнах. Сърцето ми щеше да изскочи. Може би си бе отишла? Не, трябваше да е тук. Трябваше да ѝ кажа всичко. Трябваше да ѝ кажа, че нещата са различни. Трябваше да ѝ кажа, че помня майка ѝ, че помня онези палачинки с формата на Мики Маус. Трябваше да ѝ кажа, че ще бъда мъжът, когото заслужава. Щях да бъда най-добрият баща на света.

Щях да изкъртя вратата към стаята си. Хукнах по тесните стълби.

„Боже, ако те има, нека да е тук. Нека да е тук“.

Леглото беше празно. Не.

НЕ!

Заоглеждах стаята да търся вещите ѝ и някакъв признак, че не ме е напуснала. Не можеше да е заминала! Не можеше! Щях да я преследвам, където и да отиде. Щях да се превърна в нейна сянка, докато ме изслуша и ми прости.

— Ръш? – гласът ѝ буквално се заби в мозъка ми. Обърнах глава и я видях седнала на дивана. Косата ѝ беше рошава, лицето сънливо, божествено.

— Тук си – паднах на колене и сложих глава в скута ѝ. Тя беше тук, не си беше отишла.

Ръцете ѝ се плъзнаха в косата ми.

— Да, тук съм – гласът ѝ беше несигурен.

Вероятно я плашех с този изблик, но ми трябваше поне минута да осъзная, да се убедя, че не сънувам и че не ме е напуснала. Значи, не бях опропастил всичко до основи. Не исках да бъда като баща ѝ. Онзи изгубен, празен човек, когото видях вчера... Никога нямаше да стана като него. А знаех, че без Блеър ме чака същата съдба.

— Добре ли си? – попита тя.

Кимнах, но не вдигнах глава от скута ѝ. Тя продължаваше да ме успокоява, да ме гали, да се опитва да отнеме болката ми. Когато се почувствах уверен, че мога да говоря, без да се разпадна или да зарева като жена, събрах сили и я погледнах.

— Обичам те – прозвуча свирепост, почти като ругатня.

Лека, тъжна усмивка повдигна ъгълчетата на устните ѝ.

— Знам, и няма от какво да се притесняваш. Разбирам. Няма да те карам да избираш. Искam само да си щастлив. Заслужаваш да бъдеш щастлив. Имах доста време да помисля и знам, че ще бъда добре. Не е нужно да се притесняваш за мен. Мога да се справя сама.

Не бях сигурен, че изобщо проумявам какво се опитва да ми каже. Какво да прави сама?

— Моля? – попитах и се опитах да си припомня точно какво ми каза преди секунда.

— Говорих с баща си днес. Знам всичко. Трудно е за разбиране, но има логика и някак нещата са по-обясними сега.

Ейб е бил тук? Дошъл е да ѝ каже истината? Тя знаеше, добре, но това, което казваше... нямаше никаква логика.

— Бебо, може би защото не съм спал добре през последните осем дни или защото съм толкова щастлив, че си тук, не мога да разбера какво се опитваш да ми кажеш.

Една сълза блесна в окото ѝ. Сkochих и я сложих в скута си. Не исках да плаче заради мен. Защо плачеше? Мислех, че сега трябва да сме щастливи. Тя знаеше истината, винаги бе знаела истината за майка си. Тя е била невинна, честна и чиста жена, точно както тя ни казваше. Аз си бях у дома и бях готов да бъда всичко онова, което тя заслужаваше. За нейното щастие бих платил с живота си.

— Обичам те и именно затова те пускам на свобода. Искam да намериш живота, който ще те направи щастлив. Не искам да съм каишката около вратата ти, оковите на краката ти.

— Какво каза? – все още не можех да проумея какво означава това „пускам те“. Никога нямаше да ѝ позволя.

— Ръш, чу ме много добре. Не прави нещата по-трудни, отколкото са – прошепна.

Гледах я и не вярвах. Тя наистина го мислеше. Бях я оставил тук сама да си мисли какви ли не глупости, докато аз седях до леглото на Нан. Трябваше да се обадя, но не го направих. Разбира се, че бе объркана и не проумяваше.

— Чуй ме добре, Блеър. Ако се опитаеш да отидеш някъде, ще вървя след теб. Ще стана като твоя сянка. Няма да те изпусна от поглед, защото не мога да живея без теб. Направих много грешки, не искам дори да ги броя, но от този миг насетне всичко ще е наред. Кълна се, никога няма да се повтори. Сега знам, че единственото място, където трябва да съм, е тук, до теб. Никакви лъжи. Само ние двамата.

Тя подсмъркна и зарови лице в рамото ми. Придърпах я силно към себе си.

— Това е истината. Нуждая се от теб. Не можеш да ме напуснеш.

— Но аз не мога да се впиша в средата ти. Семейството ти ме мрази. Правя живота ти труден.

Ето къде грешеше.

— Не. Ти си моето семейство. Майка ми никога не е била моето семейство. Дори не се е опитвала да бъде истинска майка. Сестра ми може и да се опъва още малко, но ме помоли да те питам дали може да бъде част от живота на племенницата или племенника си. А относно това, че правиш живота ми труден... Не. Ти, Блеър Уин, ти го правиш изпълнен със смисъл, цялостен.

Устата ѝ покри моята, ръката ѝ се уви в юмрук около тениската ми и езикът ѝ се плъзна в устата ми. Толкова ми беше липсвала. Как съм могъл дори за секунда да помисля, че мога да оживея без това... без нея. Нямам никаква представа на кой свят съм бил.

БЛЕЪР

— Искам да съм в теб – прошепна Ръш в ухото ми и целуна линията на челюстта ми.

Ръцете му вече бяха под тениската ми и пътуваха нагоре. Аз вече събличах неговата. Той се засмя и вдигна ръце да ми помогне и веднага след това махна и моята тениска.

— Мамка му, пораснали са за една седмица – каза тихо и ги обхвана в дланите си. – Има ли... нещо като мляко в тях?

— Не – засмях се.

— Полагам огромни усилия да не мисля за тях като мъж, а като татко, но не мога – призна и ме погледна през гъстите си мигли, след което засмука едното ми зърно.

Простенах силно и хванах главата му, за да не му позволя да се отдръпне. Сега зърната ми бяха станали още по-чувствителни. С всяко захващане и засмукване клиторът ми пулсираше. Сякаш имаше директен нерв между тях.

— Махни тези бикини – каза, но не ме дочака, а направо започна да ги дърпа надолу. Пусна зърното ми, но само за да засмуче другото. – Мамка му – простена и вкара пръста си в мен. – Винаги мокра и готова за мен.

Пресегнах се към токата на колана му и започнах да разкопчавам джинсите му.

Исках го гол.

— Още не – каза, премести ме да седна до него и добави: – Първо искам да те вкуся.

Гледах как разтваря краката ми и вдига таза ми, за да ме доближи до устните си. Топчето на езика му се плъзна по клитора ми. Полудявах.

— Харесва ми, когато започнеш да си губиш ума – каза с дяволита усмивка.

А аз обичах, когато ме караше да си губя ума.

Пръстът му се плъзна в горещата ми влага, докато продължаваше да ме изтезва по най-сладкия начин. Този див, невероятно сексапилен мъж беше мой. Понякога ми беше трудно да разбера как се случи, но бях благодарна за онзи миг преди четири месеца, когато се появих пред вратата му.

Той се изправи и бързо смъкна джинсите и боксерките си. Колко беше красив! Нищо не можеше да го направи по-съвършен. Освен...

— Ръш?

— Да?

— Можеш ли да си направиш пиърсинг на зърната? – попитах, изненадана от собствения си въпрос.

— Искаш да си направя пиърсинг на зърната, а? – засмя се той.

Кимнах и прокарах ръце по гърдите му.

— Харесвам пиърсинга на езика ти...

Той целуна врата ми, прокара ръка по бедрото ми и я закачи под коляното ми.

— Ще го целуваш ли да успокоиш болката? Чувал съм, че е болезнено.

— Обещавам да се погрижа да не те боли – усмихнах се.

— Каквото пожелаеш, бебо. Само не ме карай да правя дупки по нещо, което е на юг от кръста ми.

Не бях помислила за това, но преди да кажа каквото и да било, Ръш беше в мен и тласкаше. Всяка мисъл се изпари от главата ми. Светът отново беше перфектен.

— Мамка му, кога пак стана толкова тясна? – ръцете му трепереха. Отметнах глава назад и повдигнах таза си. Така беше по-добре. Всичко беше по-добре. Не бях предполагала, че може да става все по-хубаво.

— Сега съм по-чувствителна – успях да кажа и задуших вика си.

— Боли ли? – попита и започна да се изтегля назад. Хванах го за задника и го придърпах обратно в мен.

— НЕ! Хубаво е, много е хубаво. Моля те, Ръш. Невероятно е.

Ръш простена и влезе до края.

— Няма да издържа дълго. Прекалено е тясно, ще свърша.

Спря и се изтегли назад. Бях толкова близо, не исках да спира. Всеки тласък пълнеше тялото ми с изумително сензационно усещане. Избутах го назад с цялата останала в тялото ми сила. Той беше седнал, а аз се покатерих и го яхнах. Седнах върху него алчно и нетърпеливо.

— Мили БОЖЕ! – извика и уви косата ми около юмрука си.

Слизах надолу и се вдигах нагоре все по-бързо и нетърпеливо. Тялото ми се подготвяше за екстаза.

— Бебо, ще свърша! – извика той с такова ожесточение, че може би точно това ме изстреля нагоре заедно с него. Виках в устата му, треперех от конвулсиите, смучех езика му, а той ме държеше да не падна, докато спазмите ми утихнат.

Седяхме и дишахме тежко, в мълчание. Влагалището ми продължаваше да се свива около него, конвулсиите ми бяха безкрайно дълги. Всеки път, когато ги усетеше, той простенуваше.

Когато възвърнах способността си да говоря, наклоних глава на една страна и го погледнах.

— Какво се случи?

Той поклати глава и се засмя.

— Не знам. Стопи ми лагерите от чукане. Кълна се, тази вечер ще се запише в дневника на бебето. Не съм предполагал, че може да стане още по-хубаво, но съм грешал. Исусе, ти си истинско зверче!

Зарових лице във врата му и се засмях.

— Силно се надявам това да не се дължи на бременността ти, защото ако е така, ще ходиш бременна през следващите тридесет години.

РЪШ

Държах ръката на Блеър и разглеждах през рамото ѝ списание за бъдещи родители. Всички снимки на памперси и други неща за бебето ме плашеха... много меко казано. Никога нямаше да ѝ го призная, но бебето започваше да ме плаши.

Големите ѝ гърди, сексът по никое време през нощта, заобленият ѝ ханш, всичко това бяха плюсове и отклоняваха вниманието ми от факта, че детето беше на път.

— Блеър Уин – извика сестрата.

Погледнах пръстена на ръката ѝ. След две седмици това фамилно име нямаше да

съществува. Бях напълно готов. Не ми харесваше, когато я наричаха Уин. За мен тя вече беше Финли.

— Наш ред е – каза тя, усмихна се и се изправи. Вече започваше леко да ѝ личи, но... коремчето ѝ беше толкова малко. Как изобщо очакваха да видят нещо. Дори и да беше колкото грахово зърно. Изобщо няхах представа, но тя ме уверяваше, че ще можем да видим бебето. Имало вече ръце и крака, колкото и абсурдно да звучеше.

Не пуснах ръката ѝ, докато вървахме към кабинета. Сестрата ме погледна няколко пъти. Силно се надявах да не ми каже, че нямам право да вляза, защото това просто нямаше да се случи. Време беше да си видя бебето.

— Заповядайте – каза тя и ни покани в кабинета. – Съблечете се и облечете халата. Днес трябва да направим и вагинален преглед, но ще започнем с ултразвука. Очевидно Блеър не се притесняваше, че ще трябва да се съблече гола. Сестрата ме огледа и попита:

— А този може ли да влезе?

Какво, за бога? „А този“?

Блеър се усмихна широко и отговори:

— Да, този е бащата.

Сестрата изправи рамене и ме погледна с облекчение и с още по-широка усмивка.

— Прекрасно. Не ми се нравеше идеята толкова младо момиче да се справя с това бреме само.

Блеър се изчерви и веднага се скри зад паравана. Сестрата излезе и аз веднага попитах:

— Какво значи това този?

Блеър се изчерви още по-силно, захапа устна и стисна здраво очи.

— Трябва ли да отговарям на този въпрос?

— Да, разбира се. Особено след твоя коментар.

Вече знаех, че отговорът няма да ми хареса.

— На предишната консултация дойдох с Уудс. Нямаше кой да ме докара. И сестрата се обърка и го покани да влезе, но аз отказах. Обясних, че е само приятел.

Почти бях забравил за този случай. Знаех, разбирах защо е трябвало да го моли. Аз не бях тук. Но беше много трудно да преглътна факта, че друг мъж е бил тук с нея.

Лицето ѝ веднага пребледня. Наведох се и целунах устните ѝ.

— Няма значение. Аз съм виновен, аз трябваше да съм тук. Но не бях.

— Съжалявам.

— Не съжалявай. Аз трябва да съжалявам и да се извинявам.

Вратата на стаята се отвори и подадох глава зад паравана. Сестрата ми се хилеше и дърпаше някаква машина с монитор.

— Готова ли е? – попита.

Не можех да разбера на какво се радва.

— Почти – казах и погледнах Блеър, която пак се бе изчервила. Не можех да не се засмея. – Хайде, преобличай се, секси. Отивам отпред.

Блеър кимна и се скри зад пердето. Тръгнах към леглото и се загледах в апарата.

— Значи, тук ще видим бебето? – попитах и се зачудих как точно става тая работа.

— Да. Застраховката на Блеър покрива използването на този апарат. Имаме и по-нов, 3D. Повечето майки го ползват. Щеше да е хубаво застраховката ѝ да покрива използването на по-добър апарат, но няма как.

Боже, каква беше тая мижава застраховка? Даже не бях помислил, че й трябва солидна здравна застраховка. Винаги съм имал най-доброто, което се купува с пари, а не се бях сетил за нея.

— Искам новия апарат. Веднага ще платя, каквото струва, но искам най-доброто, което се предлага в тази болница.

Сестрата огледа обещите ми, после тениската, която бе виждала и по-добри дни.

Баща ми ми я беше дал след едно от турнетата им. Обичах я, защото беше тясна, а Блеър ме харесваше в тесни тениски.

— Ами... как да кажа... мисля, че не разбирате колко струва един такъв преглед. Много е мило, че искате да осигурите най-доброто за Блеър, но трябва да ви уверя, че...

— Мога да си позволя всяка една процедура, която се предлага тук. Казах ви, че мога да платя. Искам най-добрия ултразвук за Блеър и бебето ни.

Сестрата отвори уста да спори, но Блеър излезе иззад паравана и каза:

— Моля ви, не спорете с него, само ще си навлечете проблеми. Просто донесете другия апарат.

— Добре, щом сте сигурни, че може да платите. Всъщност ще помоля да предплатите.

Отворих портфейла си и й подадох черната си карта „Американ Експрес“. Сестрата за малко да получи удар. След като се посъвзе, се разтърча да донесе апарата.

— Сега би било редно да ти кажа, че съм напълно доволна и от обикновения ултразвук, но това ще е лъжа. Виждала съм снимки от по-новите апарати. В онези списания ги има и наистина искам такава.

Блеър се усмихваше като дете, което е застанало за пръв път на входа на Дисни Уърлд. Мамка му, щях да купя апарата, ако винаги щеше да се усмихва така.

— Моето момиче и моето дете получават най-доброто. Винаги.

Вратата пак се отвори и сестрата влезе, без да откъсва очи от мен. Какво толкова не разбираше тая жена? Подаде ми картата и аз я прибрах в портфейла си.

— Вие... синът на Дийн Финли ли сте? – попита накрая тя.

— Да. Сега да погледаме малко бебето ми, ако е възможно.

Жената кимна с нетърпение и се обърна към Блеър.

— 3D апаратът е в друг кабинет. Може ли да отидем дотам, без да се налага да се обличате и да се преобличате още веднъж?

— Някой ще я види ли? – попитах и застанах пред Блеър, защото аз със сигурност не се чувствах много комфортно от предложението.

Сестрата отвори един шкаф и извади одеяло.

— Ето, покрийте я с това.

Започнах да я увивам до брадата, а тя стискаше устни да не се разсмее. Намигнах ѝ и я целунах по носа.

Тръгнахме по някакъв дълъг коридор, подминахме една друга двойка и видяхме и лекаря на Блеър, който попита защо се местим. Сестрата му обясни, че съм платил за другия апарат, и той бързо ни последва в кабинета.

Блеър легна и започнаха да я подготвят за прегледа, а аз търпеливо зачаках.

Оголиха корема ѝ и сестрата я намаза с някакъв гел. После ме погледна и попита:

— Искате ли да знаете пола на бебето си?

— Попитайте майката – отговорих раздразнен, че пита мен, а не човека, от когото зависи.

— Искате ми се да знам – каза Блеър и ме погледна.

— И на мен – съгласих се.

После лекарят започна да движи нещо по корема ѝ и въздухът се изпълни с тупкащ звук.

Беше много по-бърз от обикновения пулс на сърцето.

— Това ли е сърдечният ритъм на бебето ми? – попитах и станах, защото... защото не можех да седя. Сърцето ми биеше бързо, като това, което чувах навсякъде около себе си.

— Да – усмихна се лекарят. – И... ето го и него.

Гледах в екрана, където един мъничък живот започваше да се оформя.

— *Него?* Момче? – попита Блеър.

— Да, със сигурност е момче – каза категорично лекарят.

Хванах Блеър за ръката. Не можех да откъсна поглед от екрана.

Това беше нашето бебе. Щях да имам син. И със сигурност щях да се разплача.

Abbi Glines – *Never Too Far* (2012)

Аби Глайнс – Никога

Книга втора от поредицата „Твърде далеч“

Превод: Гергана Дечева

Редактор: Ина Тодорова

Коректор: Ваня Петкова

Издател: „Егмонт България“

Електронно издание, София, 2015